

நேற்றுநன்...
இன்றுநம்...

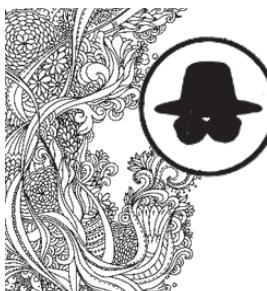
சமூக நாவல்

ஆசிரியர்

இணுவில் ஆர்.எம்.கிருஷ்ணரங்

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் ஸௌநா துமிழ்வாணன், எம்.ஏ.,
டிப்ளமோ இன் ஜர்னலிசம்

மனிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447,
7 (ப.எண்: 4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை – 600 017.
தொலைபேசி: 24342926, 24346082
மின் அஞ்சல்: manimekalai1@dataone.in
manimekalaiprasuram@gmail.com
இணைய தளம்: www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு ஆசிரியர் உரிமை மொழி பதிப்பு ஆண்டு பதிப்பு விவரம் தாளின் தன்மை நூலின் அளவு அச்சு எழுத்து அளவு மொத்த பக்கங்கள்	நேற்று நான்... இன்று நாம்... கிணுவில் ஸூர்.எம்.கிருபாகரன் திருமதி. கலாராஜனி கிருபாகரன் தமிழ் 2017 முதற் பதிப்பு மேப்லித்தோ கிரெளன் கைஸ் (12 X 18 செ.மீ) 10.5 புள்ளி $XIV + 222 = 236$
நூலின் விலை	₹ 110/-
அட்டைப்பட ஓவியம் லேசர் வடிவமைப்பு அச்சிட்டோர் நூல் கட்டுமானம்	ஓவியர் மகேஷ் ஸ்ரீ விக்னேஷ்வரா கிராமபிள்ளை, போன்: 98845 13164 ஸ்கிரிப்ட் ஆப்பேஸ்ட், கெல்: 9551429203 தையல்

இகவரை

அன்னை பூமியாம் தாயகத்திலே நிதம் நிதம் நமது உறவுகள் எதிர்கொள்ளும் அவலங்கள் தொடர்க்கை போல் முடிவின்றிக் கதையோடு கதையாகிப் போகும் துயர நிலை தொடர்கிறது. இன்றைய இயந்திர வாழ்க்கைச் சூழலிலே மனிதப் பேரவலங்கள் கூட ஏதோ ஒரு கெட்ட கணவு கண்டது போல் மறுநாளே அதை மறந்து விடும் தூர்ப்பாக்கியத்தைக் கண்கூடாகக், கண்றாவியாகக் காண்கிறோம்.

“அவலப்பட்வர்களின் வலி அவர்களுக்கே சொந்தம்” என்றொரு புதிய பழமொழி உருவாகிவிட்டதோ - என்று என்னுமளவுக்கு மற்றையோரின் அவலத்தைக் கண்டதும் மாணிடர்கள் தமது கண்களையும், காதுகளையும் பொத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பல சந்தர்ப்பங்களிலே காணமுடிகிறது.

பாதிப்படைந்தோர்க்கு உடனடித் தேவை ஆறுதல் வார்த்தையே தான். பின்னான் தான் மற்றைய உதவிகள் அனைத்தும். படைப்பாளிகளின் பங்களிப்பும் இங்கே அத்தியாவசியமாகிறது. ஊடகங்களிலே செய்தியாக வருவது வெறும் செய்தியாகவேபிருந்து விடும். ஆனால் படைப்பாளிகள் தமது மக்களின் அவலங்களைத் தாம் படைக்கும் படைப்புகள் மூலம் வெளிக்கொணர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவை மனங்களிலே வரலாறாகிப் பதிவாகிப் பாதிக்கப்பட்டோரின் வலிமையையும், துயரையும் மற்றோர்க்கு உணர்த்தும் வலிமையைப் பெறமுடியும்.

இதனடிப்படையில் எனது படைப்புகள் தாயகத்தில் நமது உறவுகளையும் அவர்கள் படும் அவலங்களையும் கதையின் பாத்திரங்களாகவும், சம்பவங்களாகவும் உள்வாங்கிக் கொண்டு வருகின்றன. அத்துடன் இந்நாவல்களின் வெளியீட்டிற்குக் கிடைக்கும் தொகை தாயகத்திலே போரினாற் பாதிப்படைந்தோர்க்கு உதவிடப் பயன்படுகிறது. இந்த இரு விடயங்களும் மனதுக்குப் பெரும் திருப்தியை அளிக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனது ஆறு படைப்புகளும் இதையே நிறுவி நின்ற வேளையில் ஏழாவது படைப்பாகிய ‘நேற்று நான்... இன்று நாம்...’ நாவல் இப்பொழுது வெளிவருகிறது.

இந்நாவலின் கதைக்களம் வவுனியாவும், கொழும்புதான். இனத் துவேச அடிப்படையில் நாம் எப்படியெல்லாம் பாதிப்படைகிறோம் என்பதற்கு ஒர் சிறிய உதாரணமாகப் பல்கலைக் கழக மட்டத்திலே நடக்கும் சம்பவம் ஒரு கட்டத்தில் நாவலிலே உள்வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஏனையவைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய தேவையேயிராது.

இந்நாவலிலே பல பாத்திரங்கள் கொழும்பு நகரம், மஸையகம் போன்ற இடங்களில் பயணிப்பதாகக் கதை செல்கிறது. ஆங்காங்கே மண்மணாம் கழகமுக் கதையை நகர்த்தியிருக்கிறேன். நம்மைச் சுற்றி நிகழும் சம்பவங்களைக்கூடக் கோவையாகச் சேர்த்துப் பார்த்தால் சிலசில சுந்தரப்பங்களிலே எதிரும்புதிருமாக இருந்தோர் பின்பு இணைந்து பிணக்கின்றிப் பயணிப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்டோரின் கதையே இந்நாவல் ஆகும். வாசிக்கும்போது நீங்களும் இதுபோலப் புரிந்துகொள்வீர்கள் என எண்ணுகிறேன்.

இந்நாவலை மெருகூட்டியதோடு அணிந்துரை வழங்கிய பண்டிகர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும், நூலாசிரியரைப் பற்றி எழுதிய திரு. செ.தலையசிங்கம் அவர்களுக்கும், அட்டைப் படம் வரைந்த ஓவியர் மகேஷ் அவர்களுக்கும், தரம் தாளாமல் இந்நாவலை வெளியிடும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

28.3.2017

என்றும் அன்புடன்,

கொற்றுவோ, கன்டா

இணுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன்

மின்னாஞ்சல்: m.krupaharan@hotmail.com

தொலைபேசி : 416 - 430 - 0422

★ ★ ★

‘நேற்று நான்... இன்று நாம்...’ நாவலுக்குப்
பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் வழங்கிய

அணிந்துரை

தொழில் நிமித்தமாக மத்திய கிழக்கு நாடொன்றில் கணவர் தங்கி வாழி, வெளியாவில் வயது வந்த மகள், மகன்களுடன் வாழும் ஒரு மனைவியின் குடும்பம், தங்கை, தம்பி, தாய் இருக்கத் தன்னெண்ணப்படி ஒருத்தியோடு ஓடிப்போய் வாழும் ஒருவனின் குடும்பம், அவன் குடும்பத்துடன் வாழும் மாமன், மாமி, ஊதாரிப் பிள்ளை குடும்பம், கொழும்பில் ஒரு சிங்கஸ் பெண்ணைக் காதலித்துப் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்ட பல்கலைக் கழக தமிழ் விரிவுரையாளரின் குடும்பம் எனப் பல குடும்பங்களின் பின்னிப் பினைந்த வரலாறாய் அமைந்ததே ‘நேற்று நான்... இன்று நாம்...’ எனும் பெயர் கொண்ட இந்தச் சமூக நாவல்.

இந்நாவல் தாங்கி நிற்கும் மையக் கருவானது, பல்வேறு காரணங்களால் எதிரும், புதிருமாகி நின்று முரண்பட்டும், மோதியும், அழியும் மனிதக் குழுமங்களை முரண்பாடுகள் நீக்கி, இணைத்து வைப்பதன்மூலம், ஒன்றுபட்ட சமூகங்களையும், அச்சமூகங்களும் ஒட்டுமொத்தமாக ஒன்றினைணந்து நிம்மதி தழுவிய உலக சமுதாயத்தையும் உருவாக்க விழையும் நாவலாசிரியரின் பாந்த நோக்கின் தொடக்கப் புள்ளியாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மனித குலத்தைத் தெய்விக நிலைக்கு மேம்படுத்தவென்ற கொள்கையை இறுதி இலக்காகக் கொண்டதே ஆண்மிக நெறி. அது சைவம், வைணவம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், பெளத்தம் எனப் பல கிளைகளாக அமைந்து நின்று, எதிரும்புதிருமாக மாறி நின்று,

முரண்பட்டு மனித குலம் மோதி அழியும் நிலைமைக்குக் காரணமாகியும் உள்ளது. அது மேலும் அசிங்கமாகி ஓவ்வொரு மதமும் பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரிந்து முரண்பட்டு நின்று, உலகின் மூலை முடுக்கெங்கும் கந்தக மணம் கணலும் நிலையை உருவாக்கி உலகத்தை அழிவின் விளிம்புவரை கொண்டுசென்றுள்ளது. இந்த நிலையில் ஆக்கச் சிந்தனையைத் தூண்டும் இலக்கியப் படைப்புகள் உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் தோன்றி மக்கள் மனங்களில் ஆண்மிக ஒளியைப் பரப்ப வேண்டியது அவசியமாகிறது.

இந்த நாவலில், விட்டுக் கொடுத்தல், பொறுத்துக் கொள்ளல், மன்னித்து விடுதல், இன்முகங் காட்டல், நன்னயஞ் செய்தல் எனும் உடன்பாட்டு உபாயங்கள் மூலம் பாக்கியநாதன் தனது முத்த மகன் உருத்திரனையும், காமாட்சியும், மகள் நிதிஸாவும் உருத்திரனின் மாமன், மாமியையும், உருத்திரன் தனது மனைவியையும், முரண்மன நிலையிலிருந்து மீட்டுச் சமாதான சக வாழ்வில் இணைய வைத்து அமைதிநிலை உருவாக்க காரணமாகிறார்கள்.

அதுபோலக் கெட்டுத் திரிந்த சாந்தனும், கேடு எண்ணித் திரிந்த பெர்னான்டோவும் தத்தமதும், தத்தமது குடும்பங்களும் முற்பிறவிப் புண்ணியைப் பேறாக, சந்தர்ப்ப குழ்நிலைகள் சாதகமாக மாறப் பெற்று, மனம் திருந்தி முரண்பாடுகள் நீங்கி, சமாதான நல்வழிக்குத் திரும்பி நன்மையடைகிறார்கள். இவ்வாறு தத்தம் சொந்த அன்றாட வாழ்வில் அறந்தவறை ஒழுக்கம், முற்பிறவிகளிலான அறநெறி ஒழுக்கப் புண்ணியக் கேட்டம் என்னும் இருவழிகள் மூலம் மனநிலை மேம்பாடு பெற்று, மனித சமுதாயம் மதங்களால் மட்டுமென்றி மொழிகளால், இனங்களால், ஆள்புலங்களால் முரண்பட்டுத் துண்டுகளாய் மோதியழியும் நிலையிலிருந்து மீளாம் என்ற படிப்பினையை இந்நாவல் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் காட்டுவதை அவதானிக்கலாம்.

நாவல் முழுமையும், தமிழ்மீத்தில் குடும்பங்களுள் சர்வ சாதாரணமாக இடம் பெறுவனவும், இயல்பானவையுமான சம்பவங்களை மட்டும் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளது. அவற்றுள் சாதாரண நிகழ்வுகளும் சரி, சவால்கள் மயமான - சிக்கல்கள் நிறைந்த சம்பவங்களும் சரி; ஈழத் தமிழ்ச் சமூக மரபுகள், சட்ட திட்டங்களுக்கமையவே நாவலாசிரியரால் அனுகப்படுகின்றன. அதனாடு சிக்கல்களின் விடுவிப்புகளும், நியாயத் தெளிவுகள், தீர்ப்புகளும் அமைதியாக வெளிவருவதன் மூலம் மனித வாழ்வுக்குத் தேவையான அனுபவ ஞானங்களை வாசகன் பெற்றுக்கொள்ள உதவும் கனதி இந்நாவலுக்கு இருக்கிறது.

உன்னதமான கற்பனைகள், வியப்பூட்டும் சாகசங்கள், சிலிர்ப்புட்டும், மயிர்க்கூச்செறியும் திகில்கள் எவையும் அற்ற சம்பவங்களைக் கொண்டு பின்னப்பட்ட கதை என்பதால், இரசனை அற்றதாக இருக்குமோ என்று எண்ணத் தேவையில்லை. காரணம், நாவலில் இடம்பெறும் இயல்பான சம்பவங்கள் யாவிலும் ஆசிரியாகையானும் வர்ணனைகளும், தாங்க நியாயங்களும், கதையோட்டத்தில் விறுவிறுப்பை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் மேற்கொள்ளும் கதைத் திருப்பங்களும், பொருத்தமான இடங்களில் புதிய கதாபாத்திரங்களை நயம்பட அறிமுகம் செய்துள்ள விதமும் வாசகனைச் சலிப்படைய விடாமல் மனக்கிளர்ச்சியுட்டி, நாவலை ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடிக்க வைக்கின்றன.

�ழத் தமிழினம் தன் தாய் மண்ணில் தன் இருப்பினைத் தக்க வைக்கப் போராடுக் கொண்டிருக்கும் வரலாற்று நெருக்கடி மிக்க இந்தக் கால கட்டத்தில் பேரினத்துள் திருமணம் மேற்கொள்ளும் தமிழ்ப் பெண்ணென்ன, ஆண்ணன? அப்பேரின ஆணத்துள் கருவாடாகக் கரைந்து தமிழர் தொகையினைக் குறைப்பதோடு, தமிழினத்தின் நாளைய கருவருப்பாளர் ஜந்தாறு பேரை உற்பத்தி

செய்து விடுகின்ற ஆபத்தும் அங்கொன்றும், இங்கொன்றாக நிகழ்ந்து வரும்போது, தமிழ் விரிவரையாளர் விவேகன் - சிங்கள மாணவி ரேணுகா காதற் திருமணம் பற்றி வாசிக்க நேரும்போது தமிழ் வாசகன் முகஞ் சுளிக்கவே செய்வான். ஆயினும் இலக்கியம் என்பது கால, தேசக் கண்ணாடி என்ற வகையில் இந்தக் கலப்புத் திருமணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளபோதும், பேரினத் திமிர் மனங்களின் உடனடி எதிர்ப்புப் பிரதிபலிப்பினையும் ஆசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டியிருப்பது புதிய விவேகன்கள் இனிமேலும் நம் சமூகத்தில் தோன்றுவதைத் தடுக்கும் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்க உண்மையாகும்.

எற்கனவே ‘நீறுக்குள் நெருப்பு’ என்னும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையும், சில சமூக நாவல்கள், குறுநாவல்களையும், ‘கல்யாணி புரத்துக் காவலன்’ என்னும் ஒரு சரித்திர நாவலையும் எழுதி வெளியிட்டுச் சிறந்த அனுபவமும், புகழும் பெற்ற எழுத்தாளர் இனுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரனின் சுவையடக்கத் தைத் சொல்லுந் திறன் இலக்கிய விமர்சகர்களால் பாராட்டப்படும் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். இந்த நாவலில் அந்தத் திறன் மேலும் சூர்ப்படைந்து வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இவரின் முன்னைய நூல்கள் போல ‘நேற்று நான்... இன்று நாம்...’ எனும் இந்த நாவலும் தமிழ்நாடு மனிமேகலைப் பிரசரம் மூலம் வெளிவந்து உலக உலாக் காண உள்ளது.

இனுவில் கந்தனுக்கான உலகின் முதல் மஞ்சத்தை, உலகப் பெருமஞ்சத்தை உருவாக்கிய பெரிய சந்தியாசியாரின் சமாதியான இனுவில் மஞ்சத்தடி முருகன் கோவில் கலையரங்கில் எண்பதுகளில் இனுவில் கலை இலக்கியக் கழகம் நடாத்திய கலியரங்கில் இளங்கவிஞாக மேடையேறி, இலக்கிய உலகினுள் புகுந்து, இன்று புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியராக உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் ஆர்.எம்.கிருபாகரனின் தன்னடக்கம், நிதானம், சலியாத உழைப்பு

என்னும் குணாம்சங்கள் பொருந்திய இனிமை குலவிய ஆளுமை அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களிலும் ஆழ நீரோட்டமாக வெளிப்படுவது இந்த நாவலிலும் காணப்படுகிறது.

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் இலக்கிய வார, மாத சஞ்சிகைகள் சிறுக்கதை, தொடர்க்கதை எழுத்தாளர்களை, அவர்களது தொடக்கக் கால எழுத்துக்கள் முதற்கொண்டு வெளியிடுவதன்மூலம், பிரபலம் பெற வைத்து உருவாக்கி விடுகின்றன. அந்தப் பிரபலங்களின் சிறுக்கதைகள், நாவல்களைப் பணங்கொடுத்து வாங்கிப் பல பதிப்பகங்கள் அச்சிட்டு வெளியிட்டுச் சந்தைப்படுத்துவதை வியாபாரமாகக் கொண்டுள்ளன. இத்தகைய வெளியீடுகள் பெரும்பாலும் வாசகர்களிடையே சிறங்காரச் சுவை போன்ற தரமற்ற உணர்வுகளைக் கிளரிவிட்டு, அவற்றுக்குத் தீனி போடும் வர்த்தக உற்பத்திப் படைப்புகளாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. இப்பதிப்பகங்களைப் போலக் காலப் போக்கில் இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் கூட வணிக நோக்குடன், கணதியான இலக்கியப் படைப்புகளைப் பறம் தள்ளி, வெறும் சனரஞ்சக, புலன் நுகர்ச்சிக்குரிய கவர்ச்சிப் படைப்புகளையே வெளியிட்டு வருகின்றன.

இந்த நிலையில் ஏறக்குறைய 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் 'மகரிஷி' என்ம் புனைபெயர் கொண்ட புதிய எழுத்தாளர் ஒருவர் கணதி மிக்கவையாகத் தாம் எழுதிய சிறுக்கதைகளைத் தமிழ் நாட்டு இலக்கியச் சஞ்சிகைகளுக்கு அனுப்பி வைத்தபோது அவை அனைத்தும் குப்பைக் கூடைக்குள் போயின. இப்படிப் பல இளம் எழுத்தாளர்கள் அங்கு இருட்டிப்புக்குள்ளாகி அவர்களது இலக்கியப் பணியார்வம் முளையிலேயே கருகிப் போனதுமுண்டு. ஆனால் மகரிஷியோ நடுவுநிலையான சுயமதிப்பிட்டில் பெறுமதியிக்கவை எனத் தாம் கண்ட சிறுக்கதைகளின் தொகுதிகளையும், நாவல்களையும் தம் சொந்த முதலீட்டில், நூல்களாகத் துணிந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

அந்த நூல்கள், கல்விமான்கள், பல்கலைக் கழக உயர்பள்ளி விரிவுரையாளர்கள் மத்தியில் பெரிதும் மதிப்பிற்று நயந்துரைக்கப் பெற்று, சமூகத்தில் பெரும் வரவேற்றைப் பெற்று, பல பதிப்புகள் கண்டு, மகரிஷியின் புகழ் கொடிக்டிடப் பறந்தது. முன்பெல்லாம் அவரது கதைகளைக் குப்பைக் கூடைக்குள் வீசிய சஞ்சிகைக்காரர்கள் பின்பு மகரிஷியிடம் வலிந்து கோரிக் கடிதமும், பணமும் அனுப்பி அவரின் கதைகளைப் பெற்றுத் தம் சஞ்சிகைகளை அலங்கரித்தனர்.

இலங்கையில் தமிழ் வார, மாத இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் இடதுசாரிக் கொள்கைகளின் குரல்களாகவோ வலதுசாரிக் கொள்கை சார்பானவையாகவோ விளங்கியதால் இவ்வணிகளைச் சேராத நடுநிலை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அவற்றில் இடம் பெறாத போதிலும் ஈழ கேசரி, கலைச்செல்வி, விவேகி போன்ற பொதுப் போக்கு ஏடுகளும், சஞ்சிகைகளும் சில தினசரிகளின் வாரப் பதிப்புகளும், சில நூல் வெளியீட்டு நிலையங்களும் பலரது படைப்புகளை வெளியிட்டதன் மூலமும், மகரிஷி போன்று சிலர் துணிச்சலோடு தம் சொந்த முதலீட்டில் தமது நூல்களை வெளியிட்டதன் மூலமும் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. கடந்த 30 ஆண்டுகளில் தமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டத்தை மையப் படுத்திய ஈழ தேசிய நாவல்களுள்ளிட்ட இலக்கியங்கள் ஈழத் தாயகப் பகுதிகளிலும், அந்தச் சார்பற்ற இலக்கியங்கள் இலங்கைத் தேசியம் சார்ந்து தென்னிலங்கையிலும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தவேளை புலத்து நாடுகளில் ஈழ தேசிய விடுதலைப் போராட்ட ஆதரவு இலக்கியங்களை ஆர்.எம்.கிருபாகரன் போன்ற ஏராளமானோர் ஈழத்திற்க் கொண்டிருந்தனர்.

ஆர்.எம்.கிருபாகரன் இலங்கையில் வீரகேசரி முதலான பத்திரிகைகளிலும், கண்டாவில் உதயன் போன்ற பத்திரிகைகளிலும், தமது சிறுகதை ஆக்கங்கள் வெளிவரப் பெற்றவர். பரிசீல்களும் பெற்றவர். ஆயினும் அந்தப் படைப்புகள் மூலம் அவருக்குக் கிடைத்த

வாசகர் தொகையை விட, துணிச்சலாகச் சொந்த முதலீடில் தமிழ் நாடு மணிமேகலைப் பிரசரம் மூலம் அவர் வெளியிட்ட கனதிமிக்க நாவல்கள் மூலம் பல மடங்கு வாசகர்களைத் தம் பால் ஈர்த்துள்ளார். இன்று தமக்குச் சிறுகதைகள் தரும்படி இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் கோரி நிற்கும் அளவிற்குப் பிரபல்யத்தை ஈட்டியுள்ள கிருபா தமது சொந்த முதலீடில் வெளியிட்ட முதல் நூல் சரி, அடுத்தடுத்த நூல்களில் ஒன்று சரி, நட்பமடைந்து கையைக் கடிக்க நேர்ந்திருந்தால் இப்பொழுது 7ஆவது நூலையும் அவர் வெளியிடத் துணிந்திருக்க மாட்டார்.

கிருபாவின் நாவல் நூல்கள் கனடாவில் மட்டுமென்றி மணிமேகலைப் பிரசரத்தின் உலகளாவிய விநியோகத்தின்மூலம் தமிழர் வாழும் உலக நாடுகள் எங்கும் சென்று வரவேற்றபை ஈட்டுகின்றமை மகிழ்ச்சி தருவதாகும்.

'நேற்று நான்... இன்று நாம்...' என்னும் இச்சமூக நாவல் நிலத்து வவுனியாவையும், கொழும்பு வெள்ளவத்தைச் சூழலையுமே, கிருபாவின் முந்திய நாவல்களைப் போல் கதைநிகழ் களங்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அவரது அடுத்த நாவல் புலத்துத் தமிழர் வாழ்வை, தனித்துவமான பிரச்சினைகளை, ஓட்டுமொத்தமான உணர்வு, சிந்தனை ஓட்டங்களை அலகுவதாகவும், கனேஷயத் தமிழ்த் தேசிய இலக்கியமாகவும் அமைந்து புதிய பரிமாணத்துக்கும் அவரது முயற்சியை இட்டுச் செல்லும் என எதிர்பார்ப்போம். எதற்கும் இறையருள் தொடர்ந்தும் ஆரோக்கியத்தையும், சாதகமான வாழ்வுச் சூழலையும் இதய சுத்தியோடு கூடிய குணப்பற்றையும் வழங்கி வரவேண்டுமென இறைஞ்சி வாழ்த்தி அமைகிறேன்.

அவைப்பாடு
அரசு மாநில கலைநிதி முக்கியமைப்பு
கலைநிதி முக்கியமைப்பு
கலைநிதி முக்கியமைப்பு
574 / 2017.

அரசு மாநில கலைநிதி
கலைநிதி முக்கியமைப்பு

நூல்ரசிரியரை் பற்றி...

பாடமுப்பாணம், இன்னுவிலில் பிறந்து தன் ஆரம்பக் கல்வியை இன்னுவில் மத்தியக் கல்லூரியிலும், உயர் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரி, மாணிப்பாம் இந்துக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் பல் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஆகியவற்றிலும் கற்றவர் இன்னுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன்.

இவர் இன்னுவில் கலை இலக்கியக் கழகத்தின் நாடளாவிய கலியரங்குகள் மூலம் அறிமுகமானவர். தமது 17 ஆவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்த இவரின் ஆக்கங்கள் கலகலப்பு, ஈழ நாடு, ஈழ முரசு, வீரகேசரி, தாயக ஒலி போன்ற தாயக இதழ்களிலும், ஈழ முரசு, ஈழ நாடு, முழக்கம், நம் நாடு, உதயன், உங்கள் நண்பார், பறை, மணிமகுடம் போன்ற கணேஷம் இதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளன. அரசியல் ஆய்வு - பொருளாதாரம் - நகைச்சுவை போன்றவற்றில் கட்டுரைகள், சிறுகதை, நாவல், கவிதை எனப் பல துறைகளிலே எழுதிப் படைப்பாற்றல் மலர்ச்சியடையப் பெற்ற இவர் கண்டாவில் கடந்த 31 வருடங்களாக வசித்து வருகிறார்.

2007இல் இவரது ‘நீறுக்குள் நெந்ருப்பு’ சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியானது. 2009இல் ‘இவர்கள் எப்போதும் விழுதுகள்’, 2012இல் ‘வசந்தம் வரவேண்டும்’ போன்ற சமூக நாவல்களும், 2014இல் ‘கல்யாணி புரத்துக் காவலன்’ சரித்திர நாவலும், 2015இல் ‘இந்த மண்ணும் எங்களின் சொந்த மண்தான்’ சமூக நாவலும் வெளியாகிப் பெரும் வரவேற்றபைப் பெற்றன. 2017இல் ‘எங்கே போய் விடும் காலம்...?’ சமூக நாவலத் தொடர்ந்து ஏழாவது படைப்பாகிய ‘நேற்று நான்... இன்று நாம்...’ நாவல் வெளிவருகிறது. நாவல்கள் அனைத்தும் சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரமாக வெளிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை மன்னில் இன அழப்படையில் தமிழர்கள் நாம் ஸ்பஷ்டெல்லாம் பாதிக்கப்படுகிறோம், பழவாங்கப்படுகிறோம் என்பதை அனுபவத்தால் உணர்ந்துள்ளோம். இக்கருப் பொருளை மையப்படுத்தியதோடு, எதிரும் புதிருமாயிருந்தோர் பின்பு பகை மறந்து, மன்னித்து ஒன்றினையும் சூழலையும் மையப்படுத்தி மன் மனம் மாறாத சுவையோடு இப்புதினம் வெளிவருகிறது.

‘இனுவில் திருவுர் ஒன்றியம் - கனடா’வின் செயலராகக் கடந்த பதினேழு ஆண்டுகளாக உழைக்கும் கிருபாகரனது நால்களின் விற்பனையிற் கிடைக்கும் இலாபம், தாயகத்தில் போரினால் பாதிக்கப் பட்டோருக்குத் தர்மஸ்தாபனங்கள் மூலம் ஒன்றியத்தின் சார்பிலே வழங்கப்படுகிறது.

இலக்கியத் துறை, சமூகத் துறை இரண்டிலும் ஒரே நேரத்தில் தொண்டாற்றும் இனுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரனுக்குத் தமிழ் முருகன் தண்ணீரி பெருக்கமுற வேண்டுகிறோம்.

இனுவில் திருவுர் ஒன்றியம் - கனடா
ரொற்றோ, கனடா

செ.தளைய சிங்கம்
தலைவர்

★ ★ ★

அந்திசாயும் வேளை அது, வானம் மங்கியபடி செல்லச் செல்ல அந்திக் கருக்கல் நன்கு தெரிய ஆரம்பித்தது. இடையிடையே கூடுகளுக்குச் செல்லும் புள்ளினங்களின் “கிறீச் கிறீச்” ஒலிகள் ஒலித்தபோது, அப்பகுதி அமைதியையிழந்தது போலக் காணப்பட்டது. சற்றுத் தள்ளிக் கடவில் கலக்கும் சிற்றாறு சலசலத்து ஓடும் சத்தம், இந்த அமைதியிலும் இனிமையான இசைபோல் இடையிடையே கேட்டது.

அங்கிருந்த பாரிய கல் ஓன்றின் மேல் அமர்ந்திருந்த சங்கரன் “இத்தனை மணிநேரம் இருந்தது போதும்” என்று நினைத்தானோ என்னவோ கல்லின் ஓரத்தில் கையை ஊன்றியபடி எழுந்தான். அங்கு வந்து இருந்த போது இருந்த மனப்பாரம் சற்று இறங்கியது போல ஓர் உணர்வில் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது. தங்கியிருந்த விடுதியிலிருந்து மாலை புறப்பட்டபோது மதிய உணவுகூடச் சாப்பிடவில்லை. சாப்பிடும் நிலையிலே மனமும் இருக்கவில்லை. பசியென்று

2 செந்று நான்... இன்று நாம்...

ஒன்றிருந்தால்தானே புசிப்பதற்கு என்பதை அனுபவமாய் உணர்ந்தான். அப்படியே நடந்து நடந்து மாணவர் விடுதியை அண்மித்தான்.

அப்போதுதான் யாரோ தூரத்தில் “சங்கரன் சங்கரன்,” என்று கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கே நண்பன் திவ்வியன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன திவ்வியன்...” என்று சங்கரன் கேட்கும்முன்பே,

“ஏன்டா உன்னை எங்கே தேடுவது?... உன்னைத்தான் தேடிவந்தேன்...” என்றான் திவ்வியன் கோபமாக.

சில விநாடிகள் அங்கு நிசப்தம் நிலவியது. அதன் பின் திவ்வியன் “என்னடா... ஊருக்குப் போகக் கையில் காசில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். உன்மையாடா?” எனக் கேட்டான்.

சங்கரன் முகத்தை “உம்” மென வைத்திருந்தான். அவனின் முகமே அகத்தில் உள்ளதை அப்படியே காட்டியது.

ஓப்புக்காக “ம் ம்” என்று சொன்னான். திவ்வியன் விட்டபாடில்லை. சங்கரன், இனியும் மறைத்தாப் பிரயோசனம் இல்லை என நினைத்துவிட்டு “உன்மைதான்டா. கையில் இருந்த காசை இவன் சேரனிடம் கொடுத்திட்டேன். அவன், தான் கட்டவேண்டிய யூனிவெஸிற்றி பீஸ் கைவசம் இல்லை என்று அவசரமாகக் கேட்டான், அது தான்....” என இழுத்தான்.

“ஏன்டா... அவன், சேரன் காசைத் திருப்பித்தரும் வரைக்கும் ஊருக்குப் போகவே மாட்டியா? வேறு யாரிடமாவது வாங்கிப்போயிருக்கலாமே” எனத் திவ்வியன் திட்டித்தீர்த்தான், ஒரேமுச்சிலே.

சங்கரன் சமாளிக்க முயன்றான்.

“பேய் கத்தாதே, அவன் என்னிடம் நெசாக வாங்கினமாதிரி என்னால் மற்றவங்களிடம் கேட்டுக் காச வாங்க மனம் வராது...” என இழுத்து மழுப்பினான் சங்கரன்.

“என்னிடமே கூடக் கேட்கமாட்டியாடா..?” எனத் திவ்வியன் பொய்க்கோபமற்றான். சங்சரன் என்ன சொல்லுவதென்று புரியாமல் திவ்வியனின் முகத்தைப் பார்க்கத் தெரியயில்லாது சங்கடப்பட்டான்.

கொழும்புக் கோட்டைத் தொடருந்து நிலையத்தில் சங்கரனும், திவ்வியனும் யாழ்தேவி வண்டி வரும் வரை மேடையில் நெடுநேரமாகக் காத்திருந்தனர். பயணிகள் தொகை அதிகரித்து, மேடையில் நடக்கவே இடமில்லாமல் பெரும் அவதியுற்றார்கள். யாழ்தேவி வண்டி சற்றுத் தாமதமாக வந்ததும் பிரயாணிகள் முன்டியடித்துக் கொண்டு ஏறினார்கள். திவ்வியன் பாய்ந்து ஏறி ஒருவாறு சங்கரனுக்கு ஒரு இருக்கையைப் பிடித்துக் கொடுத்தான். சங்கரன் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்து பயணிக்க ஆயத்தமானான். யாழ்தேவி வண்டி, காதைப் பிளக்கும் வண்ணம் பெரும் ஓலி எழுப்பியபடி புறப்பட்டது. திவ்வியன்

கையசைத்து வழியனுப்பி வைத்தான். சங்கரன் நன்றியுணர்வோடு “தாங்ஸ் மச்சான்” என்று பதிலுக்கு கையசைத்தான். வண்டி வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தது. நண்பனை வழியனுப்பிவைத்த திவ்வியன் நேரடியாக விடுதிக்குச் சென்றான்.

ஏதோவொரு வகையில் திவ்வியனுக்கு மானசீகமாக நன்றி சொல்லிக்கொண்டது சங்கரனின் உள்ளம்.

என்னதான் இருந்தாலும் திவ்வியன் மட்டும் நேற்று வலியவந்து கேட்டு என் நிலைமையை அறிந்து காசு தந்திருக்காவிட்டால் இந்தப் பயணம் போயிருக்கவே முடியாதுதான். நெருக்கமாக நண்பர்கள் என்று பழகியிருந்தும், என் தனிப்பட்ட குணத்தை விட்டு உதவி என்றோ, கைமாற்றாக என்றோ இவர்களிடம் காசு கேட்க முடிய வில்லையே, என சங்கரனின் மனம் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டது.

அதே நேரம் ‘நண்பர்கள் எவராவது உதவி என்று கேட்கும் போது மறுத்து முகத்தை முறிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறதே. பேசாமல், இருப்பதைக் கொடுத்து விட்டு கடைசியில் எனது தேவைகளுக்கு அவதிப்படுவது ஒன்றும் எனக்குப் புதியதா என்ன...?’ என்று நினைத்துக் கொண்ட சங்கரன் வரட்டுச் சிரிப்பை உதிரவிட்டான். இப்போதும் அப்படியே சொல்லிவைத்தாற்போல நடந்திருக்கிறது. இனிமேலாவது இப்படி நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், என அவன் மனம் நினைக்கவும் அருகேயிருந்த சக பிரயாணி அவனை ஏதோ கேட்கவும் சரியாக இருந்தது.

நடுத்தரவயதுடைய அவர் வேட்டியும் சேட்டும் அணிந்திருந்தார். கையிலே பிரயாணப் பையோடு குடையும் இருந்தது.

“தம்பி, நீர் வவுனியாவுக்கோ போறீர்...?” என்று அவர் கேட்க, சங்கரன் “ஆம்” என்பதுபோலத் தலையை அசைத்தான்.

“நானும் வவுனியாவுக்குத்தான் போகிறேன்” என்றவர் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தைக் காட்டினார். அதிலே எழுதப்பட்ட விலாசத்தை வாசித்த சங்கரன் ஆச்சரியத்தில் அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“அண்ணே.. நானும் இதே கோவில் வீதியால்தான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். வவுனியாவில் இறங்கியதும் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் இந்த விலாசத்திலே விடுகிறேன்” என்று சங்கரன் சொன்னான். அந்தப் பிரயாணி முகமலர்ச்சியோடு தலையை ஆட்டி விட்டு “முதல் முதலாக வவுனியாவுக்கு வாரேன் தம்பி. அது தான் உம்மைக் கேட்டேன்...” என வார்த்தையை விழுங்கினார்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டேயிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. தொடருந்து ஓடிய வேகத்தில் மாகோச்சந்திப்பு வந்ததும் இருவரும் “அட அதுக்குள்ள மாகோ வந்திட்டுதா...” என ஆச்சரியப்பட்டார்கள்,

“தம்பி யூனிவசிற்றியில் என்ன படிப்புப் படிக்கிறீர்...?” என அவர் கேட்க

“சிவில் என்ஜினியரிங்” என சங்கரன் பதில் சொன்னான். இருவரும் தற்செயலாகச் சந்தித்திருந்தாலும் பக்கத்தில் இருந்து பயணித்ததால் பேசிக்கொள்ளப் போதிய நேரம் தாராளமாய் இருந்தது. ஒருவரை ஒருவர் நன்கு கேட்டு அறியும் அரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

“தம்பி! என்னை இராசலிங்கம் என்று எல்லாரும் கூப்பிடுறவர்கள். முழுப் பெயரும் அதுதான். பழக்கடை இராசலிங்கம் என்றால் கொழும்பு தெமட்டகொட பஜாரில் தெரியாத ஆளே இல்லை. அந்தப் பக்கம் வந்தால் நேரே கடைக்கு நீர் வரலாம். என்ன உதவியோ தாராளமாய்க் கேளும்...” என்று இராசலிங்கம் சொல்லிவிட்டுத் தன் புன்னகையால் சங்கரனைக் கவர்ந்தார்.

“அடுத்த முறை காசு ஏதும் கையில் இல்லை என்றால் இராசலிங்கம் அண்ணையின் கடைக்கதவைத் தட்ட வேண்டியதுதான்...” என சங்கரனின் உள்மனம் பேசிக்கொண்டது.

“இவருக்குத் தெரிந்த அறிந்த எல்லோரும் போய் உதவி என்று கேட்டு ஒன்றாக இவரின் கதவைத் தட்டினால் இவரின் கடையின் நிலை...” எனச் சங்கரன் நினைத்துக் கொண்டு அவரின் முகத்தைப் பார்த்தபோது பாவமாக இருந்தது.

“அப்பாவித்தனமாக இப்படிச் சொல்கிறாரே” என சங்கரன் எண்ணியபோது சிரிப்புத்தான் பதிலானது.

வவுனியாவில் இருவரும் இறங்கி நடந்து சென்றபோது “இராசலிங்கம் அண்ணே, இதுதான் நீங்கள் போகவேண்டிய ரோட்டு” என ஒரு வீதியைச் சங்கரன் காட்டினான்.

“சரி தம்பி, இனி நான் நம்பரைப் பாத்து வீட்டைப் பிடிச்சிடுவேன். உங்க உதவியால் அலைச்சல் இல்லாமல் புது இடத்தில் சலபமாக வந்திட்டேன். சரி கொழும்புக்கு வந்ததும் நம்ம கடைப்பக்கம் வாரும் தம்பி. நான் போய் வருகிறேன்...” என்று சொல்லியபடி இராசலிங்கன்னை சென்றார். சங்கரன் அப்படியே நடந்து வீட்டுக்குப் போனான். அப்போது தான் நிதிலா அக்கா எழுதிய கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது. இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் எழுதிய கடிதத்திற்கு உடனே பதில் போட்ட சங்கரனால் உடனடியாகப் புறப்பட்டு வீட்டுக்கு வர முடியவில்லை. தாமதமாக இன்று வரும்போதுதான் வீட்டின் நிலைவரம் மனதிலே ஒவ்வொன்றாக நிழலாடின. தாயார் காமாட்சி இரண்டாவது முறையாக உடம்பு சுகமில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார். வீட்டுக்கு வந்ததும் நிதிலா அக்கா கடிதம் போட்டிருந்தாள்.

“வசதியானால் உடனடியாக ஒருதடவை வந்து அம்மாவைப் பாத்துக்கொண்டு போ. உயிராபத்து என்று எதுவும் இல்லை. ஆனால் அம்மா ‘சங்கரன் இன்னும் வரவில்லையா?’ என்று அடிக்கடி கேட்கிறா. எப்படியோ எல்லாம் பதில் சொல்லிச் சமாளித்தோம், ஆனால் உன்னை எதிர்பார்க்கிறா அம்மா...” என்று கடிதம் வந்ததும் சங்கரனுக்குக் கண்கள் கலங்கின.

மாணவர் விடுதியிலே அருகே சேரன் உடனடியாக ஆறுதல் சொன்னான் “டேய் சங்கரா, உயிருக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை என்று கடிதத்தில் இருக்கு. அப்ப ஏன் பயப்படுகிறாய். போய்ப் பாத்திட்டு வா உன் அம்மாவை..” என்ற வார்த்தைகள் மனதுக்கு அப்போது சங்கரனுக்குப் பெரும் தேறுதலாக இருந்தது. இந்த இரு வாரங்கள் வெறும் நடைப்பிணமாகவே இருந்திருக்கிறான். அங்கு விடுதியில் மாணவர்கள் மத்தியிலே எப்போதும் கூத்துக்கும் கும்மாளத்துக்கும் குறைவேயிருந்ததில்லை. பார்ட்சைகள் நெருங்கும் போது மட்டும் அதன் வேகம் இலேசாகத் தனிவிதுபோலத் தென்படும். இதனால் அவ்வப்போது வீட்டுக் கவலைகளை மறந்து இருக்க முடிகிறது.

ஆனால் சங்கரனுக்கோ இம்முறை அது முடியாததாகவேயிருந்தது. உடனடியாகப் போகக் கையில் காசும் இல்லை, யாரிடமும் கேட்கவும் மனமில்லை. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு நாட்களை ஓட்டியது தான் மிச்சம். விரிவுரைகளுக்குப் போனதுண்டு, ஆனால் அங்கு சொல்லப்பட்ட பாடங்கள் மனதிலே பதிந்துள்ளனவா இல்லையா? என்பது பார்ட்சை வரும்போது தான் தெரியவரும். அவ்வளவுக்கு அவன் மனம் படிப்பில் மட்டுமல்ல - எதிலுமே கவனம் செலுத்தமுடியவில்லை. “திவ்வியன் மட்டும் கேள்விப்பட்டவுடன் உதவவில்லை யென்றால், சிற்றாறு கடலுடன் கலக்கும் இடத்திலேயுள்ள கல்லிலேயிருந்து வானத்தைத் தான் பார்த்திருப்பேன்...” என நினைத்து திவ்வியனுக்குச் சங்கரன் மீண்டும் ஓர் நன்றியை மானசிகமாகச் சொல்லிக் கொண்டான்.

அப்பா ஊரில் இல்லாததால் வீட்டிலே உதவி இல்லாமற் போய்விட்டது. அப்பாவுக்குக் குவைத்தில் வேலையின் பிரகாரம் இரண்டு வருடத்துக்கொரு தடவை ஒரு மாத விடுப்புக் கிடைக்கும். சம்பளத்துடன் வீட்டுக்கு போவதென்றால் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சிதானே. யார்தான் “வேண்டாம்” என்று சொல்லுவார்கள்? ஆனால் அப்பா அடுத்த வருடம் தான் வரமுடியும். வேலையின் ஒப்பந்தம் அப்படி அமைந்து விட்டது. என்ன செய்வது? அவசரத்துக்கு வந்து போக முடியாதே.

ஆகவே நிதிலா அக்கா அப்பாவுக்கு இதுபற்றித் தெரியப்படுத்தியிருக்க மாட்டார். இதனால் தான் அம்மாவுக்கும் எதிர்பார்ப்புகள் அதிகம் போலும். அது இயற்கையாக வருவது தானே. இப்படியே பலப்பல எண்ண அலைகள் ஒன்றாய்வந்து சங்கரனின் மனப்பாறைகளிலே முட்டி மோதின. ஒருவாறு வீட்டுவாசலையடைந்தபோது தன்னையறியாமல் கால்கள் சற்று வேகம் பெற்றன. ஆவலுடன் அம்மாவைப் பார்க்கவேண்டுமே, என்பதோ தெரியவில்லை.

வீட்டுவாசலில், ஓரத்திலே படுத்திருந்த வளர்ப்பு நாய் முதலிலே பலமாகக் குரைத்தது. பின்பு சங்கரன் தனது குரலைக்காட்டியதும், வாலையாட்டியது. இந்த அமளியில் வாசற்கதவு திறந்து வெளியே வந்த நிதிலா அக்கா “யார் சங்கரா...?” என்று கேட்டாள். புன்னகையே பதிலாக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். படுக்கையிலே கிடந்த தாய் சங்கரனைக் கண்டதும் “வந்திட்டியா சங்கரன்...” வாஞ்சையோடு முகத்திலே பிரகாசம் தெரியக் கேட்டார்.

குற்றவணர்வுகள் அவனைச் சூழ்நின்று சுட்டெரிப்பது போல இருந்தது. பதில் சொல்லத் திராணியற்றுத் தோளிலே தொங்கிய தோல்ப்பையைத் தொப்பெனக் கீழேவைத்து விட்டுத் தாயருகே அமர்ந்தான். தாய் ஆதரவாக அவனின் நாடியைத் தடவி “உன் உடம்பு மெலிஞ்சு போச்சுதே, கொஸ்ரவிலே சாப்பாடு சரியில்லையா? நேரத்துக்குச் சாப்பிடுவதில்லையா...?” எனக் கேட்டார்.

“அம்மா, உங்கள் உடம்பு எப்படியிருக்கு?” என்று பார்க்க வந்த என்னை நீங்கள் விசாரிக்கிறீங்களோ! பெற்றெடுத்த உள்ளம் என்பது இதுதானன்றோ! எந்தத் தாயும் தான் பெற்ற பிள்ளைகளைப் பல நாட்களின் பின் காணும் போது வழக்கமாக விசாரிக்கும் கேள்விமுறையே இதுதான் போலும். பிள்ளைகளின் உடம்பு கொழுத்திருந்தாலும், “என்ன மெலிந்து போனாயே...?” என்று கேட்பது ஒன்றும் புதிதல்லவே.

சங்கரனுக்கு வாளாவிருக்க முடியாமல் “அம்மா உங்க உடம்புக்கு இப்ப ஒரு குறையும் இல்லைத்தானே...?” என வார்த்தைகளை விழுங்கிக் கேட்டான். தாய், அவனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி “இரண்டாவது முறை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும்போது எதுவுமே எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் அடுத்த நாள் சுகமாகிவிட்டது. நிதிலாவும் அண்ணாவும் பயந்து போய் உனக்குக் கடிதம் போட்டிருக்கினம். பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடந்ததால் யாருக்குத்தான் பயம் வராது சொல்லு பாப்போம்...?” எனத் தன் ஆதங்கத்தை ஒரே மூச்சில் சொல்லிமுடித்தார்.

“உங்களுக்கு எல்லாமே சுகமாகிவிடும். மனத் தைரியமாய் இருங்கோ. மருந்துகளை அக்கா ஒழுங்காகத் தருகிறாவா?” எனச் சங்கரன் ஆறுதலுக்குச் சொன்னான். இதையெல்லாம் அமைதியாக அங்கே கேட்டுக் கொண்டிருந்த நிதிலா “அம்மாவுக்கு நோய் என்று ஒன்றும் உடம்பிலே இல்லை, சும்மா மனதைப் போட்டு அலையவிட்டபடியால் அது உடம்பைப் பாதிக்குது என்று டொக்டர் சொன்னார்” என விளக்கம் சொன்னான். “இல்லை. வீட்டிலே ஆம்பினையள் அப்பா, அண்ணா, நீ. இந்த மூண்டு பேருமே மூண்டு திக்கிலே போயிருந்தால் அக்காவும் நானும் தனியே இருந்து என்ன செய்ய முடியும்? இந்த யோசனைகள் பயமாய் மாறி உடம்பைப் பாதிக்குது. வேறை ஒன்றும் இல்லை...” இப்படி வைத்தியர் சொன்னதாகச் சங்கரனுக்கு தாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“சரி! அக்கா உங்களோடை வீட்டிலேதானே யிருக்கிறா. அப்ப எதுக்கு யோசனை? என்ன பயம் அது...” எனச் சங்கரன் கேட்டான்,

“இதை யாரிடம் போய்க் கேட்கமுடியும்? ஒவ்வொருத்தருக்கு மனதிலே, உடம்பிலே ஒவ்வொரு விதமான பலமும் பலவீனமும் இருக்கும். எனக்கு இப்படி வந்திருக்கு...” எனத் தாயார் மேலும் தன் விளக்கத்தை ஆழமாக்கினார். அதற்கு மேல் சங்கரனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

நீண்டநாட்களாகத் தாங்கள் வீட்டிலே இல்லாதது தாய்க்குப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதைச்

சங்கரன் உணர்ந்தான். அப்பா வெளிநாட்டிலே வேலை, நானோ கொழும்பிலே, இவர் அண்ணன் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து போனாலே போதும். அம்மாவின் மனம் ஓரளவு ஆறுதலடையுமே. அண்ணனுக்குத்தான் மனம் கல்லாகி விட்டதே. அவரை நோவதா? அல்லது அவரது விதியை நோவதா? சங்கரன் தமையனை என்னிட வருந்தினான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், மிக இளம் வயதிலே வீட்டைவிட்டுப் போய்த் தானே கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடித்தனம் நடத்தும் அவர், மனைவிக்குப் பயந்த அப்பாவி மனிதர். வவனியாவுக்குள் இருந்தும் வருடத்தில் ஒன்று இரண்டு தரம்தான் வீட்டுக்கு வந்து சுகம் விசாரிப்பது எல்லாமே. அதுவும்கூட மனைவியின் அனுமதியின் பேரில்தான் வரமுடியும். அவ்வளவு தூரம் தன் பிடிமுழுவதையும் மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டார். இப்போது பெற்ற தாய் ஆஸ்பத்திரியிலே படுக்கையில் இருந்தபோதும், போய்ப்பார்க்க நிபந்தனைகளால் இவர் அவதிப்படுகிறார். தமையனின் உழைப்பிலே ஒரு ரூபா கூட அவரின் வீட்டுக்குக் கொடுக்க விடமாட்டார் அவரின் மனைவி. வீட்டுக்கு வரும்போது “அப்பா அனுப்பிய காச ஏதும் வந்ததா?” என்று அண்ணா, அம்மாவிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போகிறதாக அக்கா நிதிலா ஒரு தடவை சொன்ன ஞாபகம் உண்டு.

எப்படியிருந்தவரை, இப்படி வடிகட்டிய சுயநலக் காரனாக்கிவிட்டது அண்ணனின் மனைவியுடன், அவரது குடும்பச் சூழ்நிலையும். தனது சம்பாத்தியத்திலே தன் தாய் வீட்டைக் கவனிக்காவிட்டாலும், அடிக்கடி போய்

ஆறுதலாக நாலுவார்த்தையாவது பேசிட முடியாதவராகி விட்டாரா? அவரின் நிலைமையைப் பொறுத்தவரை அண்ணியைக் குற்றம் சொல்ல முடியாது. அண்ணி எப்படியானவராக இருந்தாலும் இவர் அண்ணருக்கு எங்கே போயிற்று அவரின் சொந்தப் புத்தி? அது போதாது என்று அருமையாக எப்போதாவது வீட்டுக்குப் போகும் நேரம் காசைப் பிடிங்கிக்கொண்டு போக எப்படி மனம் வருகிறதோ?

தான் உழைத்துக் கவனிக்க வேண்டிய தனது வீட்டிலிருந்து இருப்பதையும் கொண்டு போகும் அளவுக்கு அவருக்கு மூளைச் சலவை நடந்துவிட்டது. அதுகூடத் தன் குடும்பத்தில் நல்ல விசயத்திற்குச் செலவு செய்தால் கூடப் பரவாயில்லை. அண்ணியின் தம்பி ஒருவனின் வெட்டிச் செலவுக்கு இந்தக் காச பயன்படுகிறது. அவன் வேலைக்குப் போவதில்லை, “அக்கா, காச இருந்தால் தரமாட்டியா?” என்று குழைந்து பேசிக் கேட்டால் போதும், அண்ணி இருக்கும் காசை அப்படியே கொடுத்து விடுவாராம். கஷ்டப்பட்டு உழைத்தவருக்கு தான் காசின் அருமையும், பெறுமதியும் தெரியும். இவனுக்கு உழைப்பு என்றால் என்னவென்றே தெரியாதே.

கையிலே காச கொஞ்சம் இருப்பதை அறிந்ததும் எங்கெங்கோ இருந்த அவனது நன்பர் கூட்டம் இவனை நாடிவரும். காச முடியும் வரை குடியும் கும்மாளமும் போடுவார்கள். இதை விடத் தெருவிலே சண்டித்தனம் வேறு நடக்கும். போதை தெளியும்வரை எங்கேயிருக்கிறோம் என்றே தெரியாது வீதியிலே வீழ்ந்து கிடப்பார்கள். இது அவனின் வரலாறு.

அண்ணா வீட்டுக்குக் கொண்டுபோதும் காசு மொத்தத்திலே எப்படியெல்லாம் கரியாகிறது என்பது அண்ணிக்குத்தெரியும். ஆனால் தன் தம்பியின் உடம்பு நோக்கூடாது. அடுத்தவரின் மனம் நொந்தாலும் பரவாயில்லை என்றுவேறு நினைக்கிறார் போலும். இந்த வெட்டிப் பயலைத் திருத்தி, ஏதாவது சுயமாகச் சம்பாதிக்க வைக்க அண்ணியால் முடியும், ஆனால் செய்யமாட்டார். ஏனெனில் சுயநலம் விடாது. உழைத்துக் கொடுக்க ஒருவர் அண்ணா இருக்க, அண்ணி எதுக்குத் தன் தம்பியை உடம்பு நோக் வேலைக்கு அனுப்பப்போகிறார்?

இத்தனை சிக்கல்கள் நிறைந்த அண்ணரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சங்கரன் ஆறுஅமர இருந்து யோசித்தான். அண்ணர் ஒரு காலத்தில் சாமியாராக வீட்டை விட்டு வெளியேறினாலும் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை என்று புலப்பட்டது அவனின் எண்ணத்திலே. அண்ணனை நினைத்தால் அம்மாவுக்குக் கவலை, ஏக்கம், பயம் இவையெல்லாம் வராமல் வேறென்ன வரமுடியும்? இதன் பாவமும் பழியும் அண்ணியையே போய்ச் சேரப் போகிறது என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. இதை அண்ணி உணரவேண்டுமே, முடிகிற காரியமா என்ன?

என்னால் படிப்பு எல்லாவற்றையும் விட்டு வீட்டிலே இருக்க முடியாது. ஆனால் அண்ணாவினால் அது முடியும், குறைந்த பட்சம் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து போனாலே பெரிய ஆறுதலாக இருக்கும். சங்கரனின் மனம் நாலா திசையிலும் சுழன்றுடித்துச் சிந்தித்தது, இவ்வளவு நேரம் இருந்து யோசித்து யோசித்துப் பைத்தியம் பிடிக்காத

குறையாக அவன் மனம் களைத்ததுதான் மிச்சம், பேசாமல் போய் அண்ணனை நாலு வார்த்தை நாக்கைப் பிடிக்கும் விதத்தில் கேட்டுவிட்டால் என்ன என்று ஒருதடவை யோசித்தான். அண்ணாவைக் கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லப்போவது அண்ணிதான். அண்ணா பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கியிருக்க, அண்ணிதான் பத்திரகாளியாகிவிடுவார். இதனால் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைப்பதற்குப் பதிலாக வீண்பகை தான் வளரும், ஏதோ எடுத்தோம் கவிழ்த்தோம் என்று வந்துவிடக்கூடாதே. அப்படியானால் என்னதான் இதற்கு முடிவு?

இப்படியே இதைப்பற்றியே யோசித்துப் பயனேதும் உடனடியாக வந்துவிடப்போவதில்லை. வீட்டிலே நிதிலா அக்காவுடன் தான் இதுபற்றி ஏதாவது யோசித்துப்பார்க்கலாம் என்று அக்காவைச் சங்கரன் அணுகினான். இதைப்பற்றிய பேச்சை எடுத்ததும் நிதிலா அக்கா சொன்ன முதல் வார்த்தையே “அண்ணாவைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட்டு ஒன்றுமே நடக்கப் போவதில்லை நன்மையாக. இனி அவராவது மனம் திருந்தி வருவதாவது, பேசாமல் அப்பிடியே விடு. ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும்...” என்று மனம் அலுத்துப் பேசினார்.

“அக்கா... நீயே இப்படியே வெறுத்துப் பேசினால், என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாமல் போய் விடுமே...” என்று சங்கரன் இழுத்தான். “இப்ப உள்ள பிரச்சினைக்குக் காரணம், அண்ணாவின் அலட்சியம்தான். அவரின் போக்குத்தான் அம்மாவை இந்த நிலையில் வைத்திருக்குது. இல்லையென்றால் அம்மா ஏன் யோசிச்ச யோசிச்சத் தன்

மனதையும் உடம்பையும் கெடுக்க வேணும்...?” என அக்கா கோபமாகக் கேட்டார்.

“அப்படியா, சரி அடுத்தமுறை அப்பா வந்தவுடன் இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டியாகவேணும்...” சங்கரன் கறாராகப் பேசினான். உடனே நிதிலா வரட்டுச் சிரிப்போடு “அப்பா அண்ணாவிடம் இதைச் சொல்லுறது சரி, அவர் செய்யக் கூடிய நிலையிலா இருக்கிறார்?” எனத் திரும்பிக் கேட்டார். “அப்பிடியில்லையக்கா! அவர் தன்னைக் கொஞ்சமாவது திருத்தியாகவேணும். இனியும் என்னால் பாத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது...” சங்கரன் சத்தமாகச் சுற்று இரைந்தான்.

உடனே வீட்டினுள்ளே தாயார் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. “என்னம்மா...” என்று கேட்ட சங்கரன் தாயருகே சென்றான்.

“எதுக்கு நீங்கள் அண்ணாவோடு சண்டைக்குத் தயார் படுத்துறீங்க...? என்ன செய்யப்போறீங்கள்? உடம்பு சுகமில்லையென்று வைத்தியம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம், அது கூட அப்பாவுக்குத் தெரியவேண்டாம் என்று மறைத்துக் கடிதம் கூட சுகமாக இருக்கிறோம் என்று போடுகிறோம். இப்ப சண்டை பிடிச்சு, இருக்கிறதையும் கெடுத்திட வேண்டாம்” எனத் தாயார் உபதேசம் சொன்னார்.

நிதிலாவினால் இதை ஏற்க முடியவில்லை, “அம்மா, நீங்களே சொல்லுங்கோ. உங்களின் உபதேசம் எதுவும் அண்ணாவின் காதிலாவது ஏறுமா? இனி நீங்கள் எதுவும்

சொல்லவேண்டாம். அப்பா வரும்போது அண்ணாவின் விசயத்திலே ஏதோ ஒரு முடிவு எடுக்கவேண்டும்...” என உறுதிபடக் கூறினாள். “அம்மா, அண்ணா செய்வது எல்லாம் நியாயம் என்று சொல்லப்போற்களா...?” என சங்கரன் தாயைப்பார்த்துக் கேட்டான். தாயால் எதுவும் பேசமுடியாமல் போக, கண்கள் பனித்தன. கண்ணீர்த்துளிகள் பொலபொலவென வீழ்ந்தன. தன் சேலைத்தலைப்பால் அவற்றைத் துடைத்துவிட்டு எதுவுமே நடக்காதது போல் அமைதியாக இருந்த தாயைப் பார்க்க நிதிலாவுக்கும் சங்கரனுக்கும் பாவமாக இருந்தது. “தாம் பேசியவிதம் தாய்க்கு அறவே பிடிக்கவில்லை போலும்...” என்று நினைத்த நிதிலாவும் சங்கரனும் எதுவும் பேசாமல் அமைதிகாத்தனர்.

“இதுபற்றிப் பேசவேண்டிய தக்க தருணம் வரும்போது பேசவோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு நிதிலா அங்கிருந்து வெளியேற, சங்கரனும் பின்தொடாந்தான். இவர்களை அலட்சியம் செய்த தாயார் மறுபுறம் திரும்பிக் கட்டிலில் படுத்தார்.

நாட்கள் சில நத்தை வேகத்திலே நகர்ந்தன. சங்கரனுக்கு அலுப்புத் தட்டியது போல் இருந்தது. “என் இங்கு வந்தேன்...?” என்றிருக்க, மனம் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரமுடியாது திண்டாடினான்.

“இன்று அல்லது நாளை கொழும்புக்கு போய் விடலாம்...” என்று மூளையின் ஓரத்திலே திட்டம் ஒன்று உருவாகியது. ஆனால் வீட்டிலே நிலைமை சரியில்லையே...” என்று நினைத்ததும் எல்லா விதமான

திட்டங்களும் தரைமட்டமாய் வீழ்ந்த பாரிய கட்டிடம் போல் ஆகின.

வீட்டு வாசலில் படுத்திருந்த நாய் குரைத்த சத்தம் கேட்டதும் நிதிலா ஓடிவந்து பார்த்தாள். அங்கே நடுத்தர வயதுள்ள ஆண் ஒருவரும் சேலையுடுத்த இளம் பெண் ஒருவரும் படலையருகே நின்றனர். போய் விசாரித்தபோது “சங்கரன் தம்பி... நிக்கிறாரா...?” என்று நடுத்தர வயதுடையவர் தயங்கியபடி கேட்டார். “உள்ளே வாங்கோ, சங்கரன் நிக்கிறார்...” என நிதிலா இருவரையும் அழைத்து முன் கூடத்திலே அமர வைத்தாள்.

அப்போது அங்கு வந்த சங்கரன் “அண்ணை நீங்கள்...” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான். நடுத்தர வயதுக்காரர் “முதலிலே தம்பி சங்கரன் நீர் ஆர் என்டு தெரியாமல் போச்சு. இப்போ என் சொந்தக்காரப் பிள்ளை இவ சொல்லத்தான் நீர் காமாட்சியின் மகன் என்டு கேள்விப்பட்டேன்” என இராசலிங்கம் அண்ணை சிரித்தபடி சொன்னார். சங்கரனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. இராசலிங்கன்னையையும் கூடவந்த இளம் பெண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். உடனே நிதிலா “இவ தெரிஞ்சமுகமாய் இருக்கே...” என இழுத்தாள். இளம் பெண் புன்னகையோடு “சின்னவயதில் ஒரே வகுப்பிலே நாங்கள் படிச்சது ஞாபகம் இருக்கா...?” எனக் கேட்டாள். நிதிலாவும் தலையை அசைத்து “ஓ.. ஞாபகம் இருக்கு” என்றாள்.

இராசலிங்கம் அண்ணை “காமாட்சிக்கு உடம்பு சுகமில்லையாமே, அது தான் கையோடு பாத்துக்கொண்டு

போகலாம் எண்டு வந்தோம்” என்றார். நிதிலா உள்ளே கூட்டிச் சென்று தாயிடம் அறிமுகம் செய்ய முற்பட்டபோது தாய் முந்திக் கொண்டு “எப்பிடி இராசலிங்க மாமா சுகமாயிருக்கிறீங்களா...?” என்று கேட்டார். இராசலிங்கம் அண்ணே உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய் “காமாட்சி! என்ன இது உன் உடம்பு இவ்வளவுக்கு மெலிஞ்சு போயிருக்கிறாய்...?” என்று கேட்டார்.

நிதிலாவிடம் நெருங்கி வந்த இராசலிங்கம் அண்ணே “அம்மா வின் உடம்புக்கு அப்படி என்ன நடந்தது?” என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டார். நிதிலா பதில் எதுவும் சொல்லமுடியாமல் கைபிசைய தாய் முந்திக் கொண்டு “மாமா, எனக்கு நோய் எண்டு ஒன்றுமேயில்லை. தேவையில்லாமல் யோசிச்ச, யோசிச்ச என் உடம்பைக் கெடுத்ததுதான் மிச்சம்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினார். இதைக்கேட்டதும் யாரும் ஏதுவும் பேசவில்லை. சில விநாடிகள் நிசப்தம் நிலவியது.

சிறிது நேரம் இராசலிங்கம் அண்ணையும் சங்கரனின் தாயும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, கூடவந்த பெண், நிதிலாவுடன் சமையலறையில் இருந்து பேசிக்கொண்டாள். நிதிலா வீட்டிலுள்ள அனைவருக்கும் தேநீர் தயாரித்துப் பரிமாறினாள். அந்தச் சிறு நேர இடைவெளியில் நிதிலா அந்தப்பெண்ணுடன் நட்பாகினாள். மாலதி என்ற தனது பெயர் ஞாபக மிருக்கிறதா? எனக் கேட்ட அவ்விளம் பெண், தமது பாலர் வகுப்புக் குறும்புகளை நினைவுட்டினாள்.

இராசலிங்கம் அண்ணையுடன் தாய் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்ட சங்கரன், இராசலிங்கம் அண்ணை தாய் வழியில் நெருங்கிய ஒரு உறவினர் என அனுமானித்துக் கொண்டான். அப்போது தான் “தம்பி சங்கரன்...” என்று இராசலிங்கம் அண்ணை கூப்பிட்ட சத்தம் கேட்டு அவன் திரும்பியபோது “உம்மை முதலில் கண்டு கதைச்சதுமே மனம் ஒரு வகை ஸர்ப்பு இருந்தது, நாங்கள் சொந்தக்காரர் என்ற காரணமோ என்னவோ”. என்று சொல்லிச் சிரித்தார். தாய் அதைக் கேட்டு அசுடு வழியச் சிரித்தார், எதுவும் பேசவில்லை.

இராசலிங்கம் அண்ணையும் மாலதியும் சென்ற பின் நிதிலாவும் சங்கரனும் தாயருகே வந்தபோது தானாகவே பேச்சைத் தாய் ஆரம்பித்தார். “இப்ப வந்துபோனவர் எனக்கு ஒருவகையில் மாமா முறை, அதுவும் தூரத்து முறையில். என் அம்மாவுடன் ஏற்பட்ட சண்டையால் கொழும்புக்கு அவரின் குடும்பம் போய் விட்டது, முப்பது வருசத்துக்குப் பிறகுதான் இன்று மாமாவைப் பார்த்தேன்” என்று சிறு அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

“அம்மா! எப்படிப் பாத்தாலும் அவர் உங்களுக்கு மாமா முறை, எங்களுக்குப் பேரன் முறைதானே.”

“இதைச் சந்தோசமாக அவருக்கு முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கலாமே. அவர் போன பிறகு இதை எங்களிடம் சொல்லி யாருக்கு என்ன தெரியப்போகுது? அவர் கூட இதைப்பற்றி எதுவுமே சொல்லவில்லையே...” என சங்கரன் அலுத்துக் கொண்டான். நிதிலாவும்

முகத்தைச் சளித்தபடி “நானும் இதைத்தான் சொல்ல நினைத்தேன்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினாள். தாய் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு “உரிய நேரம் வர அதுக்குரிய காரணத்தை நானே சொல்லுவேன்” எனச் சொன்னார்.

மறுநாள் காலை விடிந்ததும் விடியாததுமாக வாசற்கதவை யாரோ தட்டிய சத்தம் கேட்டுச் சங்கரன் திறந்தபோது அதிர்ச்சி வாசலிலேயே காத்திருந்தது. அண்ணாவும் அண்ணியும் நின்றிருந்தார்கள். புன்முறுவலோடு சங்கரன் “அண்ணா! வா வா, என்ன விடியக்காலையிலே நேரத்தோடு... என்ன விசேடம்...” என்று இழுத்தான். அண்ணா “ஓன்றுமேயில்லை, சும்மா இப்படியே வந்தாப் போல வந்தோம்” என வார்த்தைகளை விழுங்கியபடி வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். வழமையாக அண்ணாவிடம் என்ன கேட்டாலும் பதில் சொல்லுவது என்னவோ அண்ணிதான். பதில் சொல்லுவதில் முந்திரிக் கொட்டை என்றுதான் சொல்லலாம்.

ஆனால் இன்று பூனைக் குட்டிபோல் அண்ணாவின் பின்னால் சத்தமின்றி நடந்து வந்து அடக்க ஒடுக்கமாக அம்மாவின் அருகிலே அமர்ந்து இருப்பதைச் சங்கரனின் கண்கள் நம்ப மறுக்கின்றன. சங்கரன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தான், அந்த அப்பாவி முகம் வஞ்சகமின்றி மருமகனுடன் சிரித்தபடி சுகம் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தது. அக்கா நிதிலாவைப் பார்த்தான்.

அக்காவின் முகம் “சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது” என்று சொல்லாமல் சொல்லியது. அண்ணியின் நடிப்பை

நம்ப மறுத்ததால் வந்த வாசகம், அக்காவின் கண் களிலிருந்து பேசியவை. சங்கரன் இவற்றையெல்லாம் இலகுவாகப் புரிந்துகொண்டான்.

நேரம் செல்லச் செல்ல அண்ணியின் உதடுகள் முத்துக்களை உதிர்த்தன. வார்த்தைகள் வற்ற, உதடுகள் மட்டும் அசைத்தன. அப்பொழுதுதான் அண்ணாவின் குரல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது. “அம்மா, என் மச்சான் பொலிசில் மாட்டுப்பட்டிருக்கிறான். அவனை வெளியே எடுக்க, பினை வழக்கு செலவுக்குக் கையிலே காச இல்லை. அது தான் உங்களிடம் வாங்கலாம் என்டு வந்தோம். இல்லை என்டு மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்” கணீரென்று கேட்ட குரலால் அம்மா ஒரு கணம் அதிர்ந்தார். முகத்தில் மட்டும் எந்த சுயாட்டமும் இல்லை.

திடீரென அம்மா பேச ஆரம்பித்தார்; “உன் மச்சானை ஏன் பொலிஸ்காரன் பிடித்தான்? அவன் என்ன அப்பாவியா? இல்லையே, நீ எங்களிடம் பிடுங்கிக் கொண்டு போற காசை அவன் பிடுங்கிக் குடிச்சு அழிச்சான். இப்ப சண்டித்தனம் செய்து பிடிபட்டு உள்ளே போய்ட்டானா? சந்தோசப்படு, நாட்டுக்காகப் போராடி உள்ளே போக வில்லையே? ஏதாவது நல்ல விசயம் செய்யப்போய் பிடிபட்டானா? இல்லையே, பேசாமல் அப்பிடியே அவனை விடு. உள்ளே இருந்து அடிவாங்கினால்தான் இனியாவது திருந்துவான். உன் குடும்பத்துக்கும் விமோசனம் கிடைக்கும். அதனால் காச தரும் நிலையிலே நான் இல்லை. நீயே நிலைமையை உணர்ந்திருப்பாய்... ..” ஒரே முச்சில் அத்தனை வார்த்தைகளையும் பேசிவிட்டுப் பெருமுச்செறிந்தார். அண்ணியும் அண்ணாவும் பயந்து

நடுங்கினார்கள். அண்ணாவின் முகத்திலே உணர்ச்சிகள் ஏதுமில்லை. அண்ணியின் முகத்திலே ஏமாற்றம் தெரிந்தது. நடிப்பு எடுப்பதில்லையே என்று ஆனதால் கெஞ்சிப் பார்த்தாள். அங்கே எந்தப் பருப்பும் அவிக்க முடியாது என்று உறுதியானது, அண்ணி மிரட்டிப் பார்த்தாள். அம்மா ஏளனமாகச் சிரிப்பால் பதிலளித்தார்.

அண்ணாவையும் மிரட்ட முயன்ற அண்ணி இறுதியில் எதுவும் செய்ய முடியாமல் தலை கவிழ்ந்தார். அண்ணா ஒரே ஒரு வார்த்தை முத்தாக உதிர்த்த பின் எரிப்பது போல் ஒரு பார்வை பார்த்தார். அதையும் மீறி அண்ணி ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க “உஸ்” என்று தன் வாய்க்குக் குறுக்கே சுட்டு விரலை வைத்து அண்ணா ‘எதுவும் பேசவேண்டாம்’ என்று எச்சரித்தார். அண்ணி எதுவும் செய்ய முடியாமல் பொத்தென்று அமர்ந்தார்.

அப்போதுதான் அண்ணா மனம்விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார். “அம்மா, காசுக்கு எத்தனையோ பேரிடம் அலைஞ்சு திரிந்து கடைசியிலே இங்கே வந்தோம். அது கூட வேண்டாம் என்று சொன்னேன். உங்களிடம் ஏற்கனவே காசு ஏராளமாக வாங்கிவிட்டேன். ஆனால் இவ கேட்கவில்லையே. இப்ப நேரே வந்து வாங்கிக் கட்டியிருக்கிறா. இதற்குப் பிறகும் அக்காவும் தம்பியும் திருந்தவில்லையென்றால்...” தன் மனதிலே அண்ணா தேங்கியிருந்ததைக் கொட்டித் தீர்த்தார்.

அண்ணி தன் தோல்வியைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் “நிதிலா, சங்கரன்” என அழைத்து ஓடி ஓடிக் குசலம் விசாரித்தாள். ஏதோ இவ்வளவு காலமும் அடிக்கடி

வீட்டுக்கு வந்து எல்லோரையும் கவனித்தவர் போலக்காட்டிய விதம் மூவரையும் முகம் சளிக்க வைத்தது. அம்மாவுடன் ஆறு அமர அமர்ந்து அண்ணாவும் அண்ணியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நிதிலா சமையலறையில் நின்றபடி சைகை மூலம் தம்பி சங்கரனை உள்ளே அழைத்தாள்.

“என்னக்கா...?” என சங்கரன் கேட்குமுன் மீண்டும் சைகை மூலம் மெதுவாகப் பேச என்று நிதிலா எச்சரித்தாள். “இங்கே என்ன நடக்குது..?” என சங்கரன் நிதிலாவிடம் இரகசியமாகக் கேட்டான். “பார்க்கப் போனால் ஏதோ கிரகமாற்றம் நடந்திருக்க வேணும். இல்லையென்றால் அண்ணி எங்க வீட்டுக்கு வந்து என் இப்பிடியெல்லாம் குழையவேணும்?” நிதிலா கேட்க, சங்கரன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். “அடடே... இவர்கள் அடிச்ச கூத்தைப் பார்த்ததில், தேத்தண்ணி குடுக்கவே மறந்து போனேன்...” என்று கூறிய நிதிலா தேநீர் தயாரித்துப் பரிமாறினாள்.

இருவரும் சென்ற பின் தாய் தன்னை மறந்து அழுது தீர்த்தார். இதைக் கண்ட சங்கரன் எரிச்சலுடன் கேட்டான். “இப்போது எதுக்கு நீங்க அழுறீங்க? உண்மையில் அழவேண்டியது அண்ணாவும், அண்ணியும்தான், நீங்களால்ல.” இதைக்கேட்ட தாய் காமாட்சி “சங்கரா, அதுக்கு இல்லை. பெத்த மகன் ஒரு ஆபத்து, அவசரத்துக்கு வந்து கேட்டும், குடுக்க முடியாத சூழ்நிலையை அவனே உண்டாக்கிவிட்டானே. இதைத்தான் நினைத்தேன், அழுதேன்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினார். அருகே நின்ற மகள் நிதிலா “அம்மா! நீங்கள் இன்டைக்குத்தான் இரண்டு பேருக்கும் கசப்பான நல்ல மருந்து

குடுத்திருக்கிறீங்கள். அதுவே போதும், நிச்சயமாக அது வேலை செய்யப்போகுது. ஆனால் அண்ணியுடன் கூடப்பிறந்த குணம் திமிர் இருக்குதே, அது இரண்டு பேரையும் திருந்தவிடாது என நினைக்கிறேன்..” எனத் தன் பங்கிற்குக் கூறினாள்.

சங்கரன் குறுக்கிட்டு “அக்கா, இரண்டு பேரும் அந்த நிலையெல்லாம் தாண்டியாச்சு. அதுதான் எங்கவீட்டுக்கு இன்று அவசரமாக இழுத்து வந்தது இரண்டு பேரையும். கையில் காசு இருக்கும் வரையும்தான் அந்தத் திமிர் இருக்கும்” எனக் கூறினான்.

நாட்கள் நகர, அவை வாரமாகி மாதமாக மலர்ந்தன. நிதிலா, தாயின் முகத்திலே தான் அவதானித்த சிறு மாற்றங்கள் பெரிதாவதை உணர்ந்தாள். படுக்கையிலே பொழுதைக் கழித்த தாய் இப்பொழுது சாதாரணமாக நடமாடித்திரிய முடிகிறது. ஏதோ ஏக்கத்துடன் பொழுதைக்கழித்து வந்தவர் இப்பொழுது நன்கு பேசி வழக்கம் போலக் கலகல வென்று சிர்க்கும் சிரிப்பொலியால் வீடே நிறைந்து வருகிறது.

முன்பெல்லாம் சாப்பாட்டைப் படுக்கையிலே வைத்துக் கொடுத்தாலும் இரண்டொரு வாய் மட்டும் சாப்பிட்ட தாய் இப்பொழுதெல்லாம் தானே வந்து சமையலறையிலே நிதிலாவுக்குச் சமையலில் ஒத்தாசை செய்ய முடிகிறது. இந்த மாற்றம் எப்போது ஆரம்பித்தது? நிதிலா முடிந்தவரை நினைத்துப் பார்த்தாள். எப்போது எங்கே? என்பதற்குப் பதில் தென்படவேயில்லை. இருந்தும் மனதிலே ஒரு மூலையிலே “அண்ணா, அண்ணி இருவரும்

வந்து போனபின்பு தான் இது ஆரம்பித்திருக்குமோ...” என்ற குரல் ஒலித்தது. நிதிலா சயநினைவுக்கு வந்தாள். அப்போது தான் தன் மனதிலே ஒலித்த குரல் சரிதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

தன் மனதிலே தேங்கியிருந்த துன்பங்கள், துயரங்களை யெல்லாம் உரியவர்களிடம் கொட்டித்தீர்த்ததுடன் மனப்பாரம் குறைந்துவிட்டது. தன் துயரங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமான இருவரும் தங்கள் துயரங்களை, மனம் வருந்தி வெளியே சொன்னது நல்லதோர் ஆரம்பமாகி விட்டது. உடனேயே தானும் அவர்களின் துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டிவந்தது. அப்போது தன் மனப்பாரமான துன்பங்களையெல்லாம் அவர்களிடமே கொட்டித் தீர்த்ததால் ஏற்பட்ட நிம்மதிதான் இப்போது ஏற்பட்ட பெரிய மாற்றம் போலத் துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது. அம்மாவிடம் முறையாக வாங்கிக் கட்டியதால் அண்ணாவோ அண்ணியோ எதிர்த்து எதுவும் பேசமுடியவில்லை. தங்களின் தரப்பிலே தப்புப் பெரிதாகத் தெரிவதை உணர்ந்ததால் “கப்சிப்” என்று இருந்தார்கள். நன்றாகவே அடக்கிவாசிக்கிறார்கள்.

பழைய நிலமையிலே இது நடக்குமா? இல்லையே, பழைய அண்ணியிடம் அம்மா வாய்திறந்து எதுவும் பேச முடியுமா? அண்ணாவுக்கு ஏதும் ஆலோசனை சொன்னாலே அண்ணி பத்திரகாளியாகி விடுவார். அம்மாவுக்கு இது நன்கு தெரியும். இப்போது நேரம் பார்த்து அடித்திருக்கிறார் அவ்வளவுதான், தன் நிம்மதி, தானே

வந்திருக்கிறது. “கெஞ்சினால் மிஞ்சவதும், மிஞ்சினால் கெஞ்சவதும் அண்ணிக்குத் தண்ணீர்பட்ட பாடு என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே” என நிதிலா நினைத்துக்கொண்டாள்.

தாயின் உடல் நிலையின் மாற்றங்களை விபரமாக எழுதி நீண்ட கடிதம் அப்பாவுக்கும், தம்பிக்கும் நிதிலா அனுப்பினாள். மனப்பாரம் பாதி குறைந்தது போல் அவனுக்கு இருந்தது. இத்தனை நாட்களிலே பல அயலவர்கள், உறவினர்கள் என பலரிடம் நிதிலா தாயின் உடல்நிலை மாற்றங்கள்பற்றி மனம்விட்டுப் பேசியிருக்கிறாள். ஆனால் அப்பாவுக்கும் தம்பிக்கும் கடிதம் எழுதியபோது அவர்களுடன் மனம்விட்டுப் பேசியது போன்ற உணர்விலே நிதிலாவின் உள்ளம் குதுகலித்தது. தாய் முன்பு இருந்த நிலைமைக்கும் இப்போதுள்ள முன்னேற்றத்துக்கும் இடையிலான மாற்றத்தை நினைத்துப் பார்த்தபோது நிதிலாவின் கண்கள் கசிந்தன.

அவளுகே யாரோ நிற்பதுபோலத் தெரிந்தது. திடுக்குற்றுப் பார்த்தபோது தாய் நின்றார். “ஏன் நிதிலா கண்கலங்குகிறாய்...? என்ன நடந்தது?” என்று தாய் கேட்டார். நிதிலா கண்களைத் தடைத்துவிட்டு அமைதியாக இருந்தாள். ஆனால் தாய் வீட்டபாடாய் இல்லை. “நிதிலா, எதுக்கு அழுகிறாய், என்ன அப்படி நடந்து போச்சது? நான் நல்லாத்தானே இருக்கிறேன்? முன்பு இருந்த நிலைமையை விட இப்ப எவ்வளவோ மேல்” என்று சொன்ன தாய் கலகலவெனச் சிரித்தார். நிதிலா வேறு வழியின்றித் தாயோடு சேர்ந்து தானும் சிரித்தாள்.

அப்போது திடீரென தாய் “எல்லாமே படிப்படியாகத்தான் நோயிலிருந்து விடுபடமுடியும். இதுக்கு மருந்து தேவையில்லை, எல்லாம் மனதிலேயிருக்கு என்று டொக்டர் சொன்னது ஞாபகமிருக்குதா?” என்று சொல்லிவிட்டு அமைதியானார்.

அன்று நிதிலா காலையெழுந்து கடன்களை முடித்துவிட்டுச் சமையலறைக்குச் சென்றபோது அங்கே அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. தாயார் தேநீர் தயாரித்து மேசையில் வைத்துவிட்டுக் காலை உணவைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். நிதிலா அருகே சென்று தனது தேநீர் குவளையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு “அம்மா, என்னை எழுப்பியிருந்தால் நானே செய்திருக்க மாட்டேனா? அப்பிடியென்ன உங்களுக்கு அவசரம்...?” என இழுத்தாள். “அதிலென்ன இருக்கு, எனக்கென்ன புதுவேலையா இது?...” என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்னகைத்தார். ஆசையோடு தாயின் முயற்சியை ஆமோதிப்பதுபோல நிதிலா மெளனித்து நின்றாள். மகளின் மெளனத்தைச் சம்மதம் என நினைத்துத் தாய் காமாட்சி மேலும் உற்சாகமடைந்தார்.

மாலையானபோது நிதிலா ஓய்வுக்காக முன் கூடத்தில் அமர்ந்தவாறு வாசிப்பிலே மூழ்கியிருந்தாள். மகளின் அருகே சென்ற தாய் “நிதிலா! பக்கத்திலேயிருக்கிற கோயிலுக்குப் போய் வருவோமா?” எனக் கேட்டார். உடனே நிதிலா “அம்மா, நானே உங்களைக் கோயிலுக்குக் கூட்டிடக்கொண்டு போகலாமென்று நினைத்திருந்தேன். சரி இப்ப போய் வருவோம்” என்று சொல்லியபடி புத்தகத்தை முடி ஓரமாய் மேசையிலே வைத்து விட்டுப் புறப்படத் தயாரானாள்.

தாயும் மகனும் கையிலே அர்ச்சனைத் தட்டு, பால் எனச் சுமந்தபடி கோயிலுக்குள் நுழைந்தார்கள். தாய் காமாட்சி பல மாதங்களுக்குப் பின்பு இன்றுதான் கோயிலுக்கு வருவதால் மனதிலே இனம் காணாத மகிழ்ச்சியிலே காணப்பட்டார். நிதிலாவும் மனம் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாகக் காணப்பட்டான். “அம்மா படுத்தபடுக்கையிலிருந்து மீண்டு எழுந்து குணமடைய வேணும்” என்று அவள் வேண்டிய வணங்காத வேளையே இல்லை, அவளின் பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை. இன்று சுகமடைந்த தாயோடு வந்ததால் மனப்பூரிப்பிலே அவள் மனம் குளிர்ந்திருந்தது.

* * *

பிரபரப்பான போக்குவரத்து நெரிசலுடாகப் பேருந்து கொழும்பு நகரக் காலிவீதியூடாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. உள்ளே சனநெரிசலில் சிக்குண்டிருந்த சங்கரன், பம்பலப்பிட்டிப் பிள்ளையார் கோயில் தரிப்பு வந்ததும் மணியை இழுத்து அடித்தான்.

பேருந்து பெரிய மூச்சு ஒன்றைவிட்டபின் குலுக்கலுடன் நின்றது. பிரயாணிகள் ஏராளமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சங்கரன் இறங்கியதும் “சங்கரன்...” என்று யாரோ கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப்பார்த்த போது அங்கே நண்பர்கள் குழாம் நின்றிந்தது.

“என்டா என்னை வரவேற்க இவ்வளவு பேரும் சேர்ந்து நிக்கிறீங்கள்?...” என்று நகைத்தபடி சங்கரன் அவர்களிடம் சென்றான்.

“எப்பவும் உனக்கு நக்கல் தான்டா..” என்று நண்பன் ஒருவன் எரிச்சலாகச் சொல்லிவிட்டு அமைதியானான். ஏனையோரும் எதுவுமே பேசாமல் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களில் யாரோ ஒருவனின் கைத்தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. அதற்குப் பதிலளித்துப் பேசியவன் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு “சரி வாங்கடா போவோம்...” என்று சொல்லியபடி எல்லோரையும் உற்று உற்றுப் பார்த்தான்.

அப்பொழுது சங்கரனின் தோளிலே யாரோ கைபோட்டிருந்ததை உணர்ந்து திரும்பிப்பார்த்தான். பின்புறம் நின்ற திவ்வியன் எட்டிக் காதருகே இரகசியம் ஒன்றை மெதுவாகக் கசியவிட்டான். “அப்படியா... யாரும் எனக்குச் சொல்லவில்லையேடா...” என்று சங்கரன் முனுமுனுத்தான்.

சங்கரன் தன் நண்பர் குழாமுடன் சென்று கொண்டிருந்தபோது திடீரென அருகில் வந்த நண்பன் ஒருவன் “என்னடா சங்கரன் பேச்சு மூச்சில்லாமல் வாறாய்? முகத்தில் ஓரே சோகமாய்த் தெரியுதே...” எனப் பீடிகை போட்டான், “ஏன்டா என் வாயைக் கிளறுகிறாய்... சும்மாயிரு...” என சங்கரன் அலுத்தான்.

எல்லோரும் வெள்ளவத்தை காவல் நிலைய வாசலையடைந்தபோது வாசலில் நின்ற காவலர் சிங்களத்திலே “என்ன விசயமாய் வாறீங்கள்...” எனக் கேட்டார். சென்றவர்கள் விளக்கம் சொல்வதற்குள் அங்கிருந்த இன்னுமோர் அதிகாரி சிங்களத்திலே “எல்லோரையும் உள்ளே அனுப்பு” என்று கட்டளையிட்ட

சத்தம் கேட்டதும் காவலர் கையைக் காட்டினார். காவல் நிலையத்துக்குள் நுழைய நினைத்தாலே உடலிலே நடுக்கம் ஏற்படுவது ஒன்றும் புதியதல்ல. சங்கரனுக்கோ வாசல்வரை வரும்வரை பயம் எதுவுமே தெரியவில்லை. உள்ளே வந்ததும் காவல்நிலை அதிகாரிகளின் அனுகு முறையை நேரிலே பார்த்தவுடன் சங்கரன் சற்று மிரட்சியடைந்தான்.

வழமையாக மாணவர்கள், இதுபோலக் கூட்டமாக வந்தால் எல்லோரையும் உள்ளே அனுமதிப்பதில்லை. சம்பந்தப்பட்டவரோ அல்லது முறைப்பட்டுக்காரர் மட்டுமே நிலையத்தினுட் சென்று வரமுடியும்.

ஆனால் இன்று காலை முதல் பல தொலைபேசி முறைப்பாடுகள் காவல் நிலையத்திற்கு வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. இதனால்தான் என்னவோ காவல் நிலையம் இவற்றையெல்லாம் ஏற்கவும் கையாளவும் தயாராக விருந்ததைக் காணக் கூடியதாயிருந்தது. உட்கார்ந்திருந்த சங்கரனின் நண்பர்கள் தங்களுக்குள் இரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நிலையப் பொறுப்பதிகாரி சிங்களத்திலே “இங்கே முறைப்பாடு செய்ய வந்தது யார்? இப்படி வாங்க” என அழைத்தான்.

அப்போது எழுந்த விரிவுரையாளர் விவேகன் பொறுப்பதிகாரியிடம் சென்று தன் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்தார். எழுதிய முறைப்பாட்டை விவேகன், தன் நண்பர்களிடம் வந்து வாசித்துக் காட்டினார்.

“நேற்று எனக்கும் ரேணுகாவுக்கும் பதிவுத்திருமணம் நடந்தது. ரேணுகா சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவர். எங்கள் பொறியியல் பீட மாணவி. ரேணுகாவின் உறவினர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்ட சிலர் நேற்றிரவு எங்கள் ஆண்கள் விடுதிக்குக் கல் வீசித் தாக்கியதோடு வெளியே நிறுத்தியிருந்த எங்கள் உந்துருளிகளையும் சேதமாக்கி விட்டார்கள். வளாக நிர்வாகத்திடம் முறையிட்டோம். அலட்சியமாக முறைப்பாட்டைப் பதிவுசெய்ய மறுத்துவிட்டார்கள். விடுதிக்கு வெளியேயும் வீதியிலும் தமிழ் மாணவர்கள் ஏராளமானோர் அச்சுறுத்தப் பட்டார்கள். கொலை மிரட்டலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இதனால் எமக்குப் பாதுகாப்புத் தேவை என்று அனைவரும் கோருகிறோம்” என வாசித்தார்.

அனைவரும் ஏக குரலில் “இப்படியே கொடுப்போம்” என்றார்கள். விவேகன் கீழே கையொப்பமிட்டதும் ஏனையோரும் கையொப்பமிட்டார்கள். நிலையப் பொறுப்பதிகாரி மீண்டும் ஒருமுறை வாசித்துவிட்டு முறைப்பாட்டை மேசையிலே ஓரமாக வைத்தார். ஏனான்மாகச் சிரித்தபடி சிங்களத்திலே “உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக எங்கே போனாலும் தனிப் பாதுகாப்புக்குப் பொலிஸ்காரரனை அனுப்ப வேணுமா...?” எனக் கேட்டான். சங்கரன் உட்பட அனைவருக்கும் அதிர்ச்சிகலந்த கோபம் தலைக்கேறியது. காவல்நிலையமென்றபடியால் தங்கள் கோபம் தலைக்கேறியது. அதுவல்ல, என்ற எண்ணமே எல்லோரிடமும் இருந்தது. அதேநேரம் யாரும் எதுவும் பேசவில்லை, மயான அமைதியே சில நிமிடங்கள் தொடர்ந்தது.

யாரும் எதிர்பார்க்காத சந்தர்ப்பத்தில் விவேகன் திடீரெனப் பதிலளித்தார். “நீங்கள் சொன்னமாதுரி ஆளுக்கு ஒரு பொலிஸ்காரனைப் பாதுகாப்புப்கு போட்டுப் பாதுகாக்க வேண்டிய சூழ்நிலைதானே வெளியே நிலவுகிறது. அப்பிடித்தானே எங்கும் உருவாக்கியிருக்கிறீங்கள். வேறு வழியில்லை...” என்று தெட்டத் தெளிவாகச் சொன்னதும் நிலையப் பொறுப்பத்திகாரிக்கு அதிர்ச்சிமேல் அதிர்ச்சி. இதை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லைப் போலும், முகத்திலே என்னும் கொள்ளும் வெடித்தது. விழிகள் சிவக்கப் பற்களைக் கடித்தான்.

தன் கோபத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கக் கிட்ட நின்ற காவலரை அழைத்தான். அசிங்க வார்த்தைகளைப் பாவித்துச் சிங்களத்திலே “இவங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்�...” எனக் கோபத்திலே சொல்லி முடித்தான். காவலர் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தபடி அவசரமாகச் செல்ல, சங்கரனும் நண்பர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

அப்போது சங்கரன் “விவேகா, இவன் வெறும் கண்துடைப்புக்காக எங்களிடம் ஏதாவது கையெழுத்தை வாங்கியதும் அனுப்பிவிடுவான் போலிருக்கே...” என விவேகனின் காதுக்குள் இரகசியமாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டதும் விவேகனின் கண்களிலே ஓர் மிரட்சி காணப்பட்டது.

அப்பொழுது இன்னுமோர் மாணவ அணி காவஸ் நிலையத்தினுள் பிரவேசித்தது. இவர்கள் ஏக நேரத்திலே திரும்பிப்பார்த்த போது ரேணுகாவும் சில நண்பிகளும்

நிலையப் பொறுப்பதிகாரியுடன் சிங்களத்திலே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ரேணுகா தெளிவாக “என் கணவரும் நன்பர்களும் வந்து முறைப்பாடு கொடுத்தார்கள். அவர்களுடன் எங்களுக்கும் சேர்த்து ஒன்றாகப் பாதுகாப்புக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டாள். பொறுப்பதிகாரி செய்வதறியாது தலையைச் சொறிந்துவிட்டு சங்கரன் நின்றபக்கம் வந்தான். அங்கே நின்ற காவலரைத் தனியாகக் கூட்டிச் சென்று ஏதோ இரகசியம் பேசினான்.

எல்லோரையும் ஒன்றாக அழைத்த அப்பொறுப் பதிகாரி தனியாக ஓர் பத்திரம் தயாரித்தான். ரேணுகாவின் முறைப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு எல்லோரையும் அந்தப் பத்திரத்திலே கையொப்பமிடுமாறு பொறுப்பதிகாரி கேட்டுக்கொண்டான். ரேணுகா முதலிலே கையொப்பமிட, ஏனையோரும் ஒப்பமிட்டார்கள்

காவற் துறையின் விசேட பேருந்தில் ஏற்றப்பட்ட அனைவரும் நேரடியாக மாணவர் விடுதிகளில் இறக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் இறங்கியபோது ஏற்கனவே அங்கே சில காவலர்கள் பாதுகாப்பிற்காகப் போடப் பட்டிருந்தார்கள். காவற் துறையின் பேருந்தில் இருந்து இறங்கியதை வேறுபல மாணவர்கள் விணோதமாகப் பார்த்தார்கள். ஏதோ குற்றவாளிகள் சிறைச்சாலை வாசலில் இறக்கிவிடப்பட்டது போல அவர்களின் பார்வை இருந்ததை ரேணுகா கண்ணுற்றாள். இந்தப்பார்வை வந்திறங்கிய அனைவருக்கும் மொத்தத்தில் எரிச்சலை யூட்டியது.

திவ்வியன் திடீரென அருகே நின்ற சேரனின் முதுகிலே தட்டி “டேய், போன விசயம் எப்படியடா இருந்தது?...” எனச் சத்தமாகக் கேட்டான்.

திவ்வியனும் நிலைமையைப் புரிந்தவனாய் “எங்களுக்கென்ன..... அவங்களே பாதுகாப்பாகக் கொண்டு வந்து இறக்கியிருக்கிறாங்களோ...” எனப் பதிலளித்தான். இருவரும் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் உரையாடியதால் அனைவருக்கும் புரிந்தது. அத்துடன் எந்தக் கவலையும் பயமும் இல்லாதவர்கள் போல கலகலவெனச் சிரித்தபடி எல்லோரும் விடுதிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அப்பொழுது சங்கரன் “டேய், பொலிஸ்காரனை வெளியே காவலுக்குவிட்டு, நாங்கள் உள்ளே நின்டு சிரிக்கிறோமடா...” எனக் கூறினான். உடனே அனைவரும் சத்தமாகச் சிரித்தார்கள்.

விவேகன் படுக்கையிலே புரண்டு புரண்டு படுத்தார். நித்திரை துளியளவும் வர மறுத்துவிட்டது. நடந்து முடிந்துவிட்ட சம்பவங்களை வரிசையாக அசை போட்டுப் பார்த்தார். நேற்று திருமணப் பதிவாளர் அலுவலகத்திற்கு ரேணுகாவுடன் சென்றது நல்ல ஞாபகம். அதன்பின்பு எதிர்பாராமல் எல்லாமே வேகமாக அதுவும் பரபரப்பாகவே நடந்தேறியிருக்கிறது. பத்துப் பதினெண்நது நண்பர்கள் சூழப் பதிவுத் திருமணம் விமரிசையாக நடந்தேறிக் கொண்டிருந்தபோது வெளியே சிலர் குடிபோதையில் ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏதோ மகிழ்வோடு ஆடுகிறார்கள் என்று எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கத் திடீரென்று “ரேணுகா.. வெளியே வா”

என்று அவர்களுட் சிலர் சத்தம் போட்டனர். ஏனை யோரும் பின்பு சேர்ந்து கொண்டு “ரேணுகா! இவனையா கல்யாணம் செய்வது? விடக்கூடாது...” என்று கூச்சஸ் போட்டபடி ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

அங்கு நின்றவர்கள் அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றபோது தாக்கப்பட்டார்கள். இதன்போது வீதியால் சென்றவர்கள் வேடிக்கைபார்த்தார்களே தவிர எவரும் தடுத்து நிறுத்த முயலவில்லை.

சில மணி நேரத்தில் மாணவர் விடுதியின்மூன் மாணவர்களே வந்து சில உந்துருளிகளை அடித்து நொறுக்கியிருக்கிறார்கள். அதே நேரம் சில மாணவர்கள் வீதியில் தாக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள். தாக்கியவர்கள் அனைவரும் காடையர்கள். இதனால் உடனே வளாக நிர்வாகத்திற்கு முறையிட்டபோது ஏற்க மறுத்தது தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் மேலும் பதியைக் கிளரிவிட்டது. வளாக நிர்வாகத்தில் இருப்பவர்கள் தான் இந்தத் தாக்குதலின் பின்னணியிலே இருப்பார்களோ எனச் சந்தேகிக்க வைத்துவிட்டது அவர்களின் அலட்சியப்போக்கு.

இந்தக் கவலைகள் தொடர்க்கதையாக விவேகனின் மனதை வாட்டி வதைத்தன. நித்திரையுமின்றி கவலையையும் பயத்தையும் மறக்க முடியாமல் பெரும் அவஸ்தையில் கட்டிலில் உருண்டு உருண்டு படுத்தார். அதிகாலையில் நித்திரையிலே மூழ்கியதால் நேரம் தாமதித்தே எழும்ப அவரால் முடிந்தது. அப்போது சங்கரன் வந்து “விவேகா, ரேணுகா வந்திருக்கிறா...” என்று

சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். உடனே விவேகன் அவசரமாகக் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்து பார்த்த போது ரேணுகா மட்டுமல்ல; வேறும் சில தமிழ், சிங்கள மாணவிகள் காத்திருந்தார்கள். இவர்களைக் குழுவாகக் காலை வேளையில் ஆண்கள் விடுதி வாசலில் கண்டபோது விவேகனுக்கு நெஞ்சம் “திக்திக்” என அடித்துக் கொண்டிருந்தது. என்ன நடந்தது இந்தக் காலை நேரத்திலே? என விவேகன் நினைத்தபடி மெளனித்து நின்றார். அங்கு நின்ற ரேணுகாவின் தோழிகளில் ஒருத்தி “என்ன, நேற்று நித்திரை ஒழுங்காகக் கொள்ளவில்லையோ? முகத்தில் அப்படியே தெரிகிறதே, இரண்டு கண்ணும் சிவந்திருக்குது” எனக் கேட்டாள்.

விவேகன் “அரை நித்திரைதான், வேறு பிரச்சினை ஒன்றுமில்லை...” என மழுப்பிவிட்டு “நீங்களௌல்லாம் வலு கூலாக இருக்கிறீங்கள் போலிருக்குதே...” என வார்த்தையை இழுத்தார். உடனே ரேணுகா குறுக்கிட்டு “விவேகன், நாங்கள் யாருமே நித்திரை கொள்ளவில்லை. நடந்ததை நினைக்க நினைக்கப் பயமாயிருக்குது. எப்படி நித்திரை வரும்?” எனக் கலங்கினாள். அவளின் கண்களில் இருந்து சில நீர்த்துளிகள் சிந்தின.

கைக்குட்டையால் துடைத்துவிட்டு “உங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஏதும் ஆபத்து வந்து விடக்கூடாது என்று நினைத்து வேண்டாத தெய்வமே இல்லை...” என்று சொன்ன போது ரேணுகா தன்னையறியாமல் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளுடன் கூட வந்த நண்பிகள் அவளை அணைத்து ஆறுதல் சொல்லி அழுகையை

நிறுத்தினார்கள். விவேகன் என்ன சொல்லுவதென்று தெரியாமல் கைபிசைந்து நிற்க, ரேணுகாவின் நண்பி ஒருத்தி “ரேணுகாவுக்கு இப்ப தேவை மன ஆறுதல்தான். நீங்கள் தனியாக மனம்விட்டுப் பேச எல்லாம் சரியாகிவிடும்” எனத் தம் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாள்.

ரேணுகாவும் விவேகனும் மௌனித்து நிற்க, அவர்களின் உள்ளக் கிடைக்கையைப் புரிந்த நண்பிகள் “நாங்கள் முன்னே போறோம், நீங்கள் பிறகு வாருங்கோ...” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். பதிவுத்திருமணம் செய்த பின்னர் இருவரும் மனம்விட்டுத் தனியாகப் பேசியதில்லை. பதிவாளர் அலுவலகத்தின் வாசலிலே ஆரம்பித்த சூச்சலோடு அலைச்சல்தானே மிஞ்சியது. இருவரும் நீண்டநேரம் பேசிக்கொண்டபோது ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் சொல்லவும் நன்கு முடிந்தது. விவேகனுக்கு அன்று மதியம்தான் விரிவுரைகள் இருந்ததால் அவசரப்படாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

திடீரென விவேகன் ரேணுகாவைப் பார்த்து “உனக்கு இன்று எத்தனை மணிக்கு லெக்சஸ் இருக்கு...” எனக் கிண்டலாகக் கேட்டார். ரேணுகா கைமணிக்கூண்டைப் பார்த்துவிட்டு “இப்போது பத்துமணி, முதல் லெக்சர் முடிந்திருக்கு. இன்றைய மனநிலையில் படிக்கும் மூட கொஞ்சமும் இல்லையே...” என அலுத்துக்கொண்டாள். இதைக் கேட்ட விவேகன் சிரித்ததும் ரேணுகா பொய்க் கோபம் கொண்டாள். “உங்களுக்குச் சிரிப்பாயிருக்கா என் நிலைமையைப் பார்க்க...?” என்று கேட்டாள்.

இருவரும் விடுதியின் உணவகத்தில் மதிய உணவை அருந்தினார்கள். அப்போது விவேகன் “இன்று சாப்பாடு சரியில்லை, சோற்றில் எவ்வளவு கல்லு வருகுது, கறியும் அரைவேக்காடாயிருக்கு...” என்று கூறினார். ரேணுகா “வீட்டுச்சாப்பாடு மாதிரி இந்தக் கொஸ்ரல் சாப்பாடு வருமா? இல்லையே என்ன செய்வது? சகித்துக் கொண்டு சாப்பிடுவோம்” என்று தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாள். பின்னர் இருவரும் வெளியே வந்தபோது “இன்றைய விரிவுரைகளுக்குப் போவது” என முடிவு செய்தனர்.

இருவரும் சேர்ந்து வளாகத்துக்கு சென்றபோது அங்கிருந்த மாணவர்கள் பலர் வெளியேறி வர ஆரம்பித்தார்கள். “என்ன நடந்தது இங்கே?” என ஒருவரை யொருவர் கேட்டபடி உள்ளே விசாரித்தார்கள். பதில் சொல்லப் பலரும் தயங்கினார்கள். மறுபடியும் ஏதும் பிரச்சனையானால் என்ன செய்வது? என்ற கேள்வி ஏக நேரத்தில் இருவரின் மனதிலும் எழுந்தது. மௌனித்தபடி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழிகளால் ஆறுதல் மொழி பேசினர்.

திடீரென விவேகன் முன்பு தோன்றிய இளைஞர் ஒருவன் “சேர். மணமக்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்...” என்று சொல்லிவிட்டுப் பல்லினித்தான். விவேகனிடம் படிக்கும் மாணவன் அங்கு நின்றான். “நன்றி நன்றி, இங்கே என்ன நடந்தது...” என விவேகன் வினாவினார். அம்மாணவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு விவேகனின் காதருகே குளிந்து மெல்லிய குரலில் “சேர், கொஸ்ரலுக்குப் பொலிஸ் பாதுகாப்புப் போட்டதைக் கண்டித்துச் சில

மாணவர்கள் விரிவுரைகளைப் பகிள்காரிக்கினம்” என்று விளக்கம் சொன்னான்.

உடனே ரேணுகா “விவேகா, இதை இப்படியே விட்டால் பிரச்சனை பெரிதாகிவிடும் போல் இருக்குது. என்ன செய்யலாம்?” என்று பயத்துடன் கேட்டாள். அவளின் குரலிலே தெரிந்த பதற்றம் விவேகனையும் ஒருகணம் ஆடுவித்தது.

அங்கு நின்று இதைப்பற்றிப் பேசுவது கூட ஆபத்துப்போல இருவரும் உணர்ந்தனர். பகிள்காரித்து வெளியேறும் மாணவர்களோடு தாழும் வெளியேறி வந்து விடுதியை அடைந்தனர். “நான் போனில் மற்ற விடயங்களை இன்றிரவு பேசுகிறேன்” என்று கூறிய விவேகன் விரைவாக ரேணுகாவிடம் விடைபெற்றார்.

விடுதிக்குள் வந்ததும் விவேகனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. மாணவர்கள் அனைவரும் விடுதியில் இருந்து அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திவ்வியன் ஒடிவந்து “சேர், உங்களைத்தான் தேடினோம். உங்களின் செல்லுக்குப் போன் பண்ணினால் உங்களின் மேசையிலே போன் அலறுகிறது...” என்று சொன்னான். மேலும் பதற்றமடைந்த விவேகன் “என்ன திவ்வியன் யாருக்கும் ஏதாவது...?” என இழுத்தார். “இல்லை, பகிள்காரிப்பு என்று வர இன்னும் பிரச்சனையைச் சிக்கலாக்கிவிட்டமாதிரிப் போகும். இதை நிறுத்த என்ன செய்யப் போகிறோம்...?” என்று திவ்வியன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

எதுவும் சொல்ல முடியாமல் விவேகன் மெளனித்த நிலையில் வேறு மாணவங்கள் ஒன்று கூடினார்கள். “தங்களின் அபிப்பிராயங்களை, கருத்துக்கள் எதுவானாலும் தாராளமாக முன்வையுங்கள்” என்று ஒரு மாணவன் முன்னராகவே சொல்லிவைத்தான். விவேகனும் அவர்களுள் ஒருவராகச் சேர்ந்துகொண்டு கருத்துக்களைச் செவிமடுத்தார்.

அப்போது காரசாரமான பல கருத்துக்கள் எழுந்தன. ஒரு மாணவன் “விவேகனும் ரேணுகாவும் சம்பந்தமான சின்னப் பிரச்சினை இப்போது வேறுசிலரால் ஊதி ஊதிப் பெரிதாக்கப்பட்டிருக்குது. ஏதோ ஒரு கோபம் எங்கேயோ வேறு விதத்திலே காட்டியிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

அருகிலிருந்த இன்னுமொரு மாணவன் “உன்மை தான்! ரேணுகா மீது முதலில் கண்வைத்தது பைனல் இயர் பெனான்டோ. அவனுக்குக் காடையர் சிநேகிதம் தாராளம் இருக்கு. ரேணுகா விவேகனை விரும்புகிறதை நன்கு தெரிந்தும் ரேணுகாவை மிரட்டியிருக்கிறான். திடீரெனப் பதிவுக் கல்யாணம் நடந்தபோது இவன்தான் கையாலாகாமல் காடையர்களை ஏவி அமளிப் படுத்தியவனாம். அமைச்சர் ஒருவரின் கையாள்தான் இவனது மாமன். இந்தத் திமிரில்தான் இவ்வளவு அட்டகாசமும் செய்திருக்கிறான். இன்று ஆரம்பித்த பகிஷ்கரிப்புக் கூட இவனது தூண்டுதலால்தான் வந்தது” என்று நீண்ட விடயத்தைப் புட்டுப்புட்டு வைத்தான்.

இன்னுமோர் மாணவன் சிரித்துவிட்டு “எல்லோ ருக்கும் தெரிஞ்ச அந்தப் பெரிய பார் தான் அத்தனை

காடையர்களுக்கும் தண்ணீர்ப்பந்தல். இவங்கள் இங்கே போய்க் குடிச்சால் காசுகுடுக்கிறது இவன் பெனான்டோவின் தகப்பன்தான். அவன் பெரிய பணக்காரனாம். விவேகன் வளாக நிர்வாகத்திடம் பிரச்சினையை முறையிட்டபோது அதை அவர்கள் அலட்சியப் படுத்தியது கூட இவனின் தகப்பனின் செல்வாக்காக இருக்கலாம். இவன் விசயத்தைச் சொன்னது கூட பெனான்டோவுடன் சேர்ந்து அலையும் ஒரு வால்தான். அந்தத் தாடிவைச்ச குண்டன்...” என்று இன்னுமோர் சுவைக்கதையைச் சொல்லி நகைத்தான்.

இவர்களது செய்திகளைக் கேட்டதும் விவேகன், ‘இதென்ன இது எங்களுக்குத் தெரியாமல் இத்தனையும் எங்களைச் சுற்றி நடந்திருக்கிறது. இது எங்கே போய் முடியும்?’ என்று நினைத்துவிட்டுத் தன் மௌனத்தை அப்போது தான் கலைத்தார்.

“எல்லோருக்கும் முதல்ல எனது விளக்கத்தைச் சொல்லவேண்டியிருக்குது. எங்க காதல் விசயம் ரேணுகாவின் வீட்டிற்குத் தெரிந்ததும் அவசரமாக வேறு ஒருத்தனுக்கு ரேணுகாவைப் பேசி உடனடியாகக் கல்யாணம் செய்துவைக்க ஏற்பாடுகள் தயார். இதுபற்றிக் கடிதம் வந்தபோது தான் ரேணுகா அதிர்ச்சியடைந்தாள். போன கிழமை ரேணுகாவின் சித்தப்பா வந்து கையோடு கூட்டிக்கொண்டுபோக முயன்றார்.

ரேணுகா சம்மதிக்கவில்லை. வேறு ஒருவருக்கு விருப்பமில்லாமல் கல்யாணம் செய்து வைத்தால் தற்கொலையை விட வேறு வழியில்லை என்று சொல்லிச் சித்தப்பாவைத் திருப்பியனுப்பிவிட்டாள். அன்றே ரேணுகா

எடுத்த முடிவுதான் உடனடியாகப் பதிவுத்திருமணம் செய்யவேண்டும் என்று! அப்போது தான் எனக்கும் புதிய துணிவு வந்தது. எந்த எதிர்ப்பு வந்தாலும் இருவரும் பதிவுத் திருமணம் செய்தே தீருவது என்று! அதற்குப் பிறகு நடந்தது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்படியே போனால் ஒரு இனமோதல் வந்துவிடுமோ என்று பயப்படவேண்டியிருக்கு” எனத் தன் மனதில் இருந்ததை அப்படியே விவேகன் கொட்டித்தீர்த்தார்.

சில விநாடிகள் நிசப்தம் நிலவியது. யாரும் எதுவும் பேச விரும்பவில்லைபோலும். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ‘இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதற்குப் பதிலை விவேகனே சொல்லட்டும்’ என நினைத்தார்கள். ஆனால் விவேகனின் எண்ணம் வேறு ஒரு கோணத்திலே சமூன்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தது. நண்பர் களிலே ஒருவன் “விவேகனின் முடிவைப் பொறுத்துத்தான் அடுத்து பற்றித் தீர்மானிக்கலாம்...” என்று திடீரென வார்த்தைகளை விழுங்கினான்.

“என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை... நன்கு யோசிக்கவேண்டியிருக்கு...” என விவேகன் சொல்ல, அருகிலேயிருந்த நண்பர்கள் அதை ஆமோதிப்பதுபோல தலையசைத்தார்கள். சில விநாடிகள் நன்கு யோசித்த பின் விவேகன் தன் மௌனத்தைக் கலைத்து, “பொலிசில் கொடுத்த முறைப்பாட்டை நாங்கள் வாபஸ் பெற்றால் எங்களுக்குப் போட்ட பொலிஸ் பாதுகாப்பு அகற்றப்படலாம். ஆனால் எங்களை அடிக்கவேணும் என்று நினைக்கிறவங்கள் நினைத்தால் வேறு எங்காவது கூட அடிக்கலாம். அங்கெல்லாம் பொலிஸ் பாதுகாப்புப்

போடவில்லையே...” எனக் கூறினார். உடனே சங்கரன் சிரித்துவிட்டு “எப்படியோ தங்கள் காடைத்தனத்தைக் காட்ட யாராவது இளிச்சவாய் அப்பாவிகள் இவங்களுக்குத் தேவை. அதுக்கு நாம் இடம் கொடுக்க முடியாது. எங்கள் கொஸ்ரலுக்குக் காவல் நிற்கும் பொலிஸ்காரனே எங்களை உளவு பார்த்து அந்தக் காடையர் கூட்டத்துக்கு எங்களின் நடமாட்டங்கள் பற்றித் தகவல் குடுக்கலாம் தானே” என்று கேட்டான்.

எதிரில் இருந்த சேரன் விழுந்து விழுந்து சிரித்துவிட்டு “இவங்கள் எல்லாம் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் தானே” என்று சொன்னான். சேரனுக்கு அருகே இருந்தவன் “இவங்கள் யூனிபோம், சம்பளம், அரச சலுகையுடன் செய்கிறதை அவங்கள் வெறும் சாராயத்துக்காகச் செய்கிறாங்கள். இது தான் வித்தியாசம்” எனக் கூறியபோது அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

விவேகனின் மனதிலே பல உத்திகள் வந்து போயின. ‘பல எலிகள் சேர்ந்தால் புற்று எடுக்க முடியாது’ என்ற வாசகம் எங்கேயோ எப்பொழுதோ பத்திரிகையில் படித்த ஞாபகம் வந்தது. ஒரு கணம் அங்கிருந்தோரை உற்றுப் பார்த்தபோது அனைவரும் எலிகள் போலவே தெரிந்தார்கள். என்னதான் இருந்தாலும் இவர்கள் எனக்காகவும் ரேணுகாவுக்காகவும் ஏற்பட்ட பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவே அபிப்பிராயங்களைச் சொல்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழ் மாணவர்களைக் குறிவைத்து நடாத்தப்பட்ட தாக்குதல் என்றபடியால் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் நாங்களே என்ற ஆதங்கத்திலே ஏற்பட்ட உணர்ச்சியும் ஒரு காரணமாகிவிடுகிறது.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக விவேகன் தன் குரலை உயர்த்தியபடி “பொலிசில் நாங்கள் குடுத்த முறைப் பாட்டை வாபஸ் பெற்றால் பொலிஸ் பாதுகாப்பு அகற்றப் படும். அப்படியே இவர்கள் இப்போது சொல்லிக்கொள்ளும் பகிஷ்கரிப்புப் பிசுபிசுத்து விடும் என நினைக்கிறேன், பிறகு என்ன செய்வார்கள் என்று பார்ப்போம்...” எனத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் கூறிவிட்டு முச்செறிந்தார். இதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது போல் மௌனமானார்கள். சங்கரன் குறுக்கிட்டு “என்ன மௌனமாயிருக்கிறோம், இது சம்மதம் தானே?..” எனக்கேட்டான்.

அனைவரும் “சரி” என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினார்கள். விவேகன் மனதிலே ஒருவிதத் திருப்தியுடன் “இதில் ஆட்சேபம் ஏதும் இருந்தால் உடனே சொல்லுங்கோ...” என்றார்.

உடனே ரேணுகாவுக்குத் தொலைபேசியிலே தங்கள் முடிவை விவேகன் தெரிவித்த போது ரேணுகாவும் “இது சரியான முடிவுதான்” என்று ஏற்றுக்கொண்டாள். தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ரேணுகா வுடன் இருந்த நண்பிகள் அனைவரும் இந்த முடிவைக் கேட்டு மகிழ்வுடன் இருந்த சிரிப்பொலிகளைக் கேட்ட விவேகன் திருப்தியோடு விடை பெற்றார்.

மறுநாள் அனைவரும் காவல் நிலையத்திற்குச் சென்றபோது அங்கு அதிர்ச்சியொன்று காத்திருந்தது. பெனான்டோவும், அவனோடு வழைமயாகத் திரியும் நண்பர்களும் காவல் நிலையத்தில் பொறுப்புத்தகாரியோடு

மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரின் வாயிலும் சிகிரெற் புகைவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. விவேகனும் நண்பர்களும் ரேணுகாவோடு நிலையத்தினுள் சென்றதும் பொறுப்பதிகாரியும் பெனான்டோவும் ஏனான்பார்வையால் அவர்களை அளந்தனர்.

பொறுப்பதிகாரி எக்காளமாகச் சிரித்துவிட்டுப் பெனான்டோவின் ஏதோ இரகசியம் பேசினான், உடனே தாங்களே “கொல்” எனப் பெரிதாகச் சிரித்தார்கள். பொறுப்பதிகாரியைப் பற்றி அறிந்த காவலர் ஒருவர் விவேகனின் நண்பர்களின் அருகே வந்து “என்ன விடயமாய் வந்தீங்க...” எனச் சிங்களத்திலே கேட்டான்.

விவேகனிடம் நோக்கத்தை அறிந்த அக்காவலர் இன்னுமோர் காவலரிடம் அழைத்துச் சென்றான். அப்போது அக்காவலர் விவேகனையும் கூடச்சென்றவர்களையும் பார்த்து விட்டு “உங்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தேவையில்லை யென்றால் என்ன அர்த்தம்? இன்னுமோர் மாணவன் தனக்குப் பாதுகாப்புத் தேவையென்று முறைப்பாடு கொடுத்திருக்கிறான். உங்களுக்குள் அப்படி என்ன நடக்குது? அவன் மீது உங்களுக்கு என்ன கோபம்?...” என உள்ளினான்.

விவேகன் குழுவினரின் மெளனம் அவனைச் சினமடையச் செய்தது. “என்ன இது நீங்க குடுத்த முறைப்பாட்டைத் திரும்பப் பெறவா வந்தீங்க? உங்கள் எல்லோரையும் மாறி மாறிப் பாதுகாப்பதா எங்களுக்கு வேலை?” என முன்முனுத்தான். காவல்துறையினர்

என்னதான் அடாவடித்தனமாக நடந்தாலும் முடிந்தவரை பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்போம் என்று விவேகனும் நண்பர்களும் முடிவெடுத்து வந்திருந்தார்கள்.

நிலையப் பொறுப்பதிகாரி, பெனான்டோவின் அலுவல்களை முடித்து விட்டு விவேகனும் நண்பர்களும் இருந்த காவலரின் மேசையருகே வந்தான். காவலரும் எழுந்து சென்று பொறுப்பதிகாரியுடன் இரகசியமாக ஏதோ பேசினான். சிறிது நேரம் கழித்துப் பொறுப்பதிகாரி தன் மேசைக்கு ரேணுகாவை மட்டும் வரும்படி அழைத்தான். தனது பதவியின் மவுச எவ்வளவு பெரியது என்பதை உணர்த்திக் காட்டிக்கொள்ளவே தனியே தன்னை அந்தப் பொறுப்பதிகாரி அழைத்து உபதேசம் பண்ணியதை ரேணுகா தெரிந்துகொண்டாள். அவ்வளவு நேரமும் விவேகனும் நண்பர்களும் மனம் கொதித்தபடி, ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் அமைதி காத்தபடியிருந்தனர்.

“எதுக்கு இவர்களுடன் நீ சேர்ந்து அலைகிறாய்?” என்ற தொனியில் கேள்வியொன்றை ரேணுகாவிடம் அப்பொறுப்பதிகாரி அம்பென எய்தான். பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்கிய ரேணுகா சிரித்து விட்டு “விவேகன், எனது கணவராச்சே, நான் அவரைவிட்டுப் போக முடியாதே” எனக் கூறினாள். பொறுப்பதிகாரி மீண்டும் உபதேசிக்க ஆரம்பித்தான். அவனிடமிருந்து விடுபட்டு வந்தது ரேணுகாவுக்குப் பெரும் பாடாகிவிட்டது.

இரண்டு முறை காவல் நிலையத்திற்குப் போய் வந்தும் எந்தப் பாதுகாப்பும் எங்களுக்கு இல்லவே இல்லை என்ற

உணர்வு விவேகனுக்கும் நன்பர்களுக்கும் இருந்தன. மாணவர் விடுதியிலிருந்த காவல் துறையின் பாதுகாப்பு அகற்றப்பட்டதும், பசிஷ்கரிப்பு சம்பந்தமான பேச்சை யாரும் எடுக்கவில்லை. இப்படியே அது போய்விடும் என்றே எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்த வேளையில் எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நடந்ததை யாராலும் நம்பமுடியவில்லை.

பெனான்டோவுடன் திரியும் ஓருவன் தன்னை யாரோ அடித்து விட்டதாகக் காவல் நிலையத்திலே முறையிட்டான். காவல்துறையும் சூட்டோடு சூடாக விவேகனை அழைத்து விசாரித்தார்கள். அப்போது அது பற்றி விபரத்தைக் கோரியபோதும் காவலர்கள் வழங்க மறுத்துவிட்டனர். மாறாக விவேகனையும் நன்பர்களையும் சந்தேகித்து “நாம் விசாரித்து வருகிறோம். ஏதும் துப்புக் கிடைத்தால் அவ்வளவுதான்.. உங்கள் அனைவரையும் அப்படியே உள்ளுக்குள் தள்ளிவிடுவோம். எச்சரிக்கையாய் இருங்கோ... இப்ப போகலாம்...” என்று விவேகனை வெளியே விட்டார்கள்.

விவேகனை விசாரித்த காவலரையே விவேகன் சில கேள்விகள் கேட்டு மடக்கினார். ஆனால் பதிலளிக்க முடியாது போகவே, மிரட்டிப் பார்த்தான். விவேகன் விவேகமாகச் செயற்பட்டதால் மிரட்டல் பருப்பு அப்பொழுது வேகவில்லை. இறுதியாக “இப்படியான கேள்விகளை இங்கு வந்து கேட்க முடியாது...” என்று மழுப்பிவிட்டு அக்காவலன் நழுவிக்கொண்டான்.

மாணவர் விடுதி அமைதியாகக் காணப்பட்டது. சங்கரனும் நன்பர்களும் பர்ட்சைக்குத் தயாராகி

மும்முரமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சங்கரனின் கைத்தொலைபேசி கிணுகிணுத்த சத்தம் கேட்டு அவன் ஓடி வந்து எடுத்துப்பேசினான். மறுமுனையில் அவனின் அக்கா நிதிலா பேசினாள். எடுத்த எடுப்பிலேயே நிதிலா தம்பியைத் திட்டித் தீர்த்தாள்.

“உனக்கு எத்தனை தரம் போன் பண்ணினேன். ஏன் எடுக்கவில்லை? உனக்கு எதுக்கு செல் போன்...?” என்று முச்சவிடாமல் பேசித்தள்ளினாள். ஒருகணம் தடுமாறிய சங்கரன் சமாளித்துவிட்டு “அக்கா, அடுத்தகிழ்மை ரெஸ்ற் வருகிறது. அதுதான் போனைப் பாவிப்பதேயில்லை கொஞ்ச நாளாக. இப்ப கூட தற்செயலாக ஒன் பண்ணிவைச்சேன்... என்ன புதினம்? விசயத்தைச் சொல்லக்கா...” என இழுத்தான்.

“வழக்கமாக நீயே போன் பண்ணுவாய்... மூண்டு கிழமையாகுது உன் போன் வந்து, அதுதான் போன் எடுத்தேன். இப்போது அம்மாவுடன் கதைச்சுப் பார்... போனைக் குடுக்கிறேன்” என்று பேசிய நிதிலா, தொலைபேசியைத் தாயிடம் கொடுத்தாள்.

★ ★ ★

மதியவெயில் தலையைப் பிளப்பது போல் இருந்தது. தெருவில் நடந்து செல்வோர், உருகும் நிலையில் உள்ள தார் தமது காலிலே ஒட்டிவிடுமோ என அஞ்சி ஓரமாக நடந்தார்கள். மழைபெய்து பல நாட்களாகவிட்டது. காற்றடித்தபோது புழுதி எங்கும் பறந்த காற்று ‘வீசாதா?’ என ஏங்கியவர்கள் இப்படிப் புழுதியை வாரியிறைக்கிறதே என மனதினுள் திட்டித்தீர்க்கத்தான் செய்வார்கள். “சித்திரை மாதம் மழையை எண்ணி ஏங்குகிறாய், மார்கழி மாதம் வெயிலை எண்ணி ஏங்குகிறாய்...ம் ம்...” என்ற திரைப்படப் பாடலைப் பாடியபடி ஒருவன் மிதி வண்டியிலே வேகமாகச் சென்றான்.

அங்கிருந்த மரத்தின் கீழே வெயில் தாங்காது நிழலுக்காக ஒதுங்கியிருந்த நிதிலாவின் தாயார் காமாட்சி கோபத்திலே “வெயிலோ, மழையோ அதிகமாக அடிச்சால் போறவன் வாறவனுக்கு அது நக்கலாகுது...” என்று சொல்லியபடி வீதியிலே இறங்கி நடந்து சென்றார்.

அப்போது அவ்வழியே மிதிவண்டியிலே வந்த நிதிலா தாயைக்கண்டதும் வேகத்தைக் குறைத்து “அம்மா ஏறுங்கோ...” என்று கேட்டாள். காமாட்சி ஏறி அமர்ந்ததும் மிதிவண்டி நேராக வீட்டிற்கு விரைந்து சென்றது.

வழியிலே, காமாட்சி திடீரென “நிதிலா! அங்கே பார், சாராயக்கடைக்காரன் சைக்கிளோடு விழுந்து விட்டான். இவன் அண்ணையின் மச்சானின் கூட்டாளி தானே?” எனக்கேட்டார். நிதிலா திரும்பிப் பார்த்த போது அண்ணையினது தம்பியின் கூட்டாளியான சாராயக்கடைக்காரன் சென்ற மிதிவண்டி வீதியிலே வீழ்ந்து இருந்தது. அருகே அவன் காயத்துடன் கிடந்தான். யாரோ சிலர் அவனையும் மிதிவண்டியையும் தூக்கி உதவி செய்தார்கள்.

“கல்லிலே தடுக்கியபோது மிதிவண்டி விழுந்ததில் காயமாம்” என வழிப்போக்கர்கள் யாரோ சிலர் சொல்வது கேட்டது. நிதிலாவின் மிதிவண்டி சென்ற போது அந்தச் சாராயக்கடைக்காரன் சற்று வெட்கத்துடன் நின்று நெளிந்தான். நிதிலாவின் தாயார் இதை “என்ன வேடிக்கை”? எனப் பார்த்தார்.

இதைப்பார்த்ததும் நிதிலாவுக்குச் சிரிப்பாகவிருந்தது. தாய் சினத்துடன் “அவன் ஒருத்தன் சைக்கிளுடன் விழுந்து காயமடைஞ்சிருக்கிறான். நீ சிரிக்கிறாய்” என்று சொன்னார். நிதிலா உடனே “அம்மா! இவன் இப்போ ஒரு அஞ்ச நிமிசத்துக்கு முன் என்னைப் பாத்துக் கேலியாகப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு போனான். இப்போது விழுந்து

கிடக்கிறான். ஆளைப் பாக்கப் பாவமாயிருக்கு. சிரிப்பாயும் இருக்கு...” என்று விளக்கினாள்.

இருவரும் வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமாகத் தொலைபேசி அலறியது. நிதிலா பேச மறுமுனையில் “நான் அப்பா பேசுறேன், எப்படிச் சுகமாக எல்லாரும் இருக்கிறீங்களா?” எனத் தகப்பன் பேசினார். மகிழ்ச்சியிலே நிதிலாவும் தாயும் சில நிமிடங்கள் பேசினர். தகப்பன் இன்னும் மூன்று வாரத்திலே தாயகம் திரும்புகிறார் என்ற செய்தி இருவரின் மனதிலும் தேனாக இனித்தது. அதை இருவரும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லையாயினும் முகம் காட்டிக்கொடுத்தது.

நிதிலா தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சியில் தாயைப் பார்த்து “அப்பா வாறார் என்றதும் உங்க முகத்திலே சந்தோசம் தெரியது...” என்று கேலியாகக் கேட்டாள். உடனே தாய் “நான் உள்ளமாதிரித்தான் இருக்கிறேன்...” என மழுப்பினார். அதேநிலை தான். தனது மனதிலையும் என உளப்பூர்வமாக உணர்ந்துகொண்ட நிதிலா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள். இந்த மகிழ்ச்சியை உடனே சங்சரனுக்கும் தெரியப்படுத்தவேண்டுமே, என்று நினைத்த நிதிலா தொலைபேசியில் தகவலாகச் சொல்லி மகிழ்ந்தாள். விமானநிலையத்திற்குத் தானே போய்த் தகப்பனைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவான் என்ற பதிலைச் சங்கரனிடம் கேட்டதும் நிதிலா மேலும் நிம்மதியடைந்தாள்.

“அப்பா வரும்போது என்னென்ன பொருட்கள் வாங்கிவரும்படி கேட்கவேணும்” என்று நிதிலா மனதில் அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்டுத் தனக்குள் திருப்திகண்டாள்.

காமாட்சி மகளிடம் சென்று “நிதிலா! அப்பா வந்ததும் அண்ணையும் அண்ணியும் போய் அழுது, கண்ணைக் கசக்கி அனுதாபம் தேட வீட்டுக்கு வரலாம். இப்போது என்ன செய்யப்போகிறோம்?...” எனத் தன் மனதிலே தேங்கியிருந்த கேள்வியைக் கொட்டினார். உடனே நிதிலா “அம்மா, இதைப் பற்றி ஏன் கவலைப் படுறீங்க? இரண்டு பேரும் வீட்டுக்கு வந்து உங்களிடம் காசு கேட்ட விசயம் பற்றி முழு விபரமாக அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். இந்த விசயத்திலே உங்களை விட அப்பா உறுதியாகவே இருப்பார் என நினைக்கிறேன்” எனப் பதிலளித்தாள்.

தாய் சிரித்துவிட்டு “உனக்குத் தெரியாது உன் அண்ணியைப்பற்றி. நாங்கள் காசு குடுக்கவில்லை என்றால், அப்பாவுக்குப் போன் பண்ணிக் காசு கேட்கக் கூடிய ஆள்தானே? அதுதான் ஞாபகம் வந்ததும் உன்னிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னேன்” என்று சொன்னார். நிதிலா அப்பொழுது நினைத்துப்பார்த்தாள், “அண்ணையும் அண்ணியும் வந்து போய் எத்தனை நாளாகுது?” நினைவுக்கு எதுவும் வரவில்லையாதலால் தாயிடம் இதுபற்றிக் கேட்டாள்.

தாய் “எதுக்குக் கேட்கிறாய்?...?” எனக் குறுக்குக் கேள்வி கேட்டார். நிதிலா சில விநாடிகள் மௌனித்துவிட்டு “அம்மா, அண்ணை காசில்லாமல் என்ன செய்யப் போகிறாரோ? என்று நினைத்தேன். அவர் இங்கே வந்து போய் எவ்வளவோ நாள் ஆகுது. அதுதான் நினைக்க மனதுக்கு ஒரு மாதிரி...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினாள். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் தாய்க்கு மனதிலே

சுட்டது போலிருந்தது. நிதிலா எதை மனதிலே நினைத்து இப்படிச் சொல்ல வருகிறாள்? சுற்றி வளைத்து எதையாவது எனக்கு விளங்காதவற்றைச் சொல்ல நிதிலா நினைக்கிறாளா? அல்லது அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதினேன் என்று சொன்னானே, அவருடன் போனில் ஏதும் இதைக் கேட்டுப் பதில் பெற்றாளா? அண்ணன், அண்ணியின் குணங்கள் தெரிந்தும் ஏன் இப்போது அண்ணனுக்காக உருகுகிறாள்? நாங்கள் மகனில் கொஞ்சம் இரக்கப்பட்டு ஏதாவது கொடுத்தாலே அன்று முழுவதும் முன்று முனுத்தபடியே இருப்பவளா இன்று இப்படிப்பேசுகிறாள்?

இந்தக் கேள்விகள் தாயின் மனதிலே அலையென வந்து வரிசையாக மோதின. அலைகள் பாறைமீது பட்டதும் நீர்ச்சிதறல்கள் எழுவதுபோல தாயின் பெருமுச்சுக்கள் அவ்வப்போது எழுந்தன.

தாயின் மௌனம் மகனுக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். நிதிலா தன்னை மறந்த நிலையில் “அண்ணனுக்குக் கொஞ்சக் காசு குடுத்திருக்கலாமே...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினாள். இதைக் கேட்டதும் கடும் கோபமுற்ற தாய் பார்வையால் நிதிலாவைச் சுட்டெரித்தார். சமீபகாலமாகத் தாயினது முகத்தை அவ்வளவு உக்கிரக் கோபத்திலே நிதிலா கண்டதில்லை.

சற்றுப் பயந்தேவிட்டாள், அதைக்காட்டிக் கொள்ளாமல் “அம்மா, எதுக்குக் கோபிக்கிறீங்கள்? அப்படி என்ன, சொல்லக் கூடாததைச் சொன்னேன்?” என்றாள் அமைதியாக. நிதிலாவின் துணிச்சல் கண்டு தாய் ஆச்சரியமுற்றார். இதனால் என்னவோ மனம் குளிர்ந்திருக்க

வேண்டும் போல, புன்னகைத்தபடி “நிதிலா, நீ சரியாகத் தான் சொல்லுகிறாய். ஆனால் அதை ஏற்கும் மனப்பக்குவம் எனக்கில்லையே. அதுதான் கோபமாய் மாறுகிறது...” என உண்மையை ஒத்துக் கொண்டார்.

நிதிலா எதுவும் பேசவிரும்பாதவளாய் அவ்விடத்தை விட்டகன்றாள். தாய் காமாட்சிக்கு மனம் நானா திசைகளிலும் அலைந்தது. மன ஆறுதலுக்கு என மகளிடம் மனம் விட்டுப் பேசலாம் என்றால், கடைசியிலே அது மனஸ்தாபத்திலே முடிகிறதே என வருத்தப்பட்டார். முன்பெல்லாம் படுத்த படுக்கையிலே இருந்தபோது கூட ஓரளவுக்கு சிறிது நிம்மதியாவது இருந்தது. அப்பொழுது நோயைத்தவிர வேறெந்த வலியும் பெரிதாகத் தெரிந்ததில்லை என காமாட்சி மனதார உணர்ந்தார்.

இப்பொழுது நோய் போனவுடன் அது இருந்த வெற்றிடத்திற்குப் பூதம் போலப் பல கவலைகள் ஒன்று சேர்ந்து வந்து அமர்ந்து கொண்டன. அன்று மனதிலே ஒத்துக்கொண்ட முதுமொழி, “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்பது தான். இன்று அந்த முதுமொழியோடு இன்னொன்றாக “நிம்மதிவாழ்வே நிலையான செல்வம்” என்று புது முதுமொழி வராதா என்று ஏங்க வேண்டியிருக்கிறது. காமாட்சிக்குத் தன்னையறியாமல் வரட்டுச் சிரிப்பொன்று வந்து போனது. அது கூட முதுமொழி போல இன்னுமொன்றை உருவாக்க நினைத்ததையிட்டதாக இருக்கலாம்.

நாட்கள் பல உருண்டோடி மறைய, காமாட்சியின் கணவர் குவைத்திலிருந்து புறப்படும் நாளும் வந்தது.

நிதிலாவுக்கு மனம் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தது. மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அடிக்கடி தாயிடம் வந்து, வந்து அளவளாவியபடியிருந்தாள். தாயும் கூட மகிழ்விலே மகஞ்டன் நன்கு அளவளாவினார். ஆனால் தன் முகத்திலே மகிழ்வைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைக்க முயன்றார். அது முடியாமலே போய்விட்டது.

நிதிலா திடீரெனத் தொலைபேசியை எடுத்து அப்பாவுடன் தொடர்புகொண்டாள். மறுமுனையிலே அப்பா பேசினார், “இன்னும் கொஞ்சநேரத்திலே எய்ர்போட்டுக்குப் போகிறோம். எல்லாமே தயார் நிதிலா, இன்றிரவு கொழும்பிலே வந்திறங்குவேன். சங்கரனுக்கு ஞாபகம் படுத்தி விடுகிறியா?” என்று குரல் ஒலித்தது.

அப்பாவின் குரல் கேட்டதும் மனம் மேலும் உற்சாகமானது. உடனேயே சங்கரனுக்கு நினைவுபடுத்த நிதிலா தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டாள். நெடுநேரம் தொலைபேசி மனியடித்தபடியேயிருந்தது. சங்கரனின் தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. “சே! இதென்ன இது, இவன் சங்கரன் இன்று என்று பார்த்து போனை எடுக்கவில்லையே... என்ன செய்வது? அப்பா வந்து இறங்கினால்..” என மனதுக்குள் சங்கரனை நிதிலா சபித்துக் கொண்டாள். மீண்டும், மீண்டும் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ள முயன்றாள். ஆனால் இணைப்புக் கிடைத்த பாடாய் இல்லை, நிதிலாவின் மனம் குழம்பியது. “இதைப்பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லிவிடவா...?” என ஒரு கணம் சிந்தித்தாள்.

“இல்லை. வேண்டவே வேண்டாம், அம்மாவையும் சேர்த்துக் குழப்பக் கூடாது. பேசாமல் நானே எப்படியாவது சங்கரனைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டாக வேண்டும்” என நினைத்துவிட்டு முன் கூடத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். “என்ன செய்யலாம்?” என மூளையைப் போட்டுப் பிசையாத குறையாக யோசித்துப் பார்த்தாள். எதுவும் மனதிலே வந்து உதிக்கவில்லை, “பேசாமல், அப்பாவுக்குப் போன் பண்ணாமல் விட்டிருக்கலாம். இப்ப சங்கரனைப் போனில் பிடிக்கும் பொறுப்பு என் மீது விழுந்து விட்டதே...” எனத் தன்னைத் தானே நிதிலா அலுத்துக்கொண்டாள்.

அவளின் உள்மனம் பேசியது, “அப்பாவுக்குப் போன் பண்ணியதால், சங்கரனுக்கும் போன் பண்ண வேண்டி வந்தது. அப்பொழுது தானே சங்கரனின் நிலை தெரிகிறது. இல்லையென்றால்...? எல்லாம் நன்மைக்கே என நினைக்கவேண்டியது தான். இப்பொழுது சங்கரனை எங்கே தேடுவது...?” இவையெல்லாம் உண்மையானவைதானா? என அவள் மனம் ஒப்புக் கொள்ளவும் மறுத்தது.

திடீரென அவளாருகே வந்த தாய் “என்ன இங்கே செய்கிறாய்?” என வினாவினார். நிதிலாவே எதுவும் பேச முடியாமல் மௌனித்தது கண்ட தாய் “என்ன சங்கரனுக்கு போன் பண்ணினியா?... எடுக்க மாட்டானே,” எனப்பீடிகை போட்டார். இனியும் அம்மாவிடம் மறைக்கக் கூடாது என நினைத்த நிதிலா விசயத்தைக் கக்கினாள். தாயும் மனம் குழம்பிவிடலாம் தன்னைப்போல என்று எண்ணிய நிதிலாவுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

“அட இதுக்குப் போய் யோசிக்கிறாயா? சங்கரனின் விடுதியின் நம்பருக்குப் போன் பண்ணு...” என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் விரைந்தார். நிதிலாவுக்குத் தலையைச் சுற்றிவிட்டது போலிருந்தது. தாயினது நடவடிக்கை கண்டு ஆச்சரியமுற்றாள்.

தாயோ போனவேகத்தில் கையில் கையேடு ஒன்றைக் கொண்டுவந்து நிதிலாவின் கையில் திணித்தார். “இதிலே உள்ள விடுதியின் நம்பருக்குப் போன் பண்ணு...” என்று சொல்லியவாறு கையேட்டின் பக்கங்களைப் புரட்டினார். தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது மறுமுனையில். நிதிலா பரபரப்போடு காதைத் தீட்டினாள். யாரோ பதிலளித்தபோது “சங்கரனுடன் பேசலாமா?... நான் சங்கரனின் அக்கா...” என்று சொன்னாள். சில நிமிடங்களில் சங்கரன் வந்து “கலோ அக்கா...” என்றான்.

தம்பியின் குரல் கேட்டதும் மனதிலே இருந்த பயமும் பரபரப்பும் ஒரு கணம் திடீரென மறையக் கோபம் வெளிப்பட்டது. முதல் வார்த்தையிலேயே தனது படபடப்பைக் காட்டிக் கொள்ளாது கோபத்தை அடக்கிவிட்டு அமைதியாக “அப்பா இன்று வாறார் ஞாபகம் தானே?...” எனப் பீடிகை போட்டாள். சங்கரன் அலட்சியமாக “ம்...” என்றான். நிதிலாவுக்கு தன் கோபத்தைக் காட்டியே தீரவேணும் போல இருந்தது.

“உனக்கு எத்தனை தரம் போன் பண்ணியிருக்கிறேன் தெரியுமா? அப்பாவுடன் கதைத்த போது உனக்கு ஞாபகப் படுத்தச் சொன்னார். போனை எடுக்கவில்லை என்றதால்

அம்மாவும் நானும் பயந்தேவிட்டோம் தெரியும்?" எனத் தன் கோபத்திலும் நிதிலா முச்ச விடாமல் பேசித்தள்ளினாள். மறுமுனையிலே சங்கரன் "அது வந்து... அக்கா போன் சார்ஜ் இல்லை என நினைக்கிறேன்..." என இழுத்தான். இதைக் கேட்ட நிதிலா மேலும் கோபமுற்றாள்.

வந்த கோபத்தை முழுவதும் தொலைபேசியிலே கொட்டித்தீர்க்க விரும்பாது நிதிலா சுருக்கமாக "செல்போன் என்று வைத்திருந்தால் ஒழுங்காக சார்ஜ் பண்ணி எப்பொழுதும் பேசக் கூடியதாக வைத்திரு. உன் அலட்சியம் இங்கே எத்தினைபேரை ஏங்க வைக்குது, சரி ஏயர்போட்டுக்கு நேரத்துக்கு போ..." என்று கூறி முடித்தாள். அப்பாடா. தகப்பன் வந்து கொழும்பில் இறங்கும் போது தம்பி சங்கரன் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வருவான் என்று நிம்மதியோடு நிதிலா பெருமுச்செறித்தாள்.

அருகே நின்ற தாய் சிரித்துவிட்டுப் "பார்த்தியா, ஒரு வழி இல்லையென்றால் இன்னுமொரு வழியிருக்கே, எதுக்கு மனதைப்போட்டு வதைக்கவேணும்? கொஞ்ச நாளாகப் பார்க்கிறேன் உன் பொறுமையை..." என்று சொல்லி உதட்டைப் பிதுக்கினார். எந்த விடயத்திலும் சம்பந்தப்பட்டு அதைசெய்து பார்த்தவர்களுக்குத் தான் தெரியும் அதிலுள்ள கஷ்டமும் வலியும் என்னவென்று. அதைத் தன் அனுபவத்தில் உணர்ந்த தாய் காமாட்சி கணவர் வந்து சேரும்வரை பொறுமை காப்போம் என்ற முடிவோடு அமைதியாகக் கருமங்களைக் கவனித்தார்.

நிதிலாவுக்கு கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. இணையத்தளத்தில் விமான சேவைகளின் வருகை,

புறப்பாடுகள் பற்றிய தகவல்களைத் தேடிய நிதிலா திருப்தியடையாமல் சங்கரனுக்குத் தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டாள். மறுமுனையில் சங்கரன் அலுத்துக் கொண்டு எடுத்த எடுப்பிலே எரிந்து விழுந்தான். “அக்கா, இங்கே அப்பா வந்து இறங்கியதும் அதை முதலில் உனக்குப் போனில் சொல்லுகிறேன். இப்படி அடிக்கடி போன் பண்ணாதே...” என்றான்.

தொலைபேசியின் இணைப்பையும் அப்படியே துண்டித்து விட்டான். நிதிலாவுக்கு இது முகத்திலே அடித்தது போலிருந்தது. தம்பி சங்கரனின் மேல் அளவுகடந்த கோபம் பொங்கி வந்தது. பக்கத்திலே நின்றிருந்தால் பாய்ந்து கடித்திருப்பாள் போலிருந்தது. என்ன செய்வது?

கோபம் அடங்கமறுத்தது. மனதிலே குழறியபடி பொங்கத்தான் செய்தது. உட்கார்ந்த நிதிலா நடந்த சம்பவத்தை மனதில் அசைபோட்டாள். சங்கரனும் என்ன அவசரமான அலுவலிலே இருந்தானோ? நான் கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து, பின்பு தொடர்புகொண்டிருக்கலாம். ஆவலில் அவசரப்பட்டு விட்டேன் போலிருக்கு, என்றெல்லாம் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள். அவளின் மனம் வேகமாகச் செயற்பட, கை மட்டும் சும்மா விருக்கவில்லை. அது அவளின் தலைமயிரிலே இரட்டைச் சடை பின்னிக்கொண்டிருந்தது. இதை, நினைத்ததும் அவளையறியாமல் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

காமாட்சியும் நிதிலாவும் உணவருந்தி முடித்தவேளை தொலைபேசிமணி அடித்தது, நிதிலா அதை எடுத்து

ஆவலோடு “கலோ...” என்றாள், மறுமுணையில் “நிதிலா, நான் அப்பா, கொழும்பிலே வந்து இறங்கியாச்ச. சங்கரனுடனும் கதை, பக்கத்திலே தான் நிக்கிறான்” என்று குரல் கேட்டது “அப்பா, நீங்களா...” என்று மகிழ்வோடு பதிலளித்தாள் நிதிலா. அதனையடுத்துச் சங்கரனுடன் பேசினாள். காமாட்சியும் கணவருடன் சில விநாடிகள் பேசியதும் “இப்பொழுதே வவனியாவுக்குப் புறப்படுகிறோம்” என்று சங்கரன் சொல்லித் தொலைத்தொடர்பை நிறுத்தினான்.

அப்பா வீட்டுக்கு வருகிறார் என்றதும் இனம் புரியாத இன்பத்திலே நிதிலாவின் மனம் மிதந்தது. காமாட்சியும் அதே நிலையிலே பரபரப்பாகச் சமையலறையில் காணப்பட்டார். கணவருக்குப் பிடித்த பலகாரங்கள் செய்வது பற்றி நிதிலாவுடன் கலந்தாலோசித்த காமாட்சி உற்சாகத்துடன், “சரி பிள்ளை, இரண்டு பேரும் சேர்ந்து செய்தால் இது பெரிய வேலையா?” என்று கேட்டு மகளை உற்சாகப்படுத்தினாள். காமாட்சி நீண்ட பல நாட்களுக்குப் பிற்கு பாரிய சமையலில் மகளுடன் சேர்ந்து ஒத்தாசை புரிந்தார். நிதிலாவுக்கு தாய் சமையலிலே காட்டிய அக்கறையும் வேகமும் ஆச்சரியத்தையளித்தன.

சங்கரனும் தகப்பனும் வந்து இறங்கியதும் வீட்டு நாய் முதலிலே குரைத்தது. பின்னர் வாலையாட்டி நன்றி தெரிவித்தது. தகப்பனை விழுந்து விழுந்து உபசரித்த நிதிலா அனைவருக்கும் உணவுகளை எடுத்து மேசையிலே வைத்துவிட்டு உணவுருந்த அழைத்தாள். முழுக்குடும்பமே குதாகலத்தில் ஆழந்திருந்தது. திடீரென நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டு யன்னலூடாக அவதானித்த காமாட்சி

“இங்கே பாருங்கோ. நிதிலா, அண்ணாவும் அண்ணியும் வந்திருக்கினம்...” என்றார். நிதிலாவும் சங்கரனும் ஆவலோடு வாசலைப் பார்த்தார்கள். இருவரும் முன் கூடத்திலே வந்து அமர்ந்தார்கள். காமாட்சி ஆவலோடு வந்து “இரண்டு பேரும் வந்து சாப்பிடுங்கோ...” என அழைத்து உபசரித்தார்.

அண்ணாவும் அண்ணியும் அமைதியாக வந்தமர்ந்து உணவருந்தினர். இதுகண்டு நிதிலாவும் சங்கரனும் விழிகளை விரித்தார்கள். நீண்ட நேரம் எல்லோரும் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கத் தகப்பன் பாக்கியநாதன் திடீரென மூத்த மகன் உருத்திரனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார்.

அண்ணா உருத்திரனைப் பின் தொடர்ந்த அண்ணி “உருத்திரனோடு சில விசயம் தனியாகப் பேசவேணும்” என்ற தகப்பனின் குரல் கேட்டு அப்படியே நின்றுவிட்டார். அண்ணியின் முகத்திலே ஏமாற்றம் அப்படியே தெரிந்தது. எதுவும் செய்யமுடியமற்போகவே திரும்பவும் வந்து முன் கூடத்தில் அமர்ந்துகொண்டார். பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறதே, எனப் பச்சாதாபப்பட்ட நிதிலா அருகே சென்று அளவளாவினாள்.

இருந்தும் நிதிலாவுக்குத் தெரியாமல் தன் விழியையும் செவியையும் கணவர் உருத்திரன் சென்ற பக்கம் அடிக்கடி திருப்பியதை நிதிலா கடைக்கண்ணால் அவதானிக்க முடிந்தது.

காமாட்சி நிதிலாவின் அருகே அமர்ந்து மருமகளுடன் அளவளாவப் போதிய அவகாசம் இருந்தது. வழக்கமாகத்

தங்கள் தேவைகள் பூர்த்தியானதும் நழுவி ஒடிவிடுபவர் இன்று “தருமர்பொறி எலி” யாகி விழி பிதுங்கியுள்ளார்.

தகப்பன் பாக்கியநாதன், மகன் உருத்திரன் சகிதம் வருவதை அவதானித்த சங்கரன் இருவர் மீதும் சந்தேகப் பார்வையைச் செலுத்தினான். அண்ணாவின் முகம் போகும் போது ஏக்கத்துடன் போனது. இப்போது சிரித்தபடி வருகிறாரே, அப்பாவிடம் ஏதும் தந்திரமாகப் பேசி காச வாங்கியிருப்பாரோ? அதை அவர் தன் வாயாலே சொல்ல மாட்டார். அப்பாவிடமும் விசயத்தின் உண்மைத் தன்மையைக் கறக்க முடியாது. இதை எப்படி அறிவது? அதை அண்ணியின்முன் அண்ணாவின் வாயாலே சொல்ல வைக்கவேணும். இவர்கள் இருவரும் இன்று வீடுதிரும்பு முன்பு இதை அறிந்தேயாகவேண்டுமே. என்ன வழியிருக்கிறது? சங்கரன் முளை நானா திசையிலும் கழன்றுடித்துச் சிந்தித்தது.

சங்கரனின் நிலையை அவதானித்த தாய் காமாட்சி தானும் அதே நிலையில் இருப்பதை மனதார ஒத்துக் கொண்டார். மெதுவாக மகன் உருத்திரனின் வாயைக் கிளரவேணுமே, என்று நினைத்துவிட்டுத் “தம்பி உருத்திரா அப்பாவிடம் இவ்வளவு நேரம் பேசினாயே, சந்தோசம் தானே? என்று பீடிகை போட்டார். உருத்திரனோ திடீரென்ற இக்கேள்வியால் என்ன சொல்வது என்று குழம்பிய நிலையிலே “ஒன்றுமில்லையேயம்மா” என்றார் மொட்டையாக. இது பரபரப்பிலே நனைந்திருந்த அண்ணிக்கு மேலும் சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். கணவர் உருத்திரனுக்குச் சைகை காட்டிவிட்டு, “சரி சரி போவோமா?” என்று அவசரமாகக் கேட்டார்.

உருத்திரனோ இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு போல் முடிவெடுக்க முடியாமல் திணறினார். அண்ணி மட்டும் பழைய அண்ணியாயிருந்தால் அண்ணாவை ஓர் கண் ஜாடையிலே வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றிருப்பார். ஆனால் இன்று ஏதோ ஒன்று தடுக்கிறது. அது என்ன என்பதை அறிய வீட்டிலுள்ள அனைவருமே ஆவலாயுள்ளார்கள். இந்த விடயம் அண்ணா, அண்ணி இருவருக்கும் மட்டுமே தெரியும். ஆனால் அண்ணா தன் வாயாலே சொல்லத் தயங்குகிறார். அண்ணியோ? இன்று அண்ணாவின் வாய்க்குப் பூட்டுப் போடமுடியாது என்பது அண்ணிக்கும் தெரியும். இதையறிந்த சங்கரனின் வீட்டிலே யாரும் இதுபற்றிப் பேச விரும்புவதில்லை. “மலிந்த பொருள் சந்தைக்கு வரும்” என்ற நினைப்பிலே நான்கு பேரும் அமைதியாக நடப்பதை அவதானிப்பதில் கண்ணாயிருக் கிறார்கள். அண்ணா உருத்திரனோ என்ன நினைத்தாரோ அம்மாவுடன் ஆற அமர்ந்து உரையாடினார். அண்ணியோ தடுமாறிய நிலையிலே காணப்பட்டார். அண்ணா எதுவும் உள்ள விடுவாரோ என்ற பயம் போலும். உட்காரவும் மனமில்லாமல் நின்ற நிலையிலே கை பிசைந்து நின்றார்.

இதைக்கண்டதும் நிதிலாவும் சங்கரனும் மேலும் துணிவுடன் இவர்கள் பேசுவதை வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். தகப்பன் பாக்கிய நாதனோ இவர்கள் அனைவரையும் வேடிக்கையாகவும் விநோதமாகவும் பார்த்தார். “இதென்ன இது போனிலே கேள்விப்பட்டதற்கு நேர்மாறாக இருக்குதே... இதிலே யார் நடிக்கிறார்கள்?” என்ற தோரணையிலே சிந்தித்திருப்பாரோ?

மகன் உருத்திரனைத் தனிமையிலே கூப்பிட்டுப் பேசியபோது அப்பாவி போலப் பேசினார். இதற்கு முன்பு குவைத்துக்குத் தொலைபேசியிலே அழுது, அழுது பேசியதும் இதே உருத்திரன்தான். அதே நேரத்திலே சங்கரனும் நிதிலாவும் தொலைபேசியிலே “அண்ணாவும் அண்ணியும் அப்படி இப்படி என்ற பாணியில் சொன்ன குற்றச்சாட்டுக்கள் பாக்கியநாதனுக்கு நினைவிலே ஒவ்வொன்றாக வந்து போயின. இவன் உருத்திரனும் மனைவியும் காசுதரச்சொல்லி வீட்டிலே தொல்லைப் படுத்தியதை இவர்கள் பெரிது படுத்தினார்களா? அல்லது உண்மையிலே இவர்களின் தொல்லை தாங்கழுடியாமல் மனைவி காமாட்சி நோயுற்றாரா? இதை என்னிடம் சொல்லாமல் வேறு யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவது?

பாவம் நிதிலாவும் சங்கரனும் என்ன செய்வார்கள்? சங்கரன் கஷ்டப்பட்டுப் படித்துப் பல்கலைக்கழகம் போயிருக்கிறானே என்று மனம் ஆறுதலடையும் நேரம் இந்த இடையூறுகள் வருகிறதே, மகனின் வயதுக்கு இந்தக் கஷ்டங்கள் மிக அதிகம்தான். சங்கரன் படிப்பைத் தொடர்வதா? அல்லது வீட்டின் பிரச்சினைகளைத் தலையிலே கூம்பதா? இத்தனைக்கும் குடும்பத்தலைவர் நான் வீட்டில் சில வருடங்கள் இல்லாமல், வெளிநாட்டிலே இருக்கும்போது இடம் பெற்றிருக்கிறது.

உருத்திரனுக்கு ‘அப்பா ஊரில் இல்லை’ என்ற தைரியமா? அல்லது கல்யாணமானவன் நான், தனியான குடும்பம் வேறு. என்னை யாரும் கட்டுப் படுத்த முடியாது என்ற நினைப்பாகயிருக்கலாம். அப்பா அனுப்பும் காசு சளையாக வருகிறதே, பிறகென்ன எனக்கும் பங்கு

இல்லையா? என்று மகன் உருத்திரன் கணக்குப் போட்டிருப்பான் போலிருக்கிறதே. அப்படியானால் “ஆற்றில் போற தன்னி தானே அண்ணை குடி, தம்பி குடி” என்று வெளிநாட்டுக் காசை நினைத்து விட்டார் போலும். இல்லை யென்றால் வீட்டைக் கவனிக்காதது மட்டுமில்ல, இருக்கிற காசையும் அடிக்கடி வந்து வாங்கிப்போவாரா? இவர் மகன் ஒரு பக்கம் மருமகள் ஒரு பக்கம் படுகிறபாடு இருக்குதே அதை யாரிடம் சொல்லியமுவது?

மருமகளைக் குற்றம் சொல்லி என்ன வரப்போகிறது. மகன் உருத்திரன் மனைவியை அமர்த்தவேண்டிய இடத்திலே அமர்த்தாமல் விட்டதால் வந்த வினை தான், மனைவியின் தாளத்துக்கு இன்று ஆடும் ஆட்டம். எல்லாம் மகனின் கையை மீறிப் போய்விட்டது போலும். கண் கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம் என்பார்களே, இதுவும் அந்த வகையறாதான், வேறு ஏது? தகப்பன் பாக்கிய நாதன் அறையிலே ஓய்வாகச் சாய்மனைக் கட்டில் மீது படுத்திருந்தபடியே யோசனைக் குதிரையைத் தட்டி விட்டுப் பார்த்ததிலே இத்தனையும் மனதிலே வந்துபோயின.

பயணக்களையென்று அசதி தீர நிம்மதியாக நித்திரை கூடக் கொள்ள முடியவில்லையெனப் பாக்கிய நாதன் நினைத்தார். பல வருடங்களின் பின்பு வீட்டுக்கு வந்ததும் எல்லோரும் கலகலப்பாகப் பேசவார்களே என்ற எதிர்பார்ப்புப் பொய்த்து விட்டதே. ஏன்? இதுதான் இங்கு நடக்கிறதா? தினசரி இதே நிலையிலா வீட்டின் நிலைமை உள்ளது? அல்லது நான் வந்திறங்கியதும் கேள்விப்பட்டு உடனேயே வீட்டுக்கு மகன் உருத்திரன் மனைவியோடு வந்தான். இது வீட்டில் மற்றையவர்களால் எதிர்பார்க்காத

வொன்று. நான் இவ்வளவு நேரமும் காத்த மௌனம், காமாட்சிக்கே சில வேளைகளில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி விடலாம். பாக்கிய நாதனின் மனம் விழித்துக் கொண்டது. எழுந்து சென்று சமையலறையில் எட்டிப் பார்த்தார்.

காமாட்சியும் நிதிலாவும் மறுநாள் சமையலுக்கு இன்றிரவே ஆயத்தம் செய்துவிட்டு நித்திரைக்குச் செல்லத் தயாரானார்கள்.

காமாட்சி கணவரைப் பார்த்ததும் “பயணக்களையிலே நீங்கள் இருந்ததால் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது என்று சமையலில் இருந்தோம்” என்றார். பாக்கியநாதன் புன்னகையைப் பதிலாக்கியபடி மௌனித்தார். அடுத்த அறையை எட்டிப் பார்த்தார். அங்கு சங்கரன் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். “உடல் அசதி ஒருபுறம் மனமும் அசதியாக இருந்திருக்க வேண்டும் போல்..” என்று நினைத்துக் கொண்ட தந்தை தனது அறைக்குப் படுக்கச் சென்றார்.

நாட்கள் சில வேகமாக உருண்டோடிச் சென்றன. சங்கரன் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். வீடு வெறிச்சோடியது போல இருந்தது. வெளிநாட்டிலிருந்து பாக்கியநாதன் வந்த விடயம் கேள்விப்பட்டதும் நெருங்கிய உறவினர்கள் சிலர் வீடு தேடி வந்து குசலம் விசாரித்துச் சென்றார்கள். அதில் பலர் கேட்ட கேள்விகள், முத்தமகள் உருத்திரணையும் காமாட்சியையும் பற்றியே இருந்ததை பாக்கியநாதன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

சாதாரணமாக வீட்டிக்கு வந்து குசலம் விசாரித்தால் சந்தேகம் வருமே என்று முன்பெல்லாம் நினைத்தார்களோ இவர்கள்? காமாட்சி ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்தபோதும் சரி, வீட்டிலே வந்து சுகமான போதும் சரி; எட்டிப்பார்க்காத சில உறவினர்கள் இப்போது வந்து குசலம் விசாரித்தது காமாட்சிக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. தகப்பன் வெளிநாட்டிலே இருக்கிறார், ஆம்பிளையில்லாத வீட்டில் தாய் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்த படுக்கையிலே இருக்கிறார். ஏதும் உதவி, ஒத்தாசை செய்யவேணும் என்று இவர்களில் ஒன்றிரண்டு பேரைத்தவிர மீதி அனைவரும் நினைத்துமில்லை, வந்து எட்டியும் பாத்துமில்லை.

இதைப்பற்றி காமாட்சி கணவரிடம் பிரஸ்தாபித்த போது “சரி! இப்பவாவது இவர்கள் வந்தார்களே என்று சந்தோசப்படு என்று ஆறுதல் சொல்லித் தன்னையும் தேற்றிக்கொண்டார் கணவர் பாக்கியநாதன். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நிதிலா சிரித்தாள். “அம்மா, எங்கள் சொந்தக்காரராம் இராசலிங்கம் அண்ணை வந்தாரே, அது பற்றி அப்பாவிடம் சொன்னீங்களா...?” என்று கேட்டுப் பீடிகை போட்ட நிதிலா, தாயின் பதிலை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தாள்.

காமாட்சி, இராசலிங்கம் அண்ணை வந்து போன விடயத்தை விலாவாரியாகக் கணவரிடம் விபரித்தார். பாக்கிய நாதன் மன மகிழ்வோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். “இராசலிங்கம் அண்ணையின் கடையில் போய் சங்கரன் கொழும்பிலும் சந்தித்தது அவருக்கு நல்ல சந்தோசம் என்று சங்கரனிடம் சொன்னாராம்” என நிதிலா தன் பங்கிற்குச்

சொன்னாள், “இவர் இந்த இருபது இருபத்தைந்து வருடம், எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி நினைக்க வில்லையே, இங்கே வவுனியாவுக்கு அடிக்கடி வந்து போயிருப்பார்தானே. இவரின் சொந்தக்காரர் யாரோ எங்களைப் பற்றிச் சொல்லியபிறகு தான். எங்க வீட்டு விலாசம் அவருக்குத் தெரிந்தது” என்று காமாட்சி தன் ஆதங்கத்தைக் கொட்டினார்.

பாக்கியநாதனுக்கு இவற்றையெல்லாம் நினைக்க வேதனையாக விருந்தது. காமாட்சியின் நெருங்கிய உறவினர் இராசலிங்கம் அண்ணையின் போக்கு புரியாத புதிராகவிருக்கிறது. இளம் வயதிலே காமாட்சி மீது ஒரு கண் வைத்திருந்து கல்யாணம் செய்ய முயன்றவர். பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் ஒருவரையொருவர் விரும்புவதை அறிந்ததும் தனது காதலைக் கைவிட்டார். இவர்களின் கல்யாணத்தைத் தானே ஓடியாடித் திரிந்து முன்னின்று நடத்திய நன்றிக்குரியவர். ஆனால் கல்யாணமான நாட்களில் அவரின் வீடுதேடி மரியாதைக்குச் சென்றபோது ஓடி ஒளிய ஆரம்பித்தார். பாக்கியநாதன் எத்தனையோ முறை முயன்றும் அவரைச் சந்திக்கவே முடியாமற் போயிற்று.

காமாட்சியின் குடும்பம் வவுனியாவுக்கு வந்ததும் இராசலிங்கம் அண்ணையைப் பற்றிய தகவல்கள் அறிய வாய்ப்புகள் குறைந்து போயின. அத்துடன் அவரின் தொடர்புகள் அற்றுப்போய் விட்டது. காமாட்சியின் பிள்ளைகளுக்கு அவர், யார் என்று தெரியவாய்ப்பில்லாமற் போனது. இராசலிங்கன்னை திடீரென வீட்டிற்கு

வந்தபோது அந்தியர் போலவே காணப்பட்டார். கொழும்பிலிருக்கும் தன் குடும்பத்தைப் பற்றி அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை, காமாட்சி விபரமாகக் கேட்டும் அவர் அதைச் சொல்ல விரும்பவில்லைப் போலும். மழுப்பலே பதிலாகச் சொல்லிச் சமாளித்த விதம் காமாட்சிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இத்தனை வருடங்களாக நினைவிலே மறைந்த ஒருவர் திடீரென வீட்டிற்கு வந்த அதிர்ச்சியிலே காமாட்சிக்கு அன்றையதினம் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லையே. சங்கரனைக் கண்டதும் ஏதோ நீண்டகால நெருங்கிய நன்பர் போலப் பேசினாரே. இவரைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே? காமாட்சியின் மனம், இராசவிங்கம் அண்ணையைப் பற்றி நினைத்தபோது சில நினைவலைகள் மனதை வருடிச் சென்றன.

நாட்கள் சில ஓடிச்சென்றன. நிதிலா வழக்கமாகப் பொழுது போகவில்லையே என அலுத்துக் கொள்பவள், ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் அப்படிச் சொல்லவில்லை. அவ்வளவுக்கு ஏதோ ஒரு வேலையிலே மூழ்கிவிடுகிறாள். அப்பா எப்போது வருவார்? வந்தால் அதை இப்படிச் செய்யலாம், இதை அப்படிச் செய்யலாம் என்றெல்லாம் சில மாதங்களுக்கு முன்பே திட்டங்கள் தீட்டியிருந்தாள். இப்பொழுது அவைகளை நேரிலே எதிர்கொண்டு வேலையாக வீட்டில் செய்யும்போது சுமையாக நிதிலாவுக்கு கனக்கிறது. இத்தனைக்கும் தகப்பன் பாக்கியநாதன் நாள் முழுவதும் ஓடியாடிப் பல உதவிகள் செய்து வருகிறார். தாய் காமாட்சியும் தன்னால் முடிந்தளவு

வேலைகளைக் காலை முதல் இரவுவரை வழிமைபோல் செய்ய முடிகிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு செய்த வீட்டு வேலைகள் அதே முழுமையான ஆளுமையுடன் செய்து முடிக்கப்படுவதைக் கண்ட பாக்கியநாதனும் நிதிலாவும் காமாட்சியின் விடயத்தில் திருப்தி கண்டனர்.

காமாட்சியின் நடவடிக்கைகளை இன்று நேரிலே பார்க்கும் கணவர் பாக்கியநாதனுக்கு இவை பற்றி முழுமையாக உனர வாய்ப்புகள் குறைவே. அவர் வீட்டிலே இல்லாத நேரத்தில்தான் காமாட்சியின் உடல் குன்றியது. தாயைக் கவனித்துப் பேணியது எல்லாமே நிதிலாவும் சங்கரனும் மட்டுமே. உருத்திரன் பேருக்கு அத்தி பூத்தது போல் எப்பொழுதாவது வந்து எட்டிப்பார்க்கும் பேர்வழி. எதற்குத் தங்களின் தாய் உடம்புக்கு முடியாமற் படுத்திருக்கிறார் என்று நினைத்ததுமில்லை. அதுபற்றித் தங்கை, தம் பியிடம் கேட்டிருக்கவும் மாட்டார். அவ்வளவுக்கு வீட்டிலே தன் மனைவியின் பிடியிலே சிக்கித் தவிக்கும் ஒருவர். எப்படி அவரால் தாய் வீட்டைக் கவனிக்க முடியும்? இதைப்பற்றி அவரே நினைத்திருப்பாரா? ஆனால் இன்று இதுபற்றிய வருத்தம் அவருக்கு இருக்கிறது போலும். இல்லையென்றால் தகப்பன் வீட்டிற்கு வந்ததும் சூட்டோடு சூடாக மனைவிச்சிதம் வந்து குதித்திருப்பாரா? தாயுடன் நீண்ட நேரம் இருந்து மனம் விட்டுப் பேசியிருக்க முடியுமா?

நிதிலா, சங்கரன், தாய் காமாட்சி மூவரின் மனக் கணிப்பில் உருத்திரனின் மனைவியின் பிடி, தளர்ந்து வருகிறது சிறிது சிறிதாக. முன்பெல்லாம் எப்பொழுதாவது வீட்டிற்கு வந்தாலும் கணவனை வாய் திறக்கவே விடாத

மனைவி இன்று மொனித்து நிற்பது இம் மூவருக்கும் ஒரு உத்வேகத்தைப் புதிதாகக் கொடுத்திருக்கிறது.

நிதிலாவின் எண்ணம், எப்படியாவது அண்ணன் உருத்திரனை வழிக்குக் கொண்டு வந்தேயாகவேண்டும் என்பதே. ஆனால் அவரின் பெற்றோர் மகனின் விடயத்தில் “அப்படியே விட்டால் ஆள் ஒழுங்காகி வருவான்” என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்கிறார்கள் போலும், இல்லையென்றால் காரமான “கடி” இதுவரை எதுவுமே கொடுத்தில்லையே. நிதிலாவும் சரி, சங்கரனும் சரி - அண்ணாவின் விடயத்தில் அப்பா, அம்மாவுடன் பல முறை முரண்டுபட்டுப் பார்த்து விட்டார்கள். பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் மௌனமே பதிலாக அளித்தார்கள். நிதிலா ஒருமுறை தாயைப் பார்த்து “அம்மா! எதுவும் பேசாமல் நீங்கள் இருந்தாலே நாங்கள் கேட்டகேள்வி நியாயமானது தானே? உங்களால் பதில் சொல்ல முடியவில்லையே. அது உண்மை தானா...?” என்று கேட்டுவிட்டாள். மொனித்து நின்ற காமாட்சியால் எதுவும் பதில் சொல்ல முடியாததால் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் பொல பொல வென வீழ்ந்தன. இதைக்கண்ட நிதிலா உடனே பதைப்பதைத்து “அம்மா, இதென்ன இது? நான் சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன். இதுக்கெல்லாம்...” எனச் சமாளித்தாள். அழுத தாயைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது.

தாய் “நிதிலா! நீ சரியானதைதான் கேட்டிருக்கிறாய். ஆனால் உருத்திரனைக் கண்டிக்க முடியாத நான் வேறு என்ன செய்யமுடியும்? மனதிலே தேக்கிவைத்த சோகம் பீறிட்டு வருகுது” என்று தனது மன ஆறுதலுக்காகச் சொன்னார். நிதிலாவுக்கு அதன்பின்பு எதுவும் பேச

வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரவில்லை. “சந்தர்ப்பம் வரும் போது அப்பாவுடனாவது இது பற்றிப் பேசியாகவேண்டும்” என்ற கருத்து அவளின் மனதிலே உதித்திருந்தது.

அடுத்த நாள் பாக்கியநாதன் நிதிலாவுடன் பேசும்போது “உருத்திரன் எமக்குச் சொன்னது இதுதான், படிப்படியாக அண்ணியை வழிக்குக் கொண்டு வரத் தன்னால் முடியும். யாரும் அவசரப்படவேண்டாமாம். மாற்றங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவரிடம் வருவதை நீயே பார்த்திருக்கிறாய். இதுக்காக அம்மாவுடன் வாக்குவாதம் வேண்டாம்...” என்றார். நிதிலாவுக்கு உடனே எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை, வாய்டைத்ததில் வார்த்தை கள் வற்றியதும் நா எழவில்லை. இதுபற்றி இப்பொழுது யாரிடமாவது பேசுவது எடுப்பாமல் போகுமோ – என்ற அச்சம் அவளின் மனதிலே இலேசாகத் தொற்றிக் கொண்டது.

பாக்கியநாதன் தொடர்ந்து “அண்ணா மனம் மாறினால், அண்ணி வேறு வழியில்லாமல், வழிக்கு வந்தேயாகவேண்டும். நாங்கள் கொஞ்சம் பொறுமையோடு இருக்கவேணும்...” என்று பேசினார். நிதிலா உடனே “அப்பா, சங்கரனும் இதைத்தான் சொன்னான். இதெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நடந்து முடிக்க எவ்வளவு காலம் எடுக்குமோ...?” எனத் தனது ஆதங்கத்தைச் சொன்னாள். மகளின் அவசரத்தைப் புரிந்து கொண்ட வராகப் பாக்கியநாதன் சிரித்துவிட்டு “உருத்திரனால் வந்த வினை அவன்தான் சரிப்படுத்த வேண்டும்...” என்று கூறினார்.

★ ★ ★

மாலை வெயில் மஞ்சள் நிறத்திலே எங்கும் வியாபித்துக் கண்களைக் கூச வைத்தது. இருந்தும் இடையிடையே கருமேகக் கூட்டம் அனிவகுத்து ஆரவாரம் ஏதுமின்றி அமைதியாக வானை ஆக்கிரமித்தது. வெயிலினாடாக இதைப் பார்க்கும்போது அழகாக விருந்தது. ஆனால் பரபரப்பான சூழலிலே நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் கொழும்பு நகர வாசிகளுக்கு வானை அண்ணார்ந்து பார்க்கவே நேரமேது? அனிவகுத்த மேகங்கள் கருக்கொண்ட கையோடு இடியுடன் மழைபொழிந்த போது மட்டும் மக்கள் அனைவரும் வேறு பாடின்றி மழையினின்றும் தம்மைக் காத்தார்கள். வெயிலினின்று காக்கக் குடைப்பிடித்துச் சென்றோர்கள் மழைக்கும் அதையே பிடித்துச் சென்றார்கள். கடைகள், பேருந்து தரிப்பு நிலையங்கள் எங்கும் மழைக்கு ஒதுங்கியவர்களால் நிறைந்து காணப்பட்டன.

திடீரென மழைநின்றதும் எல்லோரும் நடையைக் கட்டினார்கள். வீதிகள் எங்கும் மீண்டும் வாகனநெரிசல் ஆரம்பித்தது. நடைபாதைகள் எங்கும் பாதசாரிகள் நிறைந்து காணப்பட்டார்கள். அங்கே விவேகனும் ரேணுகாவும் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்து கொண்டிருந்தனர். காலி வீதியில் வெள்ளவத்தைச் சந்தைப்பகுதியிலே சமையலுக்கான பாத்திரங்கள், மளிகைச் சாமான்கள் என மும்முரமாக வாங்கினார்கள். அப்போது அங்கு வந்த சங்கரனும் நன்பார்களும் இவர்கள் இருவரையும் கண்டதும் நின்று அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்தார்கள். வாடகை வாகனத்தில் பொருட்களை ஏற்றி அனுப்பிவைத்தார்கள். அப்போது சேரன் “எங்களிடம் முதலிலேயே சொல்லியிருந்தால், நாங்களும் கூடவந்து எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கலாம்...” என்று கூறினான்.

ரேணுகா குறுக்கிட்டு “இல்லையில்லை. எதுக்கு மற்றவர்க்குச் சிரமம் கொடுக்கவேணும், நாங்கள் இரண்டு பேரும் போதாதா? உங்கள் உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி...” என அரைகுறைத் தமிழில் சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றாள். வெள்ளவத்தைப் பகுதியில் வாடகைக்கு எடுத்த வீட்டில் அடுத்த நாள் விவேகனும் ரேணுகாவும் குடிபுகுந்து இருக்கப் போகின்றனர். ஏற்கனவே சில தளபாடங்களும் தட்டு முட்டுச் சாமான்களும் வீட்டிலே வந்து சேர்ந்துவிட்டன.

வாகனத்திலிருந்து பொருட்களை இறக்கிய விவேகனும் ரேணுகாவும் அவற்றை உள்ளே கொணர்ந்தார்கள், விவேகன் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு ரேணுகாவுடன் அயலிலேயுள்ள சில தமிழர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்றார்.

தங்களை அறிமுகம் செய்தபடி “நாளைக்குப் பால் காய்ச்சுகிறோம். நீங்கள் வரவேணும் என்டு எதிர்பார்க்கிறோம். குடும்பத்தோடு வாங்கோ”என்று அவர்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனர்.

மறுநாட்காலை சுப முகூர்த்த வேளையிலே பால் காய்ச்சி விவேகனும் ரேணுகாவும் குடிபுகுந்தார்கள். மாணவர் விடுதி நண்பர்களும், ரேணுகாவின் நண்பிகளும் அயலவர்களும் என வீட்டின் முன் கூடம் நிறைந்திருந்தது. எல்லோரும் ஊர்ப் புதினம், நாட்டு நடப்புகள், விலைவாசி, வாடகைப் பிரச்சனைகள் என வாயில் வந்ததையெல்லாம் அலசி ஆராய்ந்தார்கள். சங்கரன் வந்திருந்த விருந்தி னர்களுக்குச் சிற்றுண்டியும் தேநீரும் பரிமாறினான்.

அன்று ரேணுகா சேலை உடுத்துப் பளிச்சென்று பொலிவான தோற்றுத்திலே காணப்பட்டாள். பச்சை, மஞ்சள் இரண்டு நிறங்களிலும் அகலமான கரை வைத்த சேலை, அவளின் மாநிறத்திலான தோற்றுத்திற்கு மேலும் அழகூட்டியது. அவளின் நண்பிகள் “என்னடி, விவேகன் வாங்கித்தந்த சாரியா இது? நல்லாயிருக்கடி” எனக் கிண்டல டித்தார்கள். நாணம் ஒரு புறம், பொய்க்கோபம் ஒருபுறம் என்று வந்தபோது அதை ரேணுகா வெளிக்காட்டாது புன்னகையே பதிலாக்கிச் சமாளித்தாள். திடீரென இருவர் வீட்டின் முன் கூடத்திற்கு வந்து “இது விவேகனின் வீடா...?” என்று கேட்டார்கள். உடனே விவேகன் எழுந்து சென்று பார்த்துவிட்டு “அம்மா, அப்பா” என்று சொன்னார். அத்தோடு அதிர்ச்சியிலே வாய் பிளந்து “உள்ளே வந்து இருங்கோ அப்பா...” என உள்ளினார். தாயும் தகப்பனும்

திடீரென வந்து வீட்டில் இறங்கியது விவேகன் எதிர்பாராத ஒன்று. அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடப் படாதபாடு பட்டதை அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அதற்குள் ரேணுகா விவேகனின் பெற்றோரின் அருகில் சென்று அமர்ந்து சுகம் விசாரித்தது. அனைவரையும் ஆச்சரியத் திலாழ்த்தியது. விவேகனின் பெற்றோர் விவேகனைப் பார்த்ததும் ஏதோவெல்லாம் திட்டத்தீர்க்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும்.

முன் கூடத்திலே எல்லோரும் அமர்ந்து இருந்ததைக் கண்டதும் வாயடைத்து விட்டதுபோல அவர்களின் செய்கை காட்டியது. யாரிடமும் பேசவிரும்பாதவர்கள் போல் தலையைக் கவிழ்ந்தபடி விவேகனின் பெற்றோர் இருந்தார்கள். விவேகன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் சில நிமிடங்கள் தவியாகத் தவித்து திடீரென தாயிடம் வந்து “அம்மா, இப்படி வாற்கங்களா...?” என்று கூறியபடி உள்ளே வரும்படி அழைத்தார்.

தாயின் பொருட்களையும் விவேகன் சமந்து கொண்டு உள்ளே தாயுடன் வந்தார். தகப்பனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து உள்ளே வந்தார். “வந்து இவ்வளவு நேரமாகுது. இப்பத்தான் உனக்கு, எங்களை வீட்டுக்குள் விட மனம் வந்ததா?” எனத் தாயார் அலுத்தக்கொண்டார். “எங்களைத் திடீரெனக் கண்டதும் உனக்கு அதிர்ச்சி, உன் வீட்டில் நிக்கிற இவ்வளவு சனத்தைக் கண்டதும் எங்களுக்கு அதிர்ச்சி. அதுதான் இவ்வளவு நேரமும் வாய் திறக்க முடியாது நாங்கள் இருக்கிறோம்” என்று தன் ஆதங்கத்தை தகப்பன் கொட்டினார். அதற்குள் சங்கரன் வந்து தேநீரை

நீட்டினான். இருவரும் சங்கரனை இரு பார்வை பார்த்து விட்டுத் தேநீர்க் குவளைகளை எடுத்துக் கொண்டனர்.

விவேகன் “முதலில் குளிச்சு, உடுப்புகளை மாத்திவிட்டு வாங்கோ. சாப்பிடலாம்...” எனக் கேட்டார். தாய் முகத்தைச் சுளித்தபடி “அதெல்லாம் இப்ப அவசரமில்லை. முதல்ல உன் கலியாணம் என்ன நிலையில் இருக்கு? அதைச் சொல்லு முதல்...” என்றார் கறாரான குரலில். சூழ் நிலையைப் புரிந்துகொண்ட விவேகன் பெற்றோரின் அருகிலமர்ந்து விலாவாரியாகவும் அமைதியாகவும் தன் இக்கட்டான நிலமையை எடுத்துச் சொன்னார். தாய் கேட்டுக் கொண்டு அடிக்கடி குறுக்கிட்டார். விவேகனின் தகப்பனோ கையை அமர்த்திக் காட்டி “அமைதி” என்று சைகை காட்டினார். தாயின் ஆவேசம் அடங்கியதாகத் தெரியவில்லை. திடீரெனத் தாயார் “அதுசரி, இவ்வளவு நாளும் இப்பிடி ஒரு காதல் இருக்கு என்று ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லையே... எங்களைப்பற்றி நீ நினைக்க வில்லையே?” என்றார் மூச்சவிடாமல். விவேகன் விழி பிதுங்கியபடி “இதைப் பற்றி விபரமாக உங்களிடம் வீட்டில் வந்து சொல்ல இருந்தேன். அதற்குள் திடீரென இப்படி அவசரமாகக் கல்யாணம் எழுத வேண்டி வந்துவிட்டது. வேறு வழியில்லாமல்தான்...” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினார்.

சில விநாடிகள் மயான அமைதிக்குப் பின்பு தகப்பன் எழுந்து செல்ல, தாயாரும் மெதுவாக அந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து சென்றார். அப்போது தான் மகிழ்வாகத் தன் மருமகள் என்ற நினைப்போடு விவேகனின் தாயார்

ரேணுகாவுடன் பேசினார். விவேகன் நினைத்ததும் பயந்ததும் தாயைப் பற்றியே. விருந்தினர்களின் முன்னிலையில் தன்னையும் ரேணுகாவையும் வாயில் வந்தபடி ஏசினால் என்ன செய்வது? ஏதாவது சொல்லி ஒருவாறு சமாளிச்சாச்சு, அப்பாடா! இல்லையென்றால் இப்ப இங்கே நிலமை எப்படியிருக்கும்? எனது மரியாதை என்னவாயிருக்கும்? பாவம் ரேணுகாவும் என்ன செய்வாள்? அவள் என்னை நம்பி வந்தவள்ளவா? இதையெல்லாம் சேர்த்து நினைத்ததும் விவேகனுக்குத் தலையை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டது போலிருந்தது.

ரேணுகா தனது அன்பாலும் அரவணைப்பாலும் மாமா, மாமியை நன்கு கவர்ந்திருந்தாள். ரேணுகாவின் தோற்றம், முகவசீகரம், கனிவாகப்பேசும் தன்மை, வீட்டுவேலைகளைச் சளைக்காமல் செய்யும் பாங்கு என்பன மாமனாருக்கு நன்கு பிடித்துவிட்டது. விவேகனை நினைத்து ஒரு வகையிலே மனதளவில் மகிழ்ச்சியடைந்தார். நாட்கள் சில வேகமாக நதர்ந்து விட்டன. விவேகனின் தாயார் “வீட்டுக்குப் போவோம்” என்று கணவரிடம் அடிக்கடிக் கூறிவந்தார். விவேகன் இதைப் பற்றிப் பெற்றோரிடம் பேசிய போது தகப்பன் “வயல்வேலைகள் ஏராளம் இருக்கு. உனக்குக் கலியானை எழுத்து நடந்தது என்னு கேள்விப்பட்டதுமே எல்லா வேலைகளையும் அப்பிடியே போட்டுவிட்டு ஓடி வந்தோம். மனம் கேக்கவில்லை. அது தான்.. நீ என்ன இக்கட்டான நிலமையிலே இருப்பாயோ எனப் பயந்துவிட்டோம்” என்றார். தகப்பன் முதன் முதல் கொட்டித் தீர்த்த ஆதங்கம் இதுவே என விவேகன் அனுமானித்துக்கொண்டார்.

தகப்பனின் விழிகள் கசிந்தன. இதைக் கண்ட தாயின் கண்கள் சிவந்துவிட்டன. இருவரையும் பார்த்த விவேகன் மனச்சங்கடத்தோடு நின்றார். அவரது கண்களும் பனிக்கத்தான் செய்தன அவரையறியாமல்.

வயதுபோன காலத்தில் பெற்றோர்களுக்கு அருகே இருந்து உதவ முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; நிம்மதியாகவாவது இருக்க விட்டிருக்கலாம். நான் அதைச் செய்யாமல் அவர்களைப் பதறியதிச்சு ஒடிவரச் செய்து விட்டேனே. நான் கல்யாணம், காதல் விசயங்களைத் தொலைபேசியிலாவது சொல்லிருந்தால் அவர்களுக்கு இத்தனை சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்குமா? இப்போது இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டு என்ன வந்துவிடப் போகிறது. விவேகனின் மனம் விநாடிக்குள் பலவற்றைச் சிந்தித்தது.

திடீரெனத் தாயாரின் குரல் கேட்டு விவேகன் விழித்தார். “தம்பி, கையோடு கல்யாணத்தையும் செய்யவேணும், வெறும் கல்யாண எழுத்து முழுமை அல்ல. இரண்டு பேரும் யோசிச்சு எப்போது கல்யாணம், தாலிகட்டு என்று சொல்லுங்கோ...” எனத் தாயார் கூறினார். அப்போது ரேணுகாவும் வந்து தலையை நீட்டினாள். தமிழில் தாயார் சொன்னதை விளங்க முடியாது ரேணுகா மூவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். உடனே விவேகன் விளக்கம் தந்தான். அப்பொழுது வெட்கத்திலே ரேணுகாவின் முகம் சிவந்தது. எதுவும் பேசாமல் மெதுவாக நழுவிக் கொண்டாள்.

அன்று மாலையே விவேகனின் பெற்றோர் ஊருக்குப் புறப்படத் தயாரார்கள். விவேகனும் ரேணுகாவும்

சேர்ந்து வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். மருமகளுடன் பழகிய சில நாட்களிலேயே சிங்களத்திலே சில சொற்களைக் கற்றுக் கொண்ட விவேகனின் தாய் மகிழ்ச்சியுடன் பயணிக்கத் தயாரானார். தகப்பன் விவேகனைத் தனியே அழைத்துச் சில புத்திமதிகளைக் கூறினார்.

விவேகன் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாகச் செவிமடுத்தார். பேருந்திலே ஏறியதும் அது புறப்பட, விவேகனும் ரேணுகாவும் கையசைத்து வழியனுப்பினார்கள். வீட்டிற்கு வந்து சேரும்வரை விவேகன் எதுவும் பேசவில்லை. ரேணுகா கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு “ம் ம்” என மட்டும் பதிலளித்தார். இதை அவதானித்த ரேணுகா, கணவரின் முகத்தை நோக்கினாள்,

அது வாடிப்போயிருந்தது. ஆழந்த யோசனையில் மூழ்கிய விவேகனின் விழிகள் ஒரேயிடத்தை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஏதோ புதியதோர் சிக்கவில் கணவர் மாட்டிவிட்டாரோ? அல்லது தன்னைக் கைவிட்டு வேறு ஒருத்தியைக் கல்யாணம் செய்த என்று அப்பாவும் அம்மாவும் வற்புறுத்தத்தான் ஊரிலிருந்து வந்தார்களோ? விவேகனின் பெற்றோர்கள் வந்து அரை மணி நேரத்தில் வீட்டிலிருந்த விருந்தினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரும் சென்றுவிட்டதன் மர்மம் இதுதானோ? அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள் என்பதைவிட நழுவிக்கொண்டார்கள் என்பதே ரேணுகாவின் மனதிலே அழுத்தமாகப் பதிந்தது.

ரேணுகாவின் மனம் பலவகையிலும் சூழன்றிடத்துச் சிந்தனை வசப்பட்டது. பேசாமல் விவேகனிடம் கேட்கலாம்

என்றால் இவர் வாய்திறந்ததால் தானே. பேயறைந்தவன் போல் இடிந்துபோய் இருக்கிறாரே, உடனே இதுக்கு என்ன செய்யலாம் என்று மீண்டும் சிந்தித்த ரேணுகா கைத்தொலைபேசியைக் கையிலெலுத்தாள்.

அன்று மாலை இருள் இலேசாகக் கவ்விய வேளையது. வாசற்கதவுதட்டும் சத்தம் கேட்டு ரேணுகா வந்து பார்த்தபோது பல்கலைக் கழக நண்பர்கள் ஐந்து பேர் நின்றார்கள். மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று உபசரித்த ரேணுகா கணவரிடம் விசயத்தைச் சொன்னாள். விவேகன் முன்கூடத்திற்கு வந்தபோது நண்பர்கள் முதலிலே அவரது முகத்தையே உற்றுநோக்கினார்கள். முகம் வித்தியாசமாகக் காணப்பட்டது. ஏதோ ஒரு விசயத்தைப் பற்றி நன்கு யோசித்த களைப்பின் தாக்கம் அகத்திலிருந்ததை முகம் காட்டியது. வந்திருந்த நண்பர்களில் சங்கரன் முந்திக்கொண்டு “என்ன.. அப்பாவும் அம்மாவும் வந்து போனதும் நல்லாப் பயந்துவிட்டங்கள்போல இருக்குதே...” என்ற பீடிகை போட்டான். சொல்லிவைத்தாற் போலவே ஏனைய நால்வரும் “கொல்” என்று சத்தமாகச் சிரித்தார்கள்.

அப்போது ரேணுகா எதிரில் நின்றாள். இதனால் இவர்களின் சிரிப்பொலி காதினில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றியது போல விவேகனுக்கிருந்தது. சுதாரித்து விட்டு “இல்லை.. அப்பிடியொன்றும் இல்லையே...” என்று மழுப்பழுயன்றார். ஆனால் முகமும் பேசிய வார்த்தைகளும் விவேகனது இக்கட்டான நிலமையை வெளிக்காட்டி நின்றன. வெட்கம், உணர்ச்சிகளை உறையவைத்தபோது அவர் மௌனித்தார்.

அதற்கு அதிரடியாக மறு நாளே பதிவுத் திருமணம் செய்யத்துணர்ந்த உனக்குப் பயம் ஏது? பெற்றோர் தேடிவந்து கண்ணைக் கசக்கிவிட்டால் உன் வைராக்கியம் எல்லாம் புஸ்வானமாகிவிடுமா? எங்கே போனது உன் முடிவெடுக்கும் ஆற்றலும் ஆளுமையும்? எல்லாம் அடங்கிவிட்டதா? மனதில் கேள்விகள் பல எழுந்தன.

அந்த ஜீவரது பார்வையும் கேள்வியும் சிரிப்பொலியும் விவேகனைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விகள் போல விவேகனது மனச்சாட்சிக்கு அவை சாட்டையடி வழங்கின. இப்போது இவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லிப் புரியவைப்பது? அப்பா அம்மாவின் ஆசைகள் கனவுகள் ஒரு பக்கம். ரேணுகாவின் ஆசை இன்னொருபக்கம் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு நட்டநடுவே நாயகமாக நான் இருந்துகொண்டு திண்டாடுகிறேனா? என விவேகன் தன்னைத்தானே அடிக்கடி இப்பொழுது கேட்பதுண்டு.

விவேகனின் இக்கட்டான நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட சங்கரன் தனியே அழைத்து “விவேகன்! இப்படி மன்னையைப் போட்டுக் குழப்பாமல் மனதிலுள்ள பாரத்தை இறக்கி ரேணுகாவிடம் பகிர்ந்து கொண்டாலே மனதுக்குப் பெரும் ஆறுதல் கிடைக்கும். ரேணுகாவின் மன அபிப்பிராயமும் வெளிப்படும்...” என்று சொன்னான். ரேணுகா கேட்டதே பெரும் ஆறுதலாக மனதுக்கு இதமாக, ஒத்தடம் கொடுப்பது போல விவேகனுக்கு இருந்தது.

எதுவும் பேசாமல் சங்கரனின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்தார்.

சங்கரனின் அபிப்பிராயம் நியாயமானதே என விவேகன் ஏற்றுக்கொண்டார். மனம் விட்டுப் பேசாமல் வெறுமனே மன்றையைப் போட்டுக்குழப்புவதில் பலனில்லையென்ற உண்மை முன்பே ஏன் மனதுக்குப் புலப்படவில்லை? இருந்தும் இது ஒன்றும் தனிப்பட்டதோ, அந்தரங்கமானதோ அல்லவே. சங்சரனிடம் பகிர்ந்து கொண்டாலே போதும் எனத் தீர்மானித்து விட்டு ஒவ்வொன்றாகப் பேசினார். சங்கரனும் பொறுமையோடு செவிமடுத்தான்.

“இதெல்லாம் ஒரு பிரச்சினையா? நீங்கள் இரண்டு பேரும் கலந்துபேசி முடிவெடுத்தாலே போதும், நீங்க மனதிலே நினைத்துக் குழம்புவதுபோல் ரேணுகாவும் இருக்கலாம். அதனால் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் மனம் விட்டுப் பேச, நல்ல முடிவுகிட்டும்” - எனச் சங்கரன் அழுத்தமாகச் சொன்னான். விவேகன் தன்னையறியாமலே தலையாட்டினார், “ஆமாம்” என்பதுபோல. இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தபோது சமையலறையிலே ரேணுகாவுடன் இரு நண்பிகள் இதே விடயத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சங்கரனுக்கு மனதிலே சிறிய தெம்பு பிறந்தது. ரேணுகாவிடம் எப்படி இதைச்சொல்வது - என நினைக்க, முன்பே கூட வந்த இருதோழிகளும் விசயத்தைப் பேசவிட்டனர்.

இதுதான் வெளிப்படையாகப் பேச நல்ல தருணம் என்று நினைத்த விவேகன் சிரித்தபடி ரேணுகாவின் முன்பு நின்ற ஏனையோரைப் பார்த்து “இனியும் யோசித்துக் கொண்டிராமல் பேசவேண்டியதைப் பேசவோமா?” என்றார். ரேணுகாவுக்கு என்ன சொல்வதென்று தவிப்பாகவிருந்தது. இன்னோர் தோழி இதைப்புரிந்தவளாக முந்திரிக் கொட்டைபோல் முந்திக்கொண்டு “நாங்கள் தொடக்கிவைத்த விசயத்தை மனம் விட்டு ஆறுதலாகப் பேசி நல்ல முடிவெடுக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு...” என்று சொன்னாள். ரேணுகா “அப்பா” எனப் பெரு மூச்சொன்றை விடுத்தாள். விவேகனுக்கும் அது மனதுக்குப் பெரும் ஆறுதலாகவிருந்தது.

அதன்பின்பு யாரும் எதுவும் இதுபற்றிப் பேசவில்லை. வழமையான நலம் விசாரிப்பு, உபசரிப்பு எனப் பொழுதுகழிந்ததும் விருந்தினர்கள் புறப்பட்டார்கள். முதலில் ரேணுகா பேச்சையெடுத்தாள் “நீங்கள் விரும்புகிற மாதிரித் தாலிகட்டலாம். அதுபோல் நான் விரும்புகிறமாதிரி நான் தரும் சீதனத்தை நீங்கள் ஏற்கவேண்டும். சீதனம் வேண்டாம் என்று உங்கள் அப்பா அம்மா சொல்லும் பிடிவாதத்தைக் கைவிடுங்கோ. இது ஒரு பெரிய பிரச்சினையல்ல...” என ரேணுகா அழுத்தமாகச் சொன்னாள்.

விவேகன் சற்று யோசித்துவிட்டு “நான் அதிகம் யோசிப்பது இதுதான். எங்களிலே பலர் சீதனத்தை விரும்பி எதிர்பார்ப்பதில்லை. இருந்தும் ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்? நீர் உழைத்து அவ்வளவு சீதனத்தைத் தேட முடியுமா? அப்படியென்ன அவசியம்?...” என்றார் அமைதியாக. “அப்படியொன்றும் வித்தியாசமாக இல்லை.

நீங்கள் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்திருந்தால் எவ்வளவு சீதனம் வரும் என்று எனக்குத் தெரியாதா? அதைக் கெடுத்துத்தடுத்த பழியும் பாவமும் எனக்கு வேண்டாம். உங்க அப்பா அம்மாவுக்கு நான் கடன்காரி மாதிரி இருக்க நீங்களே விரும்புவீங்களா? இல்லையே...” என்று ரேணுகா சொல்லும்போதே அவளின் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் வீழ்ந்தன.

தன்னைச் சுதாகரித்த ரேணுகா மீண்டும் “எனது வீட்டிலிருந்து வரவேண்டியவை அப்பா அம்மாவின் விருப்பத்துடன் வந்தேதீரும். அவர்களின் மனமாற்றத்திற்குக் காலம் எடுக்கலாம். கொஞ்சம் பொறுத்திருப்போம். சீதனம் கொடுக்காமல் கல்யாணம் செய்ய எனக்கு என்னவோ ஒரு மாதிரியிருக்கு...” என்று தெளிவுபடக் கூறினாள்.

விவேகனுக்கு எதுவும் சொல்லத்தோன்றவில்லை. அமைதியாக ரேணுகாவின் முகத்தையே உற்று நோக்கி விட்டு அவ்விடத்திலிருந்து சென்றுவிட்டார். கணவரின் மௌனம் சம்மதம் என நினைத்து ரேணுகா ஒருவித திருப்தியில் ஆழ்ந்தாள்.

நாட்கள் சில உருண்டோடிச்செல்ல ஒரு நாள் விவேகன் காலையிலே பல்கலைக்கழகம் சென்ற கையோடு திரும்பிவந்தார். முகம் வாடிப்போயிருந்தது, எதுவும் பேசாமல் படுக்கையில் பொத்தென்று போய் வீழ்ந்தார். பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்த ரேணுகா, எழுந்து சென்று “என்ன போன கையோடு வந்திட்டங்க...” என வினவினாள். விவேகன் தழுதழுத்த குரலில் “என்னைப் பழி வாங்கியிருக்கிறாங்கள். எனது விரிவுரையாளர் நியமனம்

செல்லாது என்று தீர்மானித்துக் கடிதம் தந்தாங்கள். விரும்பினால் இனித் தற்காலிக வேலையில் ஆரம்பிக்கலாம். புதிய ஆள், எனக்குப் பிறகு வந்த யூனியர், எனது பதவிக்கு நியமித்தாச்ச. எல்லாம் அரசியல் பழிவாங்கல்தான்...” என்று விளக்கம் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் படுத்தார்.

ரேணுகா உடனே துணிச்சலுடன் “சிங்களத்தி, என்னைக் கல்யாணம் செய்த உங்களை எதுக்குப் பழிவாங்க வேணும்? வேணுமென்றால் என்னைப் பழிவாங்கட்டும் ஒருகை பாப்போம். நீங்கள் என்னவோ என்னைக் கடத்திக் கொண்டுபோய்க் கல்யாணம் செய்தது மாதிரி நினைக்கிறாங்களா?” எனப் படபடவென்று கோபத்திலே பேசினாள். விவேகனுக்கு இவ்வார்த்தைகள் புண்பட்ட மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தது போலிருந்தது.

தொலைபேசி அழைப்புகள் மாறி மாறி வந்த வண்ணமே அன்று முழுவதும் இருந்தது. பல்கலைக்கழக நண்பர்கள், மாணவர்கள், சக விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள் எனப் பல மட்டங்களிலிருந்தும் தொலைபேசியில் ஆறுதல் சொன்னார்கள். விவேகனுக்குப் புதுத்தெம்பு பிறந்தது. வீட்டுக்கு வந்த போதிருந்த மனநிலைமைக்கும் மாலையில் இவ்வளவு பேருடனும் பேசிய பின்பு இருக்கும் மனநிலைமைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை விவேகன் உணர்ந்தார்.

பேசிய எல்லோரும் “விவேகன், உங்களை வேணுமென்றே பழிவாங்கியிருக்கிறாங்கள். வழக்குப் போட்டால் எதிர்த்துப் பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தால் நிற்கமுடியாது. அவ்வளவுக்குப் பெரிய அநியாயம்

உங்களுக்கு நடந்திருக்குது. உங்கள் பக்க நியாயமே வெல்லும். சும்மாவிடக்கூடாது” என்று அடித்துக் கூறியிருந்தார்கள். விவேகனுக்கு ஒவ்வொரு நண்பர்களும் பேசும்போது புத்தம் புது உற்சாகம் பிறந்தது. புது இரத்தம் பாய்ச்சப்பட்டது போல மனமும் உடலும் புத்துணர்ச்சியோடு காணப்பட்டன. சில நண்பர்கள் வீடு தேடி வந்து ஆறுதலும் உற்சாகமும் வழங்கிவிட்டுச் சென்றார்கள். எல்லோரின் வாயிலிருந்து வந்த பொதுவான, உற்சாக வாசகம் “நாங்கள் உங்கள் பின்னால் நிற்கிறோம். துணிந்து எதிர்நீச்சல் போடுங்கள். ஒதுங்கி விடவேண்டாம்” என்பது விவேகனின் மனதை முன்னிறுத்திச் செயலிலே இறக்கியது. ரேணுகாவுடன் பேசியபோது வழக்குப்போட்டு இதை எதிர்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என முடிவெடுத்தனர்.

வழக்கு மன்றிற்கு வந்தது. விவேகனின் சட்டத்தரணியினது வாதங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாதாட முடியாமல் எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணி தினைறினார். விவேகனின் பக்க நியாயங்களை வரிசையாக அடுக்கிக் கொண்டு அவர் வாதிட்டவிதம் எதிர்த்தரப்பை நடுங்க வைத்தது. இத்தனைக்கும் புகழ்பெற்ற முத்த சட்டத்தரணி என்று எதிர்த்தரப்பு ஏற்பாடு செய்தும், அவரால் எதிர்வாதம் புரிய இடமில்லாமற் போகத் தானாகவே அடங்கினார்.

பின்பு இடையிலே வழக்கில் வந்து தவணை கேட்டு ஒத்திவைக்கும்படி விண்ணப்பித்த சட்டத்தரணி விவேகனுடன் பேச முயன்றார். விவேகன் “இப்போது பேசுவதற்கு எதுவும் இங்கு இல்லை” என்று சுருக்கமாய்ப் பதிலளித்துவிட்டு மறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வழக்கிற்குத் தவணை கேட்பதற்குரிய ஆதாரங்கள் வலுவாக இல்லை” என விவேகனின் சட்டத்தரணி மீண்டும் உறுதியாக வாதாடினார். பதிலடி கொடுப்பதுபோல எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணி வாதாடியும் எதுவுமே எடுப்பத்தாகத் தெரியவில்லை. நீதிமன்றத்திலே அமர்ந்திருந்த ஏராளமானவர்கள் அனைவரும் விவேகனுக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும் என்றே எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். விவேகனின் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலிருந்து நண்பர்கள், மாணவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிலே பார்வையாளர் பகுதி நிறைந்திருந்தது.

நீதிபதி தன் தீர்ப்பிலே “விவேகன் பாதிக்கப்பட்டவர் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல அவரது சட்டத்தரணியால் முன்வைக்கப்பட்டன. அவை அனைத்தும் உரிய முறையிலே இந்த நீதிமன்றத்தில் நிருபிக்கப்பட்டன. இதை எதிர்த்து எதிர்த்தரப்பால் உரியமுறையில் வலுவான வாதங்கள் எதுவும் வைக்கமுடியவில்லை. எனவே இப்பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் குற்றம் இழைத்திருக்கிறது. விவேகனை விரிவுரையாளர் பதவிலிருந்து பதவியிறக்கியது தவறு. பழையபடி விவேகனின் பதவி அவருக்கு உடனடியாக வழங்கப்படவேண்டும். இடைப்பட்ட காலச்சம்பளத்தோடு, மன உளைச்சலுக்கு நட்ட ஈடாக ஒரு இலட்சம் ரூபாவும் வழங்கிட பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்திற்கு இந்நீதிமன்றம் உத்தரவிடுகிறது. எதிர்காலத்தில் இதுபோன்ற இனர்தியிலான பாகுபாடுகளோ, தனிப்பட்ட பழிவாங்கல் களோ இடம் பெறாவன்னை பார்த்துக் கொள்ளும்படி நிர்வாகத்திற்கு நீதிமன்றம் அறிவுறுத்துகிறது” எனக் கூறினார்.

நீதிமன்றத்தில் ஒருசிலரைத்தவிர அனைவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. எல்லோரும் விவேகனுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்தார்கள். பலர் ஓடிவந்து கைகுலுக்கி மகிழ்வைப் பகிர்ந்தார்கள். எதிர்த்தரப்புச் சட்டத்தரணியும் வேறுவழியின்றி வலியவந்து விவேகனுடன் கைகுலுக்கினார். நண்பர்கள் பலர் புடை சூழ நீதிமன்றத்தைவிட்டு வெளியேறி விவேகனும் ரேணுகாவும் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள்.

ரேணுகாவின் இறுதியாண்டுப் பார்ட்சைகள் முடிந்து நிம்மதியிலே வீட்டிலேயிருக்கும்பொழுது வேலைகள் தேடிப் பத்திரிகைகள், அரசவர்த்தமானி என்று கவனம் செலுத்தினாள். ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் பல தரப்பு பதவிகளுக்கென அனுப்பியபடியே இருந்தாள். கொழும் பிலும் அதை அண்டிய பகுதிகளிலும் மட்டும் உள்ள காலியான இடங்களுக்கு விண்ணப்பித்தபடியால் இரண்டொரு இடங்களிலிருந்து மட்டுமே நேர்முகப் பார்ட்சைக்கு வரும்படி அழைப்புகள் வந்தன.

விவேகன் ரேணுகாவிடம் அடிக்கடி சொல்லி வலியுறுத்தி “ஏன் இங்கே நம்ம கம்பஸில் வேலையைத் தேடக்கூடாது?” என்று கேட்டபோது அவள் மௌனித்தாள். “ஏற்கனவே இருந்த உங்கள் வேலையையே அகற்றத்துணிந்தவங்கள் உள்ள இடத்திலே எனக்கு எப்படி வேலை தருவாங்கள்? என்னை, நீங்கள் கல்யாணம் செய்ததால் வந்த காழ்ப்புணர்ச்சியும் ஒரு காரணம்தான். அப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு நான் போவது அழகல்ல. நீங்கள் உங்கள் வேலையைத் தக்கவைத்திருந்தாலே அது பெரிய

விடயம்” என்று தனது மனச்சுமையை ரேணுகா இறக்கிவைத்தாள். உடனடியாக விவேகனால் எதுவுமே சொல்ல முடியவில்லை.

அரசாங்கத் தினைக்களமொன்றில் ரேணுகா நேர்முகப் பார்ட்சைக்குச் சென்றபோது அங்கு தமிழர்கள் மிகமிகக் குறைவாகவே அழைக்கப்பட்டார்கள். நேர்காணல் நடத்திய ஐவர் கொண்ட குழுவில் தமிழர் எவருமில்லை. அந்த ஐவருக்கும் ஆங்கிலாறிவு அப்படி இப்படியாகவே யிருந்தது. அது போதாது என்று அவர்களுக்குத் தமிழ் அறிவு சூனியமாகவும் இருந்ததாம். தமிழ்ப் பார்சார்த்தி களை நேர்காணல் காணும்போது அந்த “ஐவரும்” தடுமாறிப்போனார்கள். அப்பொழுதுதான் “இவர்களைக் கையாளத் தமிழ்தெரிந்த ஒருவரை வைத்திருக்கலாம்” என விழித்துக்கொண்டார்களாம். நேர்காணல் முடித்துவிட்டு வந்தவர்களிடமிருந்து வந்த விமர்சனங்கள் இவை. ரேணுகா எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இறுதியிலே தன் பெயர் அழைக்கப்பட்டபோது ரேணுகா ஆர்வத்துடன் சென்றாள். விண்ணப்பப் படிவத்தைப் படித்த “ஐவரில்” ஒருவர் “ஏன் நீ ஒரு தமிழரைக் கல்யாணம் செய்திருக்கிறாய்...?” என்று சிங்களத்திலே கேவியாகக் கேட்டார். எதிர்பாராத இக்கேள்வியால் ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைந்த ரேணுகா தன்னைத் சுதாகரித்தபடி “அது காதல் கல்யாணம், விரும்பித்தான் செய்தோம், ஏன் செய்யக்கூடாதா...?” எனச் சாதாரணமாகக் கேட்டாள்

கேள்வி கேட்டவர்க்கு முக்கு நுனியிலே கோபம் வந்திருக்கவே கையைக் காட்டியபடி “கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவேணும். கேள்வி கேட்கக் கூடாது” என்று சிறினார். அலட்சியமாகச் சிரித்த ரேணுகா “சேர்! உங்களின் கேள்விக்குரிய பதில் அதுதான். கேள்வியே குத்தலாக இருந்தால் பதில் குதர்க்கமாக இருக்கக் கூடாதா...?” என்று கேட்டாள். மீதிநால்வரும் சிரித்தபோது கேள்வி கேட்டவர் கோபத்துடன் “உனக்கெல்லாம் இங்கே வேலை கிடையாது...” என்றார். ரேணுகாவும் பதிலடியாக “உங்களைப்போல் ஒருவர் இருந்தாலே போதும் எவராவது அங்கே விசுவாசமாக வேலை செய்வார்களா? நீங்கள் வேலை தந்தாலும் அதை நான் ஏற்க மாட்டேன்” என்று கூறியபடி வெளியேறினாள். நேர்காணல் மேசையிலிருந்த ஜவரும் ஆவென்று வாயைப் பிளந்தபடி ரேணுகா போவதை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். கேள்விகேட்டவர் தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்க்க “இவருக்கு பாவமென்று வேலைகொடுத்தால் எங்கள் இருப்புக்கே ஆப்பு வைத்து விடுவாள். படித்தவருக்கு இருக்கிற கொழுப்பு இவருக்கும் இருக்கு” என்று முனுமுனுத்தார்.

ரேணுகா வீட்டிற்கு வந்ததும் கூடத்திலிருந்த விவேகன் “போனவிசயம் காயா? பழமா?” என்று கேட்டார். ரேணுகாவின் மௌனம் விவேகனுக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. ரேணுகாவின் முகத்திலே தெரிந்தவை அப்படியே அகத்திலே உள்ளதைக் காட்டியது. நிலமையைப் புரிந்துகொண்ட விவேகன் ஆதரவோடு கனிவானதொனியிலே “ரேணுகா, என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார். அப்பொழுதுதான் மௌனத்தைக் கலைத்த ரேணுகா நடந்ததை விலாவாரியாகக் கூறினாள்.

எதிர்பார்ப்பில் ஏமாற்றம் தெரிந்தது. முறையற்ற விதத்தில் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலை கொடுத்ததால் வெளியே வருவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லியது அவளின் விளக்கம்.

விவேகன் சிரித்துவிட்டு “ரேணுகா, இதுகூடத் தெரியாதா? அரசாங்கச் செல்வாக்கோடு தகுதியில்லாத வர்கள் இப்படியான நியமனப் பதவிகளிலே இருக்கும்போது யாரிடம் என்ன கேள்விகேட்பது என்று தெரியாமல் உள்ளது வழிமை” என்று சொன்னார். ரேணுகா உடனே ‘கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர வாசனை?’ என்பது போல இந்த வெற்றிடத்தின் தராதரம் தெரியாத இந்த ஐந்து பேரும் எந்தக் கழுதியும் இல்லாதவர்கள். இவங்கள் எங்களை இன்றவியூ செய்தால் எங்களுக்குத்தான் அசிங்கம்” என்று தன் கோபத்தைக் கொட்டித்தீர்த்தாள். விவேகன் சொன்ன ஆறுதல் வார்த்தைகள் ரேணுகாவின் ஏமாற்றத்திற்கு ஒட்டத்தும் தடவியது போலவிருந்தது.

நாட்கள் சில நகர்ந்தன, மிக வேகமாக. ரேணுகாவின் பரீட்சை முடிவுகள் வந்தன. எதிர்பார்த்ததைவிடச் சிறப்பான சித்தியெய்தியிருந்தாள். படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் காதல், திஹர்த் திருமணப் பதிவு என்று வந்ததும் காவல் நிலையம் போய் வந்ததும். அப்பொழுது மனம் அலைபாய்ந்த நிலையிலே இருக்கும் போது பரீட்சை முடிவுகள் எப்படி வருமோ என்று ரேணுகா பயந்ததுண்டு. ஆனால் இன்று மனம் மகிழ்விலே மிதப்பது தெரிகின்றது. இந்த இறுதிப் பரீட்சைகள் நெருங்கிய நேரம் நிம்மதியாகப் பரீட்சைக்குப் படித்துத் தயார் செய்யப்படாத பாடு பட்டிருந்தாள் ரேணுகா. இறுதிப்பரீட்சை எழுதப் போகும்

போது கணவர் விவேகன் கொடுத்த உற்சாகமும் தைரியமும்தான் ரேணுகாவை இந்தளவுக்குப் சித்தியடைய உதவியிருக்கின்றன. ஒரு கட்டத்தில் “இறுதிப் பரீட்சைக்குப் போகாமல் அடுத்த பரீட்சையில் தோற்றப் போகிறேன்” என மனக்குழப்பத்திலே விவேகனிடத்தில் கூறியிருக்கிறாள். விவேகன் சிரித்து விட்டு “இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் இப்படியான மனக்குழப்பம் வருவது சலபம். அவரவர் மனத்தைரியத்துடன் எதிர்கொண்டால் அதை இலகுவாக வெல்லலாம். ரேணுகா! உன்னால் முடியும். இந்தப் பரீட்சையை எழுது. நிச்சயம் சித்தி அடைவாய்” என்று விவேகன் ஊட்டிய பெரும் உற்சாகம்தான், ரேணுகா சித்தியடையக் காரணம்.

‘பட்டதாரியாகியதால் இனி வேலைவாய்ப்புகள் சலபமாகிவிடும்’ எனப் படிக்கும் காலத்தில் பல்கலைக் கழகத்திலே பலர் பேசக்கேட்ட ஞாபகம் ரேணுகாவுக்கு வந்தது. என்னதான் பட்டம் இருந்தாலும் வேலையும் வந்து ஏற்றாற்போல அமைய வேண்டுமே என அவள் மனம் சமாதானம் கூறியது. மும்முரமாக வேலைதேடும் படலத்திலே ரேணுகா இருந்தாள்.

பல தனியார் நிறுவனங்கள் கொழுத்த சம்பளம், ஊக்கத் தொகையெனக் கவர்ச்சியான விளம்பரங்கள் மூலம் வேலைக்கு ஆட்கள் தேடின. ஆனால் ரேணுகாவோ பிடிவாதமாக அரசாங்க வேலையைத்தான் செய்வேன் என உறுதியாக நின்றாள். விவேகனும் வற்புறுத்த விரும்பவில்லை. வேலை என்பது முதலிலே மனதாலும் உடலாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதொன்று. அதை மற்றையோர் திணிக்கக் கூடாது. ஏனெனில் அதைச்

செய்யப் போகிறவர்களே அதைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும். இது அவர்களின் சுதந்திரம். அதில் நான் தலையிடவோ வற்புறுத்தவோ மாட்டேன், அது இருவருக்கும் அழகல்ல. இப்படித் தெளிவுபட வேலை விடயத்தில் விவேகன் கூறிய கூற்று ரேணுகாவுக்கு பெரும் ஆற்றலையளித்தது.

காலம் ஒடிய அசுரகதியிலே திங்கள்கள் சில ஒடிமறைந்தன. நேர்முகப் பர்ட்சைகள் பலவற்றிற்குத் தோற்றிய ரேணுகாவுக்கு மனதிலே சலிப்பு ஏற்பட்டது. மனச்சமையை விவேகனிடம் தான் சொல்லவேண்டும். விவேகன் சட்டென்று “வேலை கிடைக்க வேண்டுமென்றால் அது கிடைக்கும் வரை தேடுவேண்டும், வேறு வழியில்லை. உனது முயற்சியும் அக்கறையும் உனக்குத்தான் தெரியும். மனதைத் தளரவிடாமல் தேடு...” என்றார் சர்வசாதாரணமாக.

ரேணுகா சிரித்து விட்டு “கிடைக்காவிட்டால் என்ன விட்டு விடுவேனா?” என்றாள். திடீரென ஒருநாள் கடிதம் ஒன்று வந்தது. அரசாங்கத் திணைக்களத்திலே உயர்பதவி வேலைக்கு ரேணுகாவைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டு இரு வாரங்களில் வேலைக்கு வருமாறு அழைத்திருந்தார்கள். எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியிலே ரேணுகா முதலில் விவேகனின் கைத்தொலைப்பேசிக்கு நற்செய்தியைச் சொன்னாள். மகிழ்ச்சி பொங்க விவேகனும் வாழ்த்துக் கூறினான். ஏனைய நண்பிகளின் பட்டாளத்திற்கும் வேலைகிடைத்த செய்தியைப் பகிர்ந்து கொண்ட ரேணுகா ஒரு கணம் யோசித்தாள். இவ்வளவு பேருக்கு இந்த நற்செய்தியைச் சொல்லும் எனக்கு என் வீட்டிற்குச் சொல்லவேண்டும் என்ற நினைவில்லையா?

அவளையறியாமல் கண்களில் நீர் பொலபொலவென உகுத்தன. விவேகனுடன் வசிக்க ஆரம்பித்த நாட்களில் இடையிடையே வீட்டை நினைத்துக் கண் கலங்கியதுண்டு. ஆனால் இன்று அவளையறியாமல் மனம் விட்டு நெடுநேரம் அழுது தீர்த்திருக்கிறாள். இதனால் மனப்பாரம் பெருமளவு இறக்கிவைத்த சுகம் தெரிந்தது. வீட்டிற்குப் போட்ட கடிதங்களுக்குப் பதில் ஏதும் இல்லை. தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டால் வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் எவரும் பேசுவதில்லை. சிறுவர்கள்தான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அருகே அம்மா, அப்பா திட்டுவது எல்லாம் தொலைபேசியில் தெளிவாகக் கேட்கும்.

இவர்களின் குரல்கள் கேட்டால் அன்று முழுவதும் ரேணுகாவுக்குக் கையும் ஓடாது காலும் ஓடாது. பசி யிருக்காது. யாருடனும் பேசப்பிடிக்காது. ஏதோ பித்துப் பிடித்தவர்கள் போலக் காட்சியளிப்பாள்

வேலை கிடைத்த நற்செய்தியை என்ன பாடுபட்டாவது அம்மா அப்பாவுக்குத் தொலைபேசியில் சொல்ல வேண்டும். ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். என்னைப் பெற்று வளர்த்துக் கண்டப்பட்டுப், படிக்கவைத்து அதன் பலனைக் கண்ணால் எப்போது காண்போம், காதுகுளிர எப்போது கேட்போம் என்ற ஏக்கம் பெற்றோர்க்கு இருப்பது இயற்கை. ஆனால் விதி அதற்குள் புகுந்து விளையாடிப் பெற்றோரைப் பகைக்க வைத்துவிட்டதே.

ரேணுகாவின் பதிவுத் திருமணம் முடிந்தது என்ற செய்தி கேள்விப்பட்டதும் பெற்றோரின் பக்கத்திலிருந்து

இதுவரை ஒரு சமாட்டமும் அசையவில்லை. ரேணுகா வலியத் தொலைபேசியில் பேச முயன்றதே தவிர வேறெதுவும் நடக்கவில்லை. இதுபற்றி விவேகனுடன் பிரஸ்தாபித்தபோது “பொறுமையுடன் இருப்போம். அவர்களாகக் கோபம் தணியும் போது வலிய வருவார்கள்” என்று முடிவெடுத்தனர்.

திடீரென ஏற்பட்ட மனத்துணிவோடு வீட்டுக்குத் தொலைபேசியிற் தொடர்பு கொண்டாள். தொலைபேசி அலறியது, நெடுநேரமாக. யாரும் பதிலளிக்கவில்லை. கடைசியாக சிறுமியின் குரல் ஒலித்தது. “அம்மாவிடம் பேசவேணும் போனைக் குடு...” என்ற போது யாரோ அழும் குரல் ஒலித்தது. தொலைபேசி இணைப்பும் துண்டிக்கப் பட்டது. கண்களில் நீர் கசிந்தபடி “தொப்” என ரேணுகா கனத்த மனதோடு அமர்ந்தாள். எவ்வளவு நேரம் அப்படியே அமர்ந்தாளோ? அவளுக்கே ஞாபகமில்லை. திடீரெனத் தொலைபேசி அலறியது. ஓடிப்போய் ஆவலோடு பேசினாள்.

மறு முனையிலே யாரும் பேசவில்லை, பதிலாக அழுது விசும்பும் ஒலி மட்டும் கேட்டது. நிச்சயமாக அது தாயினது என்பதையறிய அவகாசம் தேவைப்படவில்லை. ரேணுகாவுக்குத் தொண்டை விக்கியது. விநாடியில் தன்னைத் சுதாரித்துவிட்டு “அம்மா” என அலறினாள். மறுமுனையிலே தாய் “ரேணுகா...” என்று விட்டு அழும் குரல் தொலைபேசியிலே தெளிவாகக் கேட்டது. சில விநாடிகள் இரு முனைகளிலும் நிசப்தத்தின் பின் தாய் கோபத்திலே கண்டபடி திட்டினார். ரேணுகா எதுவும் பேசவில்லை.

அம்மாவின் மனக்குமூற்கள் கொட்டித்தீர்க்கப்பட வேண்டியன. அம்மாதானே, தாராளமாப் பேச்ட்டும். மனதிலுள்ள பாரம் குறையட்டும் என்று நினைத்துத் தாய் பேசியவற்றைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டாள். பின்பு ரேணுகா தன் மனத்துயரங்களைத் தாயிடம் சொன்னாள். வேலை கிடைத்தது பற்றிச் சொன்ன போது “அப்படியா! எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கு, இதே சாட்டில் அப்பாவுடன் நீ பேச. அவரின் கோபமும் குறையட்டும்” என்று சொன்னார். தகப்பனிடம் தொலைபேசியைக் கொடுத்த போது அவர் சில விநாடிகள் மௌனித்துவிட்டுப் பேசினார். ஆனால் வார்த்தைகளிலே கோபம் தெரியவில்லை. நிதானமும் அன்பும் வெளிப்பட்டன. இவற்றைக் கேட்டபொழுது ரேணுகாவின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீர் பெருகியது.

பெற்றோருடன் பேசியதிலே ரேணுகாவின் மனம், நிம்மதியிலே ஆழ்ந்தது. இத்தனை கோபமும், மனவைராக்கியமும் உள்ளவர்களா எனது பெற்றோர்? தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். பதில் தேட முனைவது வீண்முயற்சி எனத் தீர்மானித்தாள். பெற்றோரின் மனவைராக்கியம்தான் என்னிடம் உள்ளதோ? என்ற நினைவுவர மனம் அமைதியானது.

எதுவோ எப்படியோ பெற்றோருடன் ஓற்றுமையாக வேண்டுமே என்ற ஏக்கத்திற்குப் பதில் கிடைத்ததே பெரிய விடயம். மனதிலே இனப்புரியாத மகிழ்வோடு தெரியமும் ஏற்பட்டு உடலிலே புதிய தெம்பு ஏற்பட்டது போல் ரேணுகா உணர்ந்தாள். எந்தப் பெரிய மலை குறுக்கே வந்தாலும் புரட்டி விட்டுச் சென்று விடும் பலம் இருப்பதாக அறிந்தாள்.

இப்பொழுது ஊருக்குப் போய் அப்பா அம்மாவைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும் போல் மனத் தூண்டல் ஏற்பட்டது. நிலைமைகள் சமூகமான நிலைக்கு வரட்டுமே! எனச் சமாதானமானாள்.

விவேகனின் பெற்றோர் வந்து திடீரென இறங்கியபோது தன் பெற்றோர் வரவில்லையே, கைவிட்டு விட்டார்களா? என எண்ணி அழுத ரேணுகாவுக்குத் தன்னோடு இப்பொழுது பெற்றோர் கூடவே இருப்பதாகவே எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

காலை முதல் அடித்த சமூர்காற்று வவனியா நகர் முழுவதையும் அன்று ஸ்தம்பிக்க வைத்தது. கண்டிவீதி மட்டுமல்லாது சிறு வீதிகள் எங்கும் முறிந்து விழுந்த மரங்களால் போக்குவரத்து ஆங்காங்கே சில இடங்களிலே தடைப்பட்டது. இதனால் கொழும்பு, யாழிப்பாணம், மன்னார், திருகோணமலை போன்ற இடங்களிலிருந்து வந்து போகும் பேருந்து, பார ஊர்திகளின் போக்குவரத்தும் தடைப்பட்டிருந்தது. உள்ளூர் அங்காடிகள் வெளியூர்ப் பொருட்களின்றி வெறிச்சோடியபடி காணப்பட்டன.

பாக்கியநாதன் மிதிவண்டியிலேறிச் சந்தையை அடைந்ததும், வழிமைக்குமாறாக அங்கு சனச்சந்தடி மிகக்குறைவாகவிருந்ததைக் கண்டார். அன்றைய கால நிலையை நினைத்தபோதுதான் அதற்கான காரணம் அவரின் நினைவிற்கு வந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் நின்று பார்ப்போம், பொருட்கள் வராவிட்டால் வீட்டுக்குத்

திரும்புவோம், என்று நினைத்தபடி மிதிவண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தார்.

மதியமாகியும் வெளியூர்களிலிருந்து மீன், காய்கறி போன்றன வராதபடியால் சந்தையிலே இருந்ததில் சிலவற்றை மட்டும் கொள்வனவு செய்துகொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினார். வீட்டிலே வந்து நுழைந்த போது பலர் உள்ளே கலகல வெனப் பேசும் சத்தம் கேட்டு முன் கூடத்தை எட்டிப் பார்த்தார். உருத்திரனும் மனைவியும் தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மகன் உருத்திரன் “அப்பா.. இந்தப் புயல், காத்து அடிக்கிற நேரம் சந்தையிலே எதுவும் இருக்கிறதா...?” என்று கேட்டார். “சமையலுக்குத் தேவையான சாமான்கள் இல்லையென்றால் வாங்கப் போகத்தானே வேணும், இதென்ன கேள்வி...?” என உருத்திரனின் மனைவி, கணவரைக் கடிந்துகொண்டார். பாக்கியநாதன் உடனே “வெளியூர்ச் சாமான்கள் வரவில்லை, இருக்கிற உள்ளுரச்சாமான்கள் விலையோ உச்ச விலை விக்குது. என்ன செய்வது? ஏதோ கொஞ்சம் வாங்கி வந்தேன்...” என அலுத்துக் கொண்டார்.

அப்பொழுது கூடத்தினுள் நுழைந்த காமாட்சி “கேள்விப்பட்டங்களா? உருத்திரனின் வீடு புயலால் சேதமாகிவிட்டதாம். எல்லோரும் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். வீடு திருத்தும் வரை இங்கேயே இருக்கட்டுமே...” என்றார். பாக்கியநாதனோ, நிதிலாவோ எதுவுமே பேசவில்லை, மெளனம் சம்மதம் என்று காமாட்சி நினைத்துவிட்டு உருத்திரனின் மாமா, மாமி மைத்துனரை அழைத்து மதிய

உணவு பரிமாறினார். பாக்கியநாதன் எதுவுமே பேசாமல் இருப்பது அவர் மனதிலே ஏதோ ஒன்று இருப்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறது. அவர் எதுவுமே பேசவில்லை யென்றால் தாங்க முடியாத விடயத்தை மனதினுட் போட்டு மறைக்கிறார் என்று அர்த்தமாகும்.

எதையும் வெளிப்படையாகப் பேசக் கூடியவரல்லவே பாக்கியநாதன். தனது மனக்கஷ்டங்களையெல்லாம் தேக்கி மனதிலே புதைக்க நினைக்கும் அப்பாவி மனிதர். அதை மற்றவர்களிடம் சொல்லும் போது அவர்களின் மனம் புண்படக் கூடாது என்று மட்டும் நினைப்பவர். “அது அவரது பிறவிக்குணமாச்சே, யாரால் மாற்ற முடியும்?” என நிதிலா சங்கரனிடம் சொல்வதுண்டு.

வீட்டிலே ஏதாவது பிரச்சினையென்றால் அதைப்பற்றி யாரிடமும் எதுவும் சொல்லாமல், மெதுவாக அதைச் சரிப்படுத்துவது எப்படியென்றுதான் பாக்கியநாதன் சிந்திப்பார். உருத்திரனை அழைத்து ஏதோ பேசினார். நிதிலா, அவர்கள் என்ன பேசியிருப்பார்கள் என அறிய ஆவலானாள். அப்பாவும் சரி, அண்ணாவும் சரி - தாங்கள் பேசியதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நாட்கள் சில நகர், மழை புயலின் தாக்கத்திலிருந்தும் சேதங்களிலிருந்தும் விடுபட்ட வவுனியா நகரம் இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பியது. உருத்திரனே வலியத் தன் குடும்பத்தவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து வீட்டுக்குச் சென்றார்.

இது தாய் காமாட்சிக்குத் திடீரெனச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. போதாக்குறையாக உருத்திரனின் மாமாவும் மாமியும் போக மனமின்றியே போனார்களாம். “இதை

அவர்கள் நேரடியாகச் சொல்லாமல் அண்ணியிடம் சொன்னார்கள்” என நிதிலா தாயிடம் இரகசியமாகச் சொல்லிவிட்டாள். புயல், மழையென்று சாட்டில் வந்து கொஞ்ச நாட்கள் இருந்துவிட்டுப் போகும் பெரும் திட்டத்துடன் வந்தார்கள். உருத்திரனும் மனைவியும் “தங்கியது போதும்...” என்று கூட்டிச்சென்றார்கள். மருமகன் உருத்திரன்மீது மாமா மாமிக்குக் கோபம். ஏன், உருத்திரனின் மனைவியும் மனமின்றியே போனார். வாடிய முகத்தோடு சென்றதைக் காமாட்சி வைத்த கண் வாங்காது பார்த்திருந்தார்.

மகன் உருத்திரன் மனைவியுடன் வந்தால் கூட அசம்பாவிதம் எதுவும் நிகழ்க்கூடாது என்று குலதெய்வும் திருக்கேதீஸ்வரத்தானை வேண்டுபவர் காமாட்சி. முழுக்குடும்பமே வந்திறங்கியதும் ஒருகணம் என்ன செய்வது என்று அறியாது காமாட்சி தடுமாறினார். உடனே நிதிலா சமாளித்து வந்தவர்களை வரவேற்றி உபசரித்தாள். தாயும் மகனும் சமையலறையில் இரகசியமாக “எல்லோரும் வந்து விட்டார்களே பிரச்சினை எதுவும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று பேசியதுண்டு. அதற்குள் பாக்கியநாதன் சந்தையிலிருந்து வந்து விட்டதால் சமையல், சாப்பாடு என்று பொழுது கழிந்தது.

எந்தப்பிரச்சினையுமின்றிச் சில நாட்களிலேயே இவர்கள் சென்றபோது “அப்பாடா...” எனப் பெருமுச்ச விட்டவர் பாக்கியநாதனே. மகன் உருத்திரன் திடீரெனத் திருமணமானபோது ஏற்பட்ட மனஸ்தாபம் இன்று சில வருடங்கள் கழிந்த நிலையிலும் சரிசெய்யப் படாதது துரதிஷ்டமானதே என காமாட்சி நினைத்துக்

கலங்கியதுண்டு. மருமகளின் பெற்றோர் ‘சம்பந்தி’ என்ற ஸ்தானத்திலே தம்மை நினைக்காது முகத்தை வேறுபக்கம் பார்த்தபடியே பேசுவது எல்லாம் “என்ன உறவு இது?” என பாக்கியநாதன் வெறுத்ததுண்டு. பொதுவாக மருமகளின் குடும்பத்தின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவே மாமா - மாமி நினைப்பார்கள். இங்கே எல்லாம் தலைகீழாக இருக்கிறதே! சில இடங்களில் காதல் கல்யாணமானால் கூட, மருமகள் சீதனம் எவ்வளவு கொண்டு வந்தார் என்பதை வைத்தே அவர்களுக்குரிய மரியாதை அழையும். இவர்கள் உருத்திரனின் வீட்டிலிருந்தல்லவா பிடிங்க நினைக்கிறார்கள்.

காமாட்சிக்குப் பழக்கமான அயலவர் பேசும்போது “உங்கள் கணவர் காசு குடுக்கவில்லையெனில் உருத்திரன் இருந்த வீடு திருத்தியிருக்கவே முடியாது...” என்று பெரும் குண்டொன்றைப் போட்டார். காமாட்சிக்குப் “பகீர்” என்றிருந்தது. வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் “உண்மைதான்...” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினார். வீட்டிற்கு வந்ததும் நிதிலாவை அழைத்து “இதுபற்றி ஏதும் கேள்விப்பட்டியா...?” என வினாவினார்.

நிதிலா அலட்சியமாக “அம்மா.. இதெல்லாம் ஆருக்குத் தெரியும்...?” என அலுத்துக் கொண்டாள். தான் எதிர்பார்த்த பதில் கிடைக்காத எரிச்சலில் காமாட்சி “இதுவரை குடுத்த காசுக்குக் கணக்கில்லை, இப்ப வீடு திருத்திக்குடுக்கவோ அப்பா கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார். இந்த வயதான காலத்திலே...?” என முனுமுனுத்தார். இந்தப் பதிலும் தாய் கேட்ட கேள்வியும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டதை நிதிலா கண்டறிந்தாள். தாயினது

கோபத்தைத் தணித்துவிட்டாலே போதும் போல் நிதிலாவுக்கிருந்தது.

உடனே “அம்மா, இது ஒன்றும் புதிது அல்லவே. முழுவீடு கட்டவா அப்பா காச குடுத்தார்? திருத்தத்தானே. ஏதோ சொஞ்சம் குடுத்துச் சமாளித்திருப்பார்...” என நிதிலா சமாதானம் கூறினார். தாய் எதுவுமே பேசவில்லை. எந்தச் சமாதானத்தையும் ஏற்கும் மனநிலையிலே தாய் இப்பொழுது இல்லை. இது நிதிலாவுக்கும் தெரியும். ஆனால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை.

அப்பாவிடம் தான் சென்று “இதுபற்றி எதுவும் தெரியுமா?” என்று கேட்க முடியும். அவரின் பதிலும் கிடைக்கும். அம்மாவுக்குத் தேவையான ஆறுதல் வார்த்தையை அப்பாவே சொல்லட்டும். அம்மாவின் மனதைத் திருப்தியாக்கும் வேலையை அவரே பார்க்கட்டும்” என நிதிலா நினைத்தாள்.

பாக்கியநாதனைப் பொறுத்தவரை காமாட்சியின் உடல் நலமே பெரிய விடயம். அவரின் வீட்டிலே பலமும் பலவீனமும் அதுதான். காமாட்சியால் குடும்பம் தலை நிமிர்ந்ததுண்டு. காமாட்சி நோயுற்றபோது எல்லாமே மாறிவிட்டது. இப்போது பூரணமாக நலமடைந்தபடியால் நிம்மதி நிலவுகிறது. இதே நிம்மதி நீடிக்கவேண்டும். இதுவே பாக்கியநாதனின் பிரார்த்தனையுமாகும். காமாட்சி திருக்கேதீஸ்வரத்துச் சிவனையே அனுதினமும் வேண்டி வழிபடுவார்.

தமது அனுபவங்களை நிதிலாவும் சங்கரனும் சொல்லும்போது கேட்கவே தகப்பனுக்குப் பெரும் தர்ம சங்கடமாகிவிடும். பாக்கியநாதன் சில சமயங்களிலே கண் கலங்குவதுண்டு. எப்படியெல்லாம் பிள்ளைகள் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என நினைத்து மனம் வருந்துவார். உருத்திரனின் வீட்டிலிருந்து வந்தவர்களால் ஏதாவது மனஸ்தாபம் சச்சரவு என்று வராமல் இருக்கவே தனது காசைக்குடுத்து வீடுதிருத்தி விட்டார். இப்பொழுது அவர்கள் தமது வீட்டிக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

உருத்திரன் வந்து “அப்பா, கடனாகக் காச தாங்கோ” என்று கேட்டு வாங்கியே தனது வீட்டைத் திருத்திருக்கிறார். இந்த இரகசியம் அவரது வீட்டில் எவருக்கும் தெரியாது. அவரும் யாரிடமும் சொல்ல விரும்பவில்லை. மனைவியிடம் சொன்னால் இரகசியத்தைப் பேணக்கூடியவரல்ல. ஒன்று கணவருடன் மல்லுக்கட்டுவார், அல்லது உள்ளிக் கெடுத்து விடுவார். இதையறியாதவரா கணவர் உருத்திரன்? அப்பாவுடன் சேர்ந்து இரகசியமாக காரியத்தைச் செய்து முடித்த உருத்திரன் நிம்மதியடைந்திருந்தார். வீட்டிலே இதை யாரிடமாவது சொல்லியிருந்தால் அப்பாவிடம் கடனாக வாங்கிய காசைக் கரியாக்கியிருப்பார்கள். அதை எப்படிச் செலவு செய்யலாம் என்று மாநாடே நடத்திருப்பார்கள். திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டுமே என்று எண்ணியிருக்கமாட்டார்கள். இன்று வீட்டுத்திருத்த வேலையின் பிரச்சினை தீர்ந்தது.

காமாட்சியிடம் கணவர் வந்து “உருத்திரன் கேட்டபடியால் கடன் குடுத்திருக்கிறேன். கொஞ்ச நாளில்,

தந்து விடுவான். இப்பொழுது பொறுப்புணர்வு அவனுக்கு வந்திருக்குது. இருந்து பார்ப்போம், என்ன செய்யப் போகிறான் என்று..." என அமைதியாகச் சொன்னார். காமாட்சி இதே பதிலைத்தான் கணவரிடமிருந்தது எதிர்பார்த்திருந்தார். சிலநாட்களாகக் காமாட்சியின் மனதைக் குடைந்தெடுத்த கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைத்த மனப்பூரிப்பில் முகம் மலர்ந்திருந்தது.

யார் யாரோவெல்லாம் சொல்லக் கேள்விப்பட்டது எல்லாம் உண்மையே. கணவர் தன்னிடம் கூடச் சொல்லா மல் உருத்திரனுக்குக் காசு கொடுத்தது, பெரிய விடயமாகப் படவில்லை. ஆனால் அதை மூன்றாம் நாலாம் பேர்வழிகள் மூலம் கேள்விப்படும் போது அவமானப்பட்டு நிற்பதுபோல ஓர் உணர்வு மேலிடுகிறது. இதைக் கணவரிடம் சொல்லப் போய் வீண் சச்சரவு வந்து விடக்கூடாது எனக் காமாட்சி அமைதிகாத்தார். கணவரைப் பார்த்து ஓர் புன்னகை அவ்வளவு தான்.

மகன் கேட்கக் கேட்கக் கணக்கு வழக்கின்றிப் பணம் கொடுத்த மாதிரி இது இல்லையே. "கடன்" என்று கேட்டு வாங்கியபடியால் நிச்சயம் திருப்பித் தந்து தன் பெயரைக் காப்பாற்றுவான் என்று காமாட்சி நம்பினார். தங்கள் குடும்பத்திலே உருத்திரனுக்கும் மனைவிக்கும் உள்ள கெட்ட பெயர் நீங்க வேண்டும் எனக் கடவுளிடம் வேண்டிய காமாட்சி பிள்ளைப் பாசத்துக்காய் ஏங்கினார். உருத்திரன் கல்யாணமான போது காசு விடயத்திலே கட்டுப்பாடாக நடந்திருந்தால் ஏன் இந்த நிலைமை? மனைவியும் அவரின் வீட்டாரும் அளவோடு செலவு செய்து கையிலே இருப்பு ஏதாவது மிஞ்சியிருக்கும். விரலுக்கேற்ப வீக்கம் என்பது

இங்கு இல்லவே இல்லை என்ற நிலைமையால் எவ்வளவு காசு குடுத்தாலும் கண்ணே முடிக்கொண்டு வாங்கிச் செலவு செய்வார்கள். கொடுப்பதெல்லாம் “யானை வாயிலே போன கரும்பு” போலத் திரும்பிவராது.

இப்பொழுதுதான் உருத்திரனின் அதிரடி நடவடிக்கையால் வீட்டிலே, அனைவரும் அடக்கிவாசிக் கிறார்கள். வெட்டிச்செலவுகள் அனைத்தும் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டன. வரவுக்குள் மட்டுமே செலவு என்று சமீபகாலமாக குடும்ப வாழ்க்கையை உருத்திரன் ஒட்டுகிறார். சேமிப்பு உள்ளதால் காரணமின்றி மனைவியும் வாய்திறப்பதில்லை. வெட்டிச் செலவுகள் மீது படிப்படியாகக் கைவைக்கப்பட்டபோது பதறியது முதலிலே மனைவியேதான்.

ஆனால் வேறுவழியின்றிப் பழகிக்கொண்டார். “சகித்துக்கொள்ளப் பழகிக்கொள்” என்றெல்லாம் உருத்திரனே உபதேசம் செய்தபோது வீட்டிலுள்ளோர் “கப்சிப்” என்று பெட்டிப் பாம்பாகிவிட்டிருந்தார்கள். உருத்திரனின் மனைவியைச் சமாளித்து விட்டால் மீதிப்பேர் தாமாகவே அடங்கி விடுவார்கள் என்பது பாக்கியநாதனின் கணிப்பு, அது பொய்க்கவில்லையே.

உருத்திரனைத் தகப்பன் தனியே அழைத்துப் பேசியபோது இவற்றைச் சொல்லாமல் சொன்னார். மகன் உருத்திரன் இவர்களின் குடும்பத்தினுள் தெரியாத்தனமாக மாட்டுப்பட்டு விட்டதாகவே பாக்கியநாதன் சுட்டிக்காட்டிய போது அவரால் வாய்திறக்க முடியவில்லை. மாறாகக் கண்களிலே நீர் கசிந்தது. அப்பொழுதே மகன் தன் தவறை

உணர ஆரம்பித்துவிட்டான் என பாக்கியநாதன் தெரிந்து கொண்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார். வவுனியாவில் வந்திறங்கிய அன்றிரவு தூக்கமின்றிக் கடும் யோசனையில் இருந்ததற்குக் காரணமும் அதுவே.

உருத்திரனின் வீட்டிலே நாள்டைவில் எல்லோரும் வீண்செலவின்றி வாழப் பழகிக்கொண்டபோது அமைதி நிலவியது. உருத்திரனின் உழைப்பிலே வீட்டிலுள்ள அனைவரும் தங்கியிருப்பதால் எவரும் உருத்திரனின் அதிரடி நடவடிக்கைகளை எதிர்க்கவோ, வாய் திறக்கவோ முடியவில்லை. இதற்கு வசதியாக அமைந்த சம்பவம் ஒன்றுதான் உருத்திரனிற்கு வாய்ப்பாகிப் போனது.

உருத்திரனின் மனைவியின் தம்பி கோபித்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டே போய்விட்டான். “சிக்கனமாக வாழ முடியாது, எனது செலவுகளை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது, நான் சுதந்திரப் பறவை...” என்றெல்லாம் குடித்து விட்டு வந்து வீட்டிலே உள்ளனர். யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. உருத்திரனின் மாமா, மாமி இருவரும் தமது மகனைத் தடுத்துப்பார்த்தார்கள். அவன் இருவரையும் தள்ளிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். இருவரும் மனவேதனையிலே வெதும்பி அழுதனர். ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதிலே வளையுமா? மகனைத் தவறான வழியிலே வளர்த்துவிட்டு, வீட்டை விட்டே போகும் போது வேதும் ஒத்தினால் காதில் ஏறுமா? வினையை விடைத்துவிட்டுத் தினையை அறுவடை செய்ய முடியாது என அனுபவமாய் உணர்ந்த போது செய்வதறியாமல் கை பிழைசந்தனர்.

அப்பொழுது ஆறுதல் வார்த்தை சொல்ல வந்த மகள் “அவன் தனியாக வாழ்ந்து பாக்கட்டும், உழைத்துச் செலவுசெய்யும் போது தான் அருமை தெரியும். தன்னை, அப்பா, அம்மா இவ்வளவு காலமும் வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட கஷ்டம் என்னவென்று தெரியட்டும்...” என்று சுட்டிக் காட்டினார். இப்பொழுது நீ இதையும் சொல்லுவாய், இதற்கு மேலும் சொல்லுவாய் என்று மனதிற்குள் சபித்தபாடி உருத்திரனின் மாமனும் மாமியும் மௌனித்தார்கள். திருப்பிப் பேசினால் தங்கள் இருப்புக்கும் ஆபத்து என்று என்னினார்களோ?

உருத்திரன், திருமணம் என்று செய்து வீட்டை விட்டுப் போனதிலிருந்து நிதிலாவுடன் தங்கை என்ற ரீதியிலேயாவது மகிழ்ச்சியாகப் பேசியது மிக மிக அரிதே. இதன் தாக்கம் அண்ணன் உருத்திரனுக்கு இருந்ததோ இல்லையோ, தங்கை நிதிலாவுக்கு இருந்தது. “ஏன் அண்ணா என்னில் கோபமா...?” என்று வெளிப்படையாகக் கேட்டும் உருத்திரன் பதிலே சொல்லாமற் சென்றதை நிதிலாவினால் என்றுமே மறக்கமுடியாது. எப்பொழுதாவது வீட்டிற்கு வந்தால் கூட நிதிலாவுடன் முகம் கொடுத்துப் பேச ஏனோ உருத்திரனுக்கு மனம் எழுவதில்லை. அண்ணியுடன் வந்திருக்கும் அண்ணன் என்ற பாச ஏக்கத்தோடு நிதிலா வீட்டிலே வரவேற்றால் கூடத் திரும்பிப் பார்க்காமல் சென்ற உருத்திரன் இன்று வலிய வந்து சிரித்துப் பேசுகிறார்.

நிதிலாவுக்கு மனமகிழ்விலே அண்ணனுடன் என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை. அண்ணி கூட வந்தால் இருவரையும் விழுந்து விழுந்து உபசரித்து மகிழ நிதிலாவுக்கு இப்பொழுதுதான் காலம் பிறந்திருக்கிறது. இவற்றை

யெல்லாம் பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் பார்த்துத் திருப்தி கொள்வார்கள். காமாட்சி, கணவரிடம் “இதுபோன்ற நல்ல சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மருமகன் மூலம் தாய், தகப்பனை எங்களுடன் ஒற்றுமையாக்க வேண்டும்...” என்று காதிலே போட்டு வைத்தார். பாக்கியநாதன் “பொறுத்திருந்து பாப்போம், எங்கே இவர்கள் போய்விடப் போகிறார்கள்? இப்பகுட கொஞ்சம் இறங்கியே வந்திருக்கிறார்கள். இவன் உருத்திரனின் கையிலேயே எல்லாம் இருக்கு...” என்று தன் ஆதங்கத்தை அலுத்துக்கொண்டு கூறினார்.

உருத்திரனின் மனைவி கைகுளிரச் செலவு செய்து பழகியவர். கையைக் கட்டிவிட்டதால் பட்ட பாடு பெரும்பாடு. செலவு செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை கையில் நாலு காசு கூட இருக்கக் கூடாதா? என்று என்னிப் பார்த்தார். விளைவு? நானே சுயமாகச் சம்பாதித்தால் தான் முடியும் என முடிவாகியது. கணவருடன் பேசிப் பார்த்தார். “நீயும் வேலைக்குப் போவது தானே, அது மிக்க நல்ல முடிவு. தாராளமாகப் போ. உழைக்கிற காசை முறையாகச் சேமித்துக்கொள்...” என்று உருத்திரன் மனைவியை வாழ்த்தி நல்ல புத்திமதியும் சொல்லிவிட்டார். இத்தனைக்குப் பிறகும் இனி வீட்டில் இருந்து கொண்டு எதுவும் சம்பாதிக்காமல் செலவு செய்ய மனச் சாட்சி இடம் கொடுக்கவில்லை. தெரிந்த அயல் வீட்டுப்பெண் ஒருவர் மூலம் வேலை உடனே கிடைத்தது.

கையில் சம்பளம் கிடைத்துப் பணப் புழக்கம் வந்தவுடன் உருத்திரனின் மனைவியின் போக்கில் மாற்றங்கள் தென்பட்டன. இத்தனை நாட்கள் சும்மா வீண் பொழுது போக்கிவிட்டேனே என என்னினார்.

குடும்பத்தினது பொருளாதார நிலையைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கூடக் கவலைப்படாது கணவரின் வருமானத்தைவிட அதிகமாகச் செலவு செய்ததுதான் மிச்சம். செலவுக்குக் காசு இல்லையெனில் உருத்திரனை மிரட்டி உருவேற்றிவிட்டால் அந்த அப்பாவி போய் தன் தாயை மிரட்டி வெளிநாட்டுக் காசைக் கொண்டு வந்தார். அந்தக் காசைக் கண்டதும் தானும் தம்பியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செலவுசெய்து கரியாக்கி வெட்டிச் செலவுகள் செய்து பழக்கப்பட்டோம். வீட்டிலே வயதான பெற்றோர் இருந்தார்கள், ஆனால்... அவர்களின் புத்திமதிகள் எதுவும் எவரினதும் காதுகளில் ஏறவில்லையே. சரி, பெற்றோரின் பேச்க்களைத்தான் கேட்கவில்லை, கணவர் சொன்னவைகளாவது தனது காதிலே ஏறியதா? இல்லவேயில்லையே.

பொறுப்பற்ற வெட்டிப்பயலான தம்பியின் பேச்சை நம்பிநம்பி இருக்கிற காசை அவனிடமே கொடுத்து அவனைச் சோம்பேறியாக்கிவிட்டேன். அவன் சோம்பேறி யாகியது மட்டுமன்றி குடிகாரனாகியும் விட்டான். அவனது கையிலே காசு புரண்டபோது ஏராளமான நன்பர்கள் கூடி அந்தக் காசுக்கு ஒரு “வழி” பண்ணினார்கள். அதைக் குடித்துச் செலவு செய்வது எப்படி என்றெல்லாம் இலவச ஆலோசனை பல வழங்கிப் பயன் பெற்றார்கள்.

ஆனால் குடித்துவிட்டு வீதியிலே சண்டையிட்ட போது பிடிபட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டபோது என் தம்பியுடன் கூட இருந்து குடித்தவர்களோ, கூடநின்று சண்டையிட்டவர்கள் எவரும் உதவ வரவில்லையே. இச்சம்பவம் அவனைச் சிந்திக்க வைத்தது. இவர்கள்

எல்லாம் யார்? என்னுடைய உண்மையான நண்பர்களா? உயிர் காப்பான் தோழன் என்பார்கள், ஆனால் இந்த நண்பர்களோ ஆபத்து என்றதும் இடத்தைக் காலி செய்துவிட்டு ஓடி ஒளியும் நண்பர்களே.

“இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” என்ற குறளை எழுது முன் வள்ளுவர் இந்த நண்பர்களைப் பார்த்திருந்தால் நிச்சயம் அக்குறனை எழுதியிருக்கவே மாட்டார். “நான், என் தம்பியைப் பிணையெடுக்கப் பணத்துக்குப் பட்ட பாட்டை யாரறிவார்?

கணவர் உருத்திரனிடம் கேட்டபோது கையிலே ஒரு சதமும் இல்லையென்று ஒதுங்கிநின்றார். தெரிந்தவர்கள் என்று அலைந்து திரிந்து காசு கடனாகக் கேட்டபோது பலர் பதிலே சொல்லவில்லை. சிலர் “குடித்துவிட்டு வீதியிலே அடிபடுகிறவனுக்குப் பிணையெடுக்கப் போறியா...?” என்று கேலிபேசினார்கள். இன்னும் சிலரோ “பிணையெடுக்காமல் விடு. உள்ளேயிருந்து அடி உதை வாங்கினால்தான் புத்தி வரும்...” என்று உபதேசம் செய்தார்கள்.

அதுமட்டுமா, “கடன் கேட்கிறாயே பொறுப்புக்கு என்ன பெறுமதியான சொத்து வைத்திருக்கிறாய்...?” என்று கேட்டுத் தட்டிக் கழித்தார்கள். பெற்றோர் எதுவும் செய்ய முடியாமல் கண்கலங்கி நின்றார்கள். கணவர் உருத்திரனை அனுகி வேண்டியபோது அவரும் அக்கறை காட்டவில்லை.

இதுபற்றி வாக்குவாதத்திலே ஈடுபட்டுப் பல நாட்களின் பின்புதான் உருத்திரன் மனமிரங்கினார்.

அதுவும் தாயிடம் கேட்டுப் பார்க்கிறேன் என்றார். அதன் பின்பு தான் இருவரும் அவரது வீட்டுக்குப் போய்க் காசு கேட்க வேண்டிவந்தது. மாமி கையிலே காசு இல்லையென்று கைவிரித்துவிட்டார். இருவருக்கும் அது அவமானமே.

என் சொல்லைக் கேட்டுத் தட்டாமல் பெட்டிப் பாம்பாய் இருந்துவந்த கணவர் உருத்திரன் அதன் பின்புதான் என்மீது ஏரிந்து விழுந்து பேச ஆரம்பித்தார். எனது பிடி மெதுமெதுவாக விலகியது. “கணவர் உருத்திரன், தான் சம்பாதிக்கிறவர் என்ற எண்ணத்திலே தான் என்னைக் கட்டுப்படுத்துகிறார்” எனும் என் அபிப்பிராயம் தப்பு என உணர்ந்தேன். கொஞ்சமும் பொறுப்புணர்ச்சியில்லாமல் “எல்லாம் நானே” என்ற திமிரிலே கணவரைக் கைக்குள் போட்டுக் காய்கள் நகர்த்த முயன்ற மனைவிபோன்றவர்களுக்கு, உருத்திரன் போன்ற கணவர்களின் கட்டுப்படுத்தும் மருந்து தேவையானதே. அந்தந்த நோய்க்கு உடனுக்குடன் உரிய மருந்து கொடுத்தே தீரவேண்டும். இல்லையேல் ஆபத்து நிச்சயம் என்பது இப்பொழுதுதான் புரிகிறது.

கல்யாணம் ஆன கையோடு கணவர் உருத்திரன் “விரலுக்கேற்ற வீக்கம் இருக்கவேண்டும்” என்று சொன்னபோது, அதைக் காது குடுத்துக் கூடக் கேட்காத நான் இன்று இத்தனைக்கும் பிறகு தான் அதன் அர்த்தம் என்ன என்று தேடியலைகிறேன். அர்த்தத்தை எவரும் சொல்லிவிடலாம், இலகுவாகப் புரிய வைக்கலாம். ஆனால் அனுபவழர்வமாய் என்ன செய்யலாம்? மறுபடியும் விரலைத்தான் சுருங்க வைக்க வேண்டுமா?

என்று கணவர் உருத்திரன் கேட்டது போல் மனப்பிரமை ஏற்பட்டது. அப்பொழுதுதான் திடுக்குற்று எழுந்த உருத்திரனின் மனைவி, தான் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிய போது இடையிடையே மனச்சாட்சி வந்துபோனதை உணர்ந்தார்.

உழைப்பிலே கொஞ்சமாவது சேமிக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்தபோது தித்தித்தது. “காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள், பணமுள்ளபோதே சேமித்துக்கொள்” என்று எங்கேயோ கேட்டது அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்து உற்சாகம் ஊட்டியது. சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியைச் சேமித்துச் சிறுதொகை கையில் கண்டபோது அளவில்லா ஆனந்தம் ஏற்பட்டது. உருத்திரனின் மனைவியின் முகத்திலே கண்ட மகிழ்ச்சி கண்டு பெற்றோரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

கையிலே சேர்ந்த சிறுதொகைப் பணத்தை முதலில் கணவரிடம் கொடுக்கவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டிருக்க, உருத்திரனே அருகே வந்து விடுப்புப் பார்த்தார். “உங்களுக்குத்தான் இந்தக் காசு...” என்று சொல்லிக் கணவரிடம் காசைக் கொடுத்தார். உருத்திரனோ சிரித்துவிட்டு “முதலில் உமது அம்மா அப்பாவிடம் இதைக் குடும். அவர்களின் திருப்தியும் ஆசீர்வாதமும் தேவை. பிறகு நாங்கள் பாப்போம்...” என்று சொல்லி மாமா மாமியிடம் மனைவியை அழைத்துச் சென்று காசைக் கொடுக்கச் சொன்னார். மாமா மாமியும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. உருத்திரனின் மனைவியால் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. தனது கணவரா இப்படிக் காசை என் பெற்றோரிடம் கொடுக்கச் சொன்னார்?

இதை நினைத்தபோது தன்னையறியாமல் குற்ற உணர்வோடு வெட்கத்தில் உடல் கூசியது. இவரைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத பாவி மனைவி நானே. வேறுயாராவது எனில் பேசாமல் காசை வாங்கியிருப்பார்கள். இவரை மிரட்டி, மிரட்டிக் கைக்குள் போட்டு இதுவரை உழைப்பை யெல்லாம் செலவுசெய்து கண்டது ஒன்றுமேயில்லை. எதுவும் மிச்சம் மீதி வைக்கவில்லையே, யார் புத்திமதிகளைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்கள்?

மாதங்கள் சில வந்து போயின. உருத்திரனின் மனைவியின் சேமிப்பு ஒன்று சேர்ந்து பெரும் தொகை யாகியது. “இந்தக் காசை வங்கியிலே போட்டு வைத்துவிடுவோம்” என்று உருத்திரன் ஆலோசனை சொல்ல, மனைவியும் உடன்பட்டார். சிறுதுளி பெருவெள்ளம் என்பது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது என்பதை நேரிலே அனுபவபூர்வமாய்க் கணவனும் மனைவியும் கண்ணால் கண்டபோது பெரும் அதிசயமாகவிருந்தது. இதுவரை தாம் இப்பூமியிலே வாழ்ந்தது எல்லாம் வீண் என்ற குற்ற உணர்வு இருவரையும் ஆட்கொண்டது.

ஆனால் இதுபற்றி இருவரும் எதுவுமே பேசவில்லை. ஏதும் தான் இதுபற்றிப் பேச ஆரம்பித்தால் கணவரிடம் வாங்கிக் கட்டவேண்டிவரலாம் என்ற அச்சத்திலே உருத்திரனின் மனைவி மௌனித்தார். மனைவியிடம் நடந்து முடிந்து போன விடயங்களைப் பற்றிப் பேசப் பலன் எதுவும் ஏற்படப்போவதில்லையே என்ற எண்ணத்தில் உருத்திரனும் வாய்திறக்கவில்லைபோலும்.

இருவரின் உழைப்பையும் சேமித்துப் பெருகிய வருமானம் சேமிப்பாகிப் பட்ட கடன்களையெல்லாம் அடைத்துவிட உருத்திரனுக்கு உதவியது. உருத்திரனின் மனைவி அமைதியாகக் கணவருடன் வாழ ஆரம்பித்தார். பணப்புழக்கம் கையிலே உழைப்பு மூலம் ஏற்பட்ட போது மனதிலும் எப்படியெல்லாம் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன என்பதை உருத்திரனின் மனைவி கண்டார். இனியாவது இந்த மாற்றத்திலிருந்து புதிய வாழ்க்கையாக வாழ்வோம், கணவர் உருத்திரனை மனம் நோகடிக்காமல் பாதுகாப்பது மனைவி என் கடமைதானே எனும் என்னை அவரிடம் மேலோங்கியது.

உருத்திரன் தகப்பனிடம் கடனாகப் பெற்ற காசு முழுமையாகச் செலுத்தப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்ட மனைவி பெரும் மகிழ்ச்சியிலே ஆழ்ந்தார். ஆனால் அதே கடன் பெற்றபோது இருந்த மனநிலை தலைகீழாக விருந்ததையும் தானே ஒப்பிட்டுப்பார்த்தார்.

ஏன் இந்த மனமாற்றம்...,? நானே என்னை மாற்றிக்கொண்டுவிட்டேன், அப்படித்தானே? விடை காணாமல் மீண்டும் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டார். மாறிய மனம் நன்மையை வரவழைத்துவிட்டதே. அதுவே போதும் இதுவரை இனம் காணவொண்ணாத அறியாமையிலே வீழ்ந்துவிட்டேன். மீளவேண்டுமே, கரைசேரவேண்டுமே என்ற துடிப்பேயில்லாமல் வாழ்ந்து விட்டேனே. கடவுளே! இப்பவாவது நீ கண்திறந்தாயே. இல்லையெனில் முடிய என் அறியாமைக்கண்கள் இறுதிவரை திறக்காமலே

போயிருக்கும். உருத்திரனின் மனைவி தான் செய்தவற்றைப் பட்டியலிட்டுப் பார்த்ததும் மனம் கொடுத்த கணக்கு இதுதான்.

உருத்திரனின் மனைவி பல வகையிலும் யோசித்துப் பார்த்தார். தங்களிடம் வெட்டிச் செலவுக்குக் காசு இல்லை யென்றபோது உருத்திரனின் வீட்டிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டதெல்லாம் மகா தப்பு என மனச்சாட்சி இடித்துரைத்தது. உருத்திரன் தன்னைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தாலும்கூட சீதனம் என்று எதுவுமே கேட்கவில்லையே. வீட்டிலே தனக்குப் பொறுப்புகள் இருந்தும், கல்யாணமாகாத தங்கை இருந்தும் எதுவுமே எதிர்பார்க்கவில்லை. மாறாக அவரின் வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிடிக்கிக் கொண்டு சொகுசு வாழ்க்கையை தாம் வாழ்ந்துவிட, அவரின் குடும்பத்துக்கு என்ன கைமாறு செய்யவேணும்? என்று சிந்தித்தார். வாங்கிய காசு மொத்தம் எவ்வளவு தேறும்? குத்து மதிப்பாகக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார். சரியாகக் கணக்கு வந்தபாடில்லை. உதைத்தபடி இருந்தது.

உருத்திரனுடன் இதுபற்றிப் பேசிய பொழுது “அந்தக் காசு மொத்தம் எவ்வளவு எங்க வீட்டிலிருந்து வாங்கி வந்தேனோ, அவ்வளவும் எழுதிக் கணக்கு வைச்சிருக்கிறேன். நாங்கள் திருப்பிக் குடுக்க வேண்டிய காசு அது...” என்று சொன்னார். அப்பொழுது உருத்திரனின் மனைவி “காசு வாங்கும்போது, அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று நினைத்தேன். அதைச் செலவு செய்யும்போதும் கூட மனச்சாட்சி என் கண்ணுக்குத்

தெரியவில்லை. இப்பொழுது நானே உழைக்கும்போது தான் காசின் பெறுமதியும் அருமையும் தெரியவந்தது...” எனச்சொன்னார்.

மற்றொரு நாள் உருத்திரன் மனைவியை அழைத்து “உமது அம்மாவும் அப்பாவும் ஏன் எனது அம்மா அப்பாவுடன் முகம் குடுத்துப்பேசுவதில்லை. என் அம்மா பல தரம் முயன்றும் உமது அம்மா ஏதோ பெரிய நினைப்பில் திரும்பியும் பார்க்கவில்லையே. நீயே இதைப்பேசி உமது அம்மாவையும் என் அம்மாவையும் சமாதானமாக்க வேணும்” என்று கண்டித்தான். மனைவி வேறு வழியில்லாமல் “ம் ம்” என்று தலையசைக்க வேண்டியிருந்தது.

சிந்தித்தார் பாக்கியநாதன், தான் இனி வெளிநாடு வேலையென்று அலையக்கூடாது. பேசாமல் உள்ளுரிலேயே ஏதாவது தொழில் செய்து கொண்டிருந்தால் மட்டுமே வீட்டைடயும் நன்கு கவனிக்க முடியும் என்று யோசனைகள் பல மனதிலே வந்து போயின. காமாட்சி, நிதிலா, சங்கரன் மூவரும் ஏகோபித்த குரலில் “நீங்கள் வெளிநாட்டில் வேலை செய்தாலும் பரவாயில்லை. நாங்கள் வீட்டைடக் கவனிக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். பாக்கியநாதன் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தார். காமாட்சி ஏதோ கடவுள் புண்ணியத்தால் சுகமாகி விட்டார். வெளிநாட்டுக்குப் போய்விட்டால் நிம்மதியாக அங்கு நான் வேலை செய்யலாம் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதும்?

மீண்டும் காமாட்சிக்கு ஏதும் சுகமில்லையென்றால் தனியே நிதிலாவினால் சமாளிக்கமுடியுமா? ஒன்று சங்கரன்

வந்து நின்று கவனிக்க வேண்டும், இதனால் அவனது படிப்புகள் பாதிக்கப்படலாம். “அம்மாவும், அக்காவும் தனியாக் கஷ்டப்படுகிறார்களோ...” என்ற நினைப்பு சங்கரனுக்கு படிப்பிலே பின்னடைவை ஏற்படுத்தக் கூடாது. உருத்திரன் முன்புபோல் இல்லையென்றாலும் எப்படியான உதவியை இவனிடமிருந்து தாய் எதிர்பார்க்கமுடியும்? உருத்திரனும் ஊரில் இருக்கிறான் என்று நினைத்து நிம்மதியாக வெளிநாட்டிலே இருந்துகொள்ள என்னால் முடியாது. மீண்டும் ஏமாளியாக என்னால் முடியுமா?

கண்காணாத தேசத்திலே வனாந்தரப் பகுதியில் என்னதான் வசதிகளுடன் நவீனமயமாக அனுபவித்துக் கொண்டு வேலைசெய்து கொழுத்த சம்பளம் வாங்கினாலும், வீட்டிலே இருந்து நிம்மதியான செய்திகள் வந்தால் மட்டுமே நிம்மதியாக நித்திரை வரும். வரும் செய்திகள் அப்படி இப்படியென்றால் அங்கு வேலை செய்யவர்களின் நிலைமை சிறைக்கைத்துகளின் மன்னிலையை விட மோசமானது. அதை அனுபவர்தியாக அனுபவித்தபின்னுமா மீண்டும் ஒரு முயற்சி?

வீட்டிலே நிதிலாவும் சங்கரனும் வேறு எவரினதும் உதவியில்லாமல் கஷ்டப்பட்ட வேளையில் கையிலே கிடைத்த சம்பளம் பெறுமதியில்லாத ஓன்றாக வெறும் காகிதமாகவே இருந்தது. சம்பாதித்தவையெல்லாம் வெறுமையாகவே பாக்கியநாதன் கண்டிருக்கிறார். தன்னந் தனியே தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு வேலைக்குப் போவதும் வருவதும் தான் வாழ்க்கை என்றால் அப்படியொன்று தேவையா எனக்கு? மனப்பாரத்தையாவது இறக்கி வைக்கவென்று தெரிந்தவர்கள் எவருமில்லாத

இடம். ஏதோ வேலைக்கு என்று வந்த இடத்திலே சந்தித்து நட்புரீதியிலே பழகிய பலரும் தங்கள் மனப்பாரத்தை இன்னொருவரிடம் இறக்கிவைத்துச் சுகம் காணுவதெல்லாம் புதியதல்ல. ஆயினும் நெருங்கிய உறவினர்கள் அல்லாத நண்பர்கள் என்றில்லாமல் எவராவது ஒருவரிடம் மனப்பாரத்தை வலியச்சென்று இறக்கி வைப்பது எல்லாம் வெறும் சடங்கு செய்வது போல அமையும்.

தொலைபேசி ஒன்றுதான் வீட்டிலுள்ளவர்களுடன் தொடர்புகொண்டு பேச வசதியானது. அதுகூட வேலைசெய்யும் நிறுவனத்திலே நேரக்கட்டுப்பாடுகளுடன் ஒரு சில நிமிடங்கள்தான் பேசமுடியும். இல்லையெனிலோ வேலையில்லாத நேரத்தில், பலமனிநேரம் பயணித்துச் சென்று மட்டுமே வெளியிலிருந்து தொலைபேசியில் சில நிமிடங்கள் மேலதிகமாகப் பேச முடியும். எத்தனை நாட்கள் இப்படிக் காலத்தை ஓட்ட முடியும்? உடலையும் மனதையும் பிழிந்து வேலை செய்து சம்பாதித்ததை, தொலைபேசியிலே பேசுவதற்கே செலவு செய்வது என்றால் அங்கே என்ன மிஞ்சப் போகிறது? இப்படியான எண்ண அலைகள் பாக்கியநாதனின் மனதை அங்கும் இங்கும் அலைத்தது.

வெளிநாட்டுக்குப் போய் வேலை செய்தால்தான் வேலையா? உள்நாட்டில் வேலை செய்தால் அது வேலையாகாதா? சம்பளம் வித்தியாசம் இல்லாமலில்லை. உள்ளூர் வேலையிலே உள்ள மன நிம்மதிதான் வெளிநாட்டு வேலையிலே கிடைக்காத ஒன்று. ‘வீட்டு நிலைமைகளைப் பொறுத்தவரை எனக்கு வெளிநாட்டுவேலை எதுவும் இப்போது வேண்டாம்.’ இது பாக்கியநாதன் நன்கு தீர

ஆலோசித்து எடுத்த முடிவு. உள்ளுரிலேயே ஏதாவது வேலை செய்து கொள்ளலாம், தற்பொழுது அதுவே போதும் என்று மனத்திருப்தியானார். இதை முதலில் மனைவி காமாட்சியிடம் தெரிவித்தார். காமாட்சி “அப்படியா? ஏதோ யோசித்துச் செய்யுங்கோ...” என இழுத்தார்.

தனது முடிவு பற்றிய கருத்தைக் காமாட்சி முழுமையாகச் சொல்லாதபோது பாக்கியநாதனுக்குச் “சப்” பென்றிருந்தது. நிதிலா இதைக் கேள்விப்பட்டபோது மகிழ்வாகக் காணப்பட்டாள். “அப்பா, உங்களுக்கு எது வசதியோ அதைச் செய்யுங்கோ. கட்டாயமாக நீங்கள் வெளி நாட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை, அல்லது போக வேண்டாம் என்று தடுக்கவுமில்லை. எது உங்களுக்குச் சரியோ அதன்படி செய்யுங்கோ...” என்று வெளிப்படையாக மகள் தகப்பனிடம் தன் கருத்தைச் சொல்லிவிட்டாள்.

தனது முடிவுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் என்றே பாக்கியநாதன் இதைக் கருதினார். காமாட்சி வாய் திறந்து பெரிதாக எதையும் பேசுபவரல்ல. இதனால் தாயும் மகளும் கலந்து பேசிய பிறகே நிதிலாவின் இக்கருத்து வந்திருக்கும் எனப் பாக்கியநாதன் என்னினார். இது மனைவியின் கருத்தும் கூடவே என்று என்னித் தனக்குள் திருப்தியானார். இப்படியான வேளையில் இருவரும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வது வழக்கம்.

அடுத்து உருத்திரன் மனைவியுடன் வந்து மகிழ்வோடு தாயுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவரின் மனைவி கூட நிதிலாவுடன் நெருங்கிய தோழிபோல ஒட்டி உறவாடிப் பேசிக்கொண்டாள். உருத்திரன் தந்தையை அணுகி

“அப்பா! நீங்கள் வெளிநாடு என்று போகாமல் ஊரிலே இருக்கப் போறீங்கள் என்று அம்மா சொன்னா...” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினார். மகனின் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட பாக்கியநாதன் தன் முடிவை விளக்கினார்.

உருத்திரன் தகப்பனின் விளக்கத்தை ஏற்காதவராய் மனம் தடுமாறினார். “அப்பா! வீட்டை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளமாட்டோமா...? வீட்டைப் பார்க்கிறதுக்காக நீங்கள் வெளிநாடு போற எண்ணத்தைக் கைவிடவேண்டாம்” என்று சொன்னார். பாக்கியநாதன், உருத்திரன் மீது ஏற்கனவே கோபம் கொண்டிருந்தவர், இருக்கும் கோபத்தைக் கொட்ட இது தக்க தருணமல்ல எனத் தீர்மானித்தார்.

தகப்பன் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார் என அங்கலாய்த்த உருத்திரன் தாயின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தார். தனக்கு ஏதும் ஆதரவாகத் தாய் பேச மாட்டாரா என்று எண்ணினார். தாய் எதுவுமே பேசாமல் புன்னகைத்தபடியிருந்தார். உருத்திரனின் மனைவிக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. காமாட்சியின் அருகே வந்து “மாமி, நீங்க என்ன இதைப்பற்றி நினைக்கிறீங்கள்...?” எனப் பீடிகை போட்டார்.

மருமகளின் கேள்வி ஏதோ உள்நோக்கம் கொண்டதைப் புரிந்த காமாட்சி, எதுவும் புதிதாகச் சொல்லாமல் “அதுதான் உங்க மாமா சொன்னாரே...” என்று சொல்லிச் சமாளித்தார். இதைக்கேட்டதும் நிதிலாவுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட, அதை அடக்கிக்கொண்டாள். உருத்திரனின் மனம் “படக் படக்” என்று அடித்துக் கொண்டது. தகப்பன் தன்னைக் குத்திக்காட்டாமல் வேறு

விதமாகக் காரணம் சொல்லுகிறாரோ? என்ற குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அம்மா ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்தபோது அடிக்கடி போய்க் கவனிக்காதது, வீட்டையும் கவனிக்காதது என்று எல்லாம் சேர்ந்து இப்பொழுது குற்றப் பத்திரிக்கையாக என் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளதா - என்று உருத்திரன் பல கோணங்களிலே சுழன்றுசுழன்று சிந்தித்தார்.

மனைவிமீது இருந்த கோபத்தை இங்கே திட்டித் தீர்த்தால் என் மானமும் போகும் என்று சயநலமாக அவர் மனம் சுட்டிக்காட்டியபோது விழித்துக்கொண்டார். மனைவியினது ஆலோசனைகளைக் கண்ணே மூடியபடி ஏற்று நடந்த எனக்கு இதுவும் வேண்டும் - இன்னமும் வேண்டும். சுயமாக நான் சிந்திக்காதது என் தவறு. இதைத் தெரிந்து கொண்டே செய்தேன். இப்போது அடுத்தவர் மீது பழிபோட்டுக் காரணம் தேடி என்ன வரப் போகிறது? தனக்குள் சமாதானமான உருத்திரன் திரும்பியபோது மனைவி, தாய் காமாட்சியின் கையில் எதையோ திணித்துவிட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுதுதான் தாங்கள் கொண்டுவந்த பணத்தினது ஞாபகம் வந்தது. மனைவியின் கையிலே காசைக் கொடுத்து “நீயே, என் அம்மாவிடமோ அப்பாவிடமோ இதைக் கொடுத்து விடு” என உருத்திரன் சொல்லியே தன் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார். மனைவி, தாயிடம் விசயத்தைச் சொல்லிக் காசைக் கொடுத்தவுடன் சிரித்து மகிழ்வோடு “இதை இவர் மாமாவிடம் குடுத்து விடு...” என்றார், ஆனால் பாக்கியநாதனோ “மாமியிடம் வாங்கிய காசை மாமியிடமே குடுப்பதுதான் முறை...” என நழுவிக்கொண்டார். உருத்திரனின் மனைவி மீண்டும்

காமாட்சியிடம் வந்து “இதுவரை நாங்கள் வந்து உங்களிடம் மொத்தமாக வாங்கிய காசும் அதன் கணக்கினது முழு விபரமும் இதில் இருக்கு” என விளக்கம் சொல்லிக் கொடுத்தபோது அவரும் மறுப்பின்றி வாங்கிக் கொண்டார்.

“இதென்ன, முதலிலே மறுத்த மாமி இப்பொழுது கொடுத்த காசை வாங்கிவிட்டாரே! முதலிலே என்ன நடக்கப் போகிறதோ?” என நினைத்த உருத்திரனின் மனைவி இப்பொழுது சற்று நிம்மதியடைந்தார். எல்லோருக்கும் கேட்கக் கூடியதாக “இப்பொழுதுதான் மனம் நிம்மதியடைந்திருக்கு. இத்தனை நாளும் இவரும் நானும் இதைப் பற்றியே கவலைப்பட்டோம். உழைச்ச அதில் மிச்சம் பிடித்துச் சேமித்துக் கடன் அடைக்கும் போது தான் காசின் பெறுமதியே தெரிந்தது...” என உருத்திரனின் மனைவி தன் ஆதங்கத்தைச் சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட உருத்திரன் “எங்கள் வீட்டிலே வாங்கிய காசைத் திருப்பி ஒரு நாள் குடுத்தேயாகவேண்டும் என்று ஆரம்பம் முதல் நான் சொல்லி வந்தேன். இப்பத்தான் ஏதோ கையில் காச சேர்ந்தது, அதைத் தந்துவிட்டேன்” எனத் தன் பக்க நியாயத்தை எடுத்துச் சொன்னார். உடனே காமாட்சி குறுக்கிட்டு “உருத்திரா, இந்தக் காசை முதலாக வைத்து நீ ஏன் ஒரு வியாபாரம் தொடங்கக் கூடாது...?” என ஒரு போடு போட்டார். என்ன பதில் சொல்வது எனத் தடுமாறிய உருத்திரன் சிரித்துச் சமாளித்தார். அதைப்பார்த்த மனைவியும் பதில் சொல்லாது சிரித்துச் சமாளித்தார். சில விநாடிகள் அமைதிக்குப் பின் உருத்திரன் “அப்பா, வெளிநாடு போகவில்லையென்றால் ஏதாவது

ஒரு வியாபாரத்தையாவது தொடங்க இந்தக் காசு பயன் படட்டுமே என நினைக்கிறேன்...” என்று சொல்லி வார்த்தைகளை விழுங்கினார். உடனே எல்லோரும் உருத்திரனையே உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

அதுவரை இவையெல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நிதிலா சிரித்துவிட்டு “அண்ணை, இதை நான் எப்பொழுதோ அம்மாவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் தெரியுமா?” எனக் கூறினாள். உருத்திரனின் மனைவிக்கு இதைக் கேட்டதும் முகம் கறுத்துவிட்டது. ஏதோ தங்களைக் குத்திக்காட்டி விட்டதாக நினைத்தார் போலும்.

ஆனாலும் உருத்திரன் எதுவுமே பேசாமல் வாளாவிருந்துவிட்டார். மருமகளின் முகக் கறுப்பையும், மகளின் மெளன்தையும் அவதானித்த காமாட்சி அதைச் சமாளிக்க என்ன செய்யலாம் என யோசித்தார். கணவர் பாக்கியநாதனைப் பார்த்துவிட்டு “அப்பா வெளிநாடு போகவில்லையென்றால் ஏதாவது வியாபாரம் தொடங்க அண்ணை உதவமாட்டாரா? நேரம் வரும்போது தேவையறிந்து அண்ணா உதவுவார் என நிதிலாவிடம் நானே சொல்லியிருக்கிறேன்...” எனச் சொல்லி எல்லோரின் மனங்களையும் குளிர்மைப்படுத்தினார். அதன்பின்பு யாரும் எதுவுமே பேசவில்லை.

அப்பொழுது வீட்டுவாசல் பக்கம் நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டுவிட்டுப் பாக்கியநாதன் முன்வாசல்க் கதவைத்திறந்து எட்டிப்பார்த்தார். சங்கரன் வாசலில் நின்று சிரித்தான். குரைத்த நாய் வாலையாட்டியபடி

படுத்துக்கொண்டது. உள்ளே வந்ததும் சங்கரனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி. எல்லோரையும் ஓரேயிடத்திலே பார்த்தபோது. காமாட்சி “என்ன சங்கரா, நீ வாறேன் என்டு சொல்லவில்லையே என்ன திடையென்று...” என இழுத்தார், “என்னம்மா ஒவ்வொரு நாளும் விழுந்து விழுந்து சங்கரன் படிச்சாலும் வீட்டு நினைப்பு வந்துவிட்டால் உடனே ரெயினைப் பிடிச்சு வந்து வவுனியாவில் இறங்கவேண்டியது தானே”. என நிதிலா தம்பியருக்குப் பக்கபலமானாள். சங்கரன், அண்ணன், அண்ணியருகே அமர்ந்து குசலம் விசாரித்து, அளவளாவிக்கொண்டிருக்க, காமாட்சி தேநீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

பேச்சோடு பேச்சாக, அண்ணாவும் அண்ணியும் காசு கொண்டு வந்ததை நிதிலா விளக்கமாகச் சொல்லி வைத்தாள். உடனே சங்கரன் பதைபதைத்து “என்ன இது? அண்ணாவும் அண்ணியும் தான் காசைத் திருப்பித் தந்தாலும், அதை அப்பா எப்படி வாங்கலாம்? எங்களிடம் வந்து காசு வாங்கியபோது அதைத் திருப்பித் தரும்படி நாங்கள் கேட்கவில்லையே... அதெல்லாம் முடியாது அண்ணை...” எனக் கூறினான் வேகமாக.

உருத்திரன் உடனே கையைக் காட்டிவிட்டு “சங்கரா, அதெல்லாம் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டாச்ச, நீ வந்து இதுக்குள்ளே குழப்பாதே...” எனக் கூறினார். பாக்கியநாதன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார் அதற்குள் நிதிலா முந்திரிக் கொட்டையாக “சங்கரா, அண்ணா மறக்காமல் மனமார இந்தக் காசைத் தரும்போது நாங்கள் எப்படி அதை வேண்டாம் என்று சொல்லி வாங்காமல் இருக்க முடியும்...?” என்றாள் முற்றுப்புள்ளியிட்டது போல.

உருத்திரனும் எதுவும் மனம்விட்டுப் பேசலாம், ஆனால் அவனின் மனைவியை பக்கத்திலே வைத்துக் கொண்டு அது முடியாதவொன்று. உருத்திரனின் மனமாற்றத்தை நம்பலாம்; ஆனால் அவன் மனைவியின் மனமாற்றம்...?” கொஞ்ச நாள் பார்த்துவிட்டுத்தான் தீர்மானிக்கமுடியும். ஆனால் இருவரும் ஏதோ மனம் மாறி வாங்கிய காசை மொத்தமாக எங்களிடம் தந்து விட்ட பிறகு இவன் சங்கரன் இடையிலே புகுந்து குட்டையைக் குழப்புகிறான். வீட்டிலே எவ்வளவோ பொறுப்புகள் இருந்தும் எதுவுமே கவனிக்காமல் கவலையின்றிப் போய்த் திருமணம் செய்துகொண்ட உருத்திரன் வீட்டிலிருந்து காசைப் பிடுங்கிச் சென்றதுன்னு. எப்படி இவன் எங்களுக்கு உதவப் போறானோ - என என்னியதுன்னு. கடவுளே கண்திறந்து விட்டார் போலும், தானே மனம் திருந்தி இப்போது வந்து விட்டான்.

அதைவிட அவனின் மனைவி திருந்தி மனம் மாறியதே பெரிய விடயம். இவன் சங்கரன் பார்க்கப் போனால் எல்லாவற்றையும் கவிழ்த்துவிடுவானோ...? இவ்வாறு காமாட்சியின் மனதிலே ஓர் அச்ச உணர்வு மேலிட, “பேசாமல் சாப்பிட வா” என்று கூப்பிட்டார், சங்கரன் பசியோடு சமையலறைக்குள் புகுந்து சாப்பிட அமர்ந்தான். காமாட்சி உணவைப் பரிமாறிவிட்டு இரகசியமாக “எதுவும் பேசாமல் இரு, நாங்கள் காசை ஏற்று வாங்கியிருக்கிறோம்” என்று கூறினார்.

மறுநாள் காலை சங்கரன் “அப்பா, நீங்கள் வெளிநாடு போகவில்லையென்றால் ஏதும் வியாபாரம் ஆரம்பிக்கப் போறீங்களா?” என்று கேட்டான். பாக்கியநாதனுக்கு

உடனடியாகப் பதிலளிக்க முடியவில்லை. “யோசிக்கிறேன் பிறகு பாப்போம், இப்ப என்ன அவசரம்...?” என்று சொல்லிச் சமாளித்தார். தகப்பனின் பதிலிலே திருப்தியடையாத சங்கரன் தாயிடம் சென்று இதுபற்றி விசாரித்தான். அங்கே தாய் எதுவுமே பேசாத நிலையில் “அப்பாவுக்கு இப்போது உடனடியாக அப்படியொரு எண்ணமில்லைப் போல இருக்கு...” என இழுத்தான்.

‘இரண்டொரு நாள் விடுமுறையிருக்கே,’ என்று நினைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்த சங்கரனுக்கு நாட்கள் எப்படிக் கழிந்தன என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. நாளை காலை கொழும்புக்குப் புறப்பட வேண்டும். இறுதியாண்டுப் படிப்பு “இன்னும் சில மாதங்களில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு மூட்டையைக் கட்ட வேணுமடா...” எனச் சக மாணவர்கள் கேலியாகப் பேசுவதுண்டு. அதன்பின்பு வேலை கிடைக்கவேண்டும். வீட்டைக் கவனிக்கக் கூடிய பணபலம் அதன் பின்புதான் வரவேண்டுமே. இப்பொழுது எந்தச் செலவுக்கும் வீட்டையே கேட்க வேண்டியிருக்கிறது, சராசரியாகப் பார்த்தால் எல்லா மாணவர்களின் எண்ணங்களும் எதிர்பார்ப்புகளும் ஒரே விடயத்தைச் சுற்றியே சுழல்கின்றன போலும். இதுபோன்ற எண்ண அலைகள் சங்கரனின் மனதைச் சீண்டிப்பார்த்தன, அவன் நித்திரைக்குப்போகும் போது.

★ ★ ★

கடற்கரை மணவிலே காலாற நடந்துசென்ற விவேகன்—ரேணுகா தம்பதிகள் நீண்டதூரம் வந்தபோது பின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் புறப்பட்டு வந்த இடத்திலுள்ள கட்டிடம் ஒன்றை அடையாளம் கண்ட போது தான் தாம் கடந்து வந்த தூரம் எவ்வளவு என்பதைத் தெரிந்துகொண்டனர். தூரத்தே வெண்ணிற்றத்தில் அக்கட்டிடம் இருப்பது அவர்களின் நினைவில் அடிக்கடி வந்தபோகிற ஒன்றுதான். விவேகனின் பாஸ்ய நன்பர் ஒருவரின் கேளிக்கை விடுதி அது. தெகிவளைக் கடற்கரையோரம் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. விடுதியின் யன்னலுராடாகக் கடற்கரையின் அழகையும் இரசித்தபடி மது அருந்தக் கூடிய வகையில் கட்டப்பட்ட கட்டடம் அது. உல்லாசப் பயணிகளையும் கவர்ந்திழுக்கும் வகையிலே வகை வகையான உள் நாட்டு வெளிநாட்டு உணவுகளும் அங்கே கவர்ச்சிகரமாய் விற்பனையாவதுண்டு.

விவேகனின் பதிவுத்திருமணம் திடீரென இடம் பெற்றபோது தம்பதிகளை அழைத்து அவ்விடுதியிலே பால்ய நண்பன் விருந்தொன்றைத் தட்டல்புடலாக வழங்கியிருந்தான். தெகிவளை, வெள்ளவத்தை போன்ற கடற்கரைக்கு வரும் போதெல்லாம் ரேணுகா அவ்விடுதிக் கட்டிடம் பற்றிப் பேசுவதுண்டு. கடற்கரையை யொட்டிய தண்டவாளமும் அடிக்கடி செல்லும் தொடருந்துகளும் அப்பகுதியைச் சற்று இரைச்சலான பகுதியாக்கியிருந்தன. கடலின் பின்னால் சூரியன் மறையும்போது சிவந்து காணப்படும் வானம் இரம்மியமாகக் காட்சியளித்தது. ஒரு பக்கம் கடலின் இரைச்சலும் மறு பக்கம் எதிரும் புதிருமாகச் செல்லும் தொடருந்துகளின் இரைச்சலும் மனதுக்கு ஒருவகையிலே ஆறுதலாகவே ரேணுகாவுக்குப் பட்டது.

இராம கிருஷ்ண வீதியைக் கண்டதும் தண்டவாளத்தைக் கடந்து வீதியிலே நடந்தார்கள். அப்பொழுது விவேகன் “இப்படியே வீட்டுக்குப் போவோம்” என்று கேட்டபோது ரேணுகா “ம் ம்” என்றாள். மேலும் நடந்து சென்றபோது இராமகிருஷ்ண மிசனைத் தாண்டிச்சென்று காலி வீதி யூடாக வீட்டையடைந்தனர். அன்று விடுமுறை என்பதால் பகல் முழுவதும் பல இடங்களுக்குச் சென்று வந்தனர். உடலிலே அசதி அதிகமாக இருவருக்கும் இருந்தது. தொலைபேசி கிணுகிணுத்தபோது விவேகன் பதிலளித்தார். மறுமுனையிலே ரேணுகாவின் தாயார் பேசினார். “தம்பி, எப்படிச் சுகமாய் இருக்கிறீர்களா? எங்கள் குடும்பம் மீது ஏதும் கோபமா?” என்று கனிவோடு கேட்டார். விவேகனும் மனமகிழ்வுடன் கனிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

இதைக் கண்ட ரேணுகா ஆவலோடு வந்து உரையாடலைக் கேட்டாள். கணவர் விவேகனும் அவளது வீட்டாரும் எப்போது மகிழ்ச்சியோடு பேசிக் கொண்டாடுவது? என்று நீண்டநாட்கள் தான் கண்ட கனவு இப்பொழுதுதான் பலிக்கிறது போலும் என ரேணுகா ஒரு கணம் நினைத்தாள். ஆனந்தமிகுதியில் அவளையறி யாது சில நீர்த்துளிகள் கண்ணிலே கசிந்தன. ரேணுகா தொலைபேசியிலே பேச ஆவலாக உள்ளதை அவதானித்த விவேகன் பேசும்படி கொடுத்தான். தாயோடு ரேணுகா மிகக் பாசத்துடன் பேசியதைக் கண்ட விவேகனுக்கு மனம் திருப்தியாகவிருந்தது. தாயும் மகனும் அன்பொழுகப் பேசிப் பேசிக்கொண்டதிலே நேரம் போனதே தெரியவில்லை. ரேணுகாவின் தகப்பன் விவேகனுடன் பேசினார், “இனி வேறொரு நாள் நான் போன் பண்ணுவேன்” என ரேணுகா சொல்லிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்தாள்.

ரேணுகாவிற்குத் தாய் தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டதால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தன்மீதிருந்த கோபம் தணிந்துவிட்டதாகவே தாய் சொன்னதாக விவேகனுக்குச் சொன்னாள். “இல்லையென்றால், தானே போன் எடுத்து இவ்வளவு நேரம் அம்மா பேச மாட்டா. அது எனக்குத் தெரியும், அப்பாவும் அதே மாதிரியே...” என்று வாயெல்லாம் பல்லாக அன்று முழுவதும் ரேணுகா பேசிக்கொண்டிருந்தவிதம் விவேகனுக்குப் புதிய அனுபவமாய் வியப்பை யூட்டியது.

“என்ன ரேணுகா, ஒரு விசயம் எனக்கு விளங்கவில்லை. என் அம்மா, அப்பா எங்க எழுத்துப் பற்றி அறிந்ததும் ஒடோடி வந்து பாத்தினம். சரி, உன் அம்மா அப்பா

கோபிச்சுக் கொண்டிருந்ததைத் தவிர இதுவரை வேறை எதைச் செய்தினம்?" என விவேகன் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டார். ரேணுகா சிறிது யோசித்துவிட்டு "எதுக்கு இப்படியொரு கேள்வி இப்பொழுது வரவேணும்?" என்று சொன்னாள். விவேகன் சிரித்துபாடி "என் மனதிலுள்ளதைச் சொன்னேன், வேறு ஒன்றுமேயில்லை ரேணுகா..." என இழுத்தார், இதுவும் ரேணுகாவிற்குக் கோபத்தைக் கிளரியிருக்க வேண்டும், "சரி என்ன செய்யவேணும் என்று எதிர்பார்க்கிறீங்கள்...?" என்று அலுத்துக் கொண்டு ரேணுகா கேள்விக்கணை தொடுத்தாள்.

விவேகனால் விபரமாக எதுவும் பதிலாகச் சொல்ல முடியவில்லை. எதைச் சொல்வது? எதை விடுவது? எதுவும் சொல்லாமல் விட்டு விடவா? பதில் சொல்லாமல் விட்டால் ரேணுகா மீண்டும் சினப்பாளே. என்ன செய்யலாம்? என யோசித்தார் பலமாக. கணவரிடம் பதில் இல்லாதது கண்டு ரேணுகா அமைதியானாள். பேசாமல் இப்படியே விட்டால் பரவாயில்லைப் போலும் என நினைத்தவள், நித்திரைக்குத் தயாரானாள்.

விவேகனுக்கு நித்திரை வர மறுத்தது. படுக்கையிலே புரண்டு புரண்டு படுத்தார். "சே, ஏன் ரேணுகாவிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்...?" என அவரது மனச்சாட்சி குத்திக் காட்டியது. அதுவும் இன்று தாயும் தகப்பனும் தொலைபேசியிலே பேசிய போது எல்லையில்லா மகிழ்விலே இருந்த ரேணுகாவின் மன நிம்மதியைக் குலைத்து விட்டேனோ? ரேணுகாவின் மன மகிழ்வைப் பார்த்த ஆனந்தத்தில் நானும் என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் பேசிவிட்டேன் போலிருக்கிறது, வேறொன்றுமில்லை.

திரும்பிப் பார்த்தபோது ரேணுகா நித்திரையைத் தொலைத்துவிட்டு ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தாள். வழமையாக நித்திரைக்குப் போகும்போது ஏராளமான விடயங்கள் பற்றிப் பேசுவதுண்டு. ஆனால் இன்றோ எவரும் எதுவும் பேசியதில்லை. ஏதோ ஒருவர் மீது ஒருவர் இனம் புரியாத கோபத்திலே இருப்பதுபோல் விவேகன் உணர்ந்தார். ஏன் வீம்பை நீண்ட நேரம் விட்டுவைக்க வேண்டுமா?

“ரேணுகா, ரேணுகா...” என்று அழைத்தபோது “ம் ம்” என்று பதில் இலேசாகக் கேட்டது. “என்ன நித்திரை வரவில்லையா...?” என்று விவேகன் வினாவியபோது “ஏன் நீங்களும் இன்னும் நித்திரை கொள்ளவில்லையா...?” என ரேணுகா திருப்பிக்கேட்டாள். “இல்லைத்தான்...” என விவேகன் வார்த்தைகளை விழுங்கினார். நீண்ட நேரம் மௌனித்த பின் இருவரும் நித்திரையானார்கள். இருப்பினும் அதிகாலை வழமையான நேரம் ரேணுகா எழுந்து காலைக்கடன்களைக் கழித்துவிட்டு உணவுகள் தயாரித்தாள். விவேகன் எழுந்து பல உதவிகள், ஒத்தாசைகள் புரிந்தார். பின் இருவரும் வேலைக்குப் புறப்பட்டனர்.

வேலையென்பது புதியது என்ற காரணத்தால் ரேணுகா நேரத்துக்குப் போய்விடவேண்டும் என்ற முனைப்பில் அவசரப்பட்டுப் புறப்பட்டாள். நேரமுகப் பரீட்சையிலேயே வேலையிலே நேரத்துக்கு நிற்கவேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தாள். “வீண் பிரச்சனை, கெட்ட பெயர் வேலையில் வந்துவிடக் கூடாது” என்ற நினைப்பு அவளின் மனதிலே எப்பொழுதும் ஆணி

அறைந்தது போல பலமாய் உள்ளது. நேற்று இரவு விவேகன் பேசிய விதம் எதையோ குத்திக்காட்டி நிற்பதாக ரேணுகா உணர்ந்தாள். எதற்காக இவர் இப்படியெல்லாம் பேசவேண்டும்? என்னிடமோ அல்லது என் பெற்றோரிடமோ என்ன அப்படிக் குறையைக் கண்டுவிட்டார்? ஒழுங்காகத்தான் இருந்து பேசிவந்தார், திடீரென இப்படியெல்லாம் பேச எப்படி மனம் வருகுதோ’ என்றே ரேணுகாவின் மனம் சிறகடித்தபடி சிந்தித்தது.

‘நன்பர்கள் என்று எவராவது தூண்டிவிட்டார்களா? யார் எவரோ எல்லாம் தூண்டிவிட்டாலும் கூட சுயமாகச் சிந்தித்து பேசபவர் இவர். இது ரேணுகாவின் மனதை இலேசாக வாட்டியது. சரி, தக்க தருணம் வரும் போது மனம்விட்டு இருவரும் பேசினால் இது அப்படியொன்றும் பெரிய பிரச்சினையே அல்ல. எத்தனையோ தடைகள், எதிர்ப்புகள், சதிகள் எல்லாம் தாண்டி இருவரும் மனமொத்து இணைந்திருக்கிறோம். இதைப் பெரிதுபடுத்தி அப்படியென்ன வந்துவிடப் போகிறது?’ இதை நினைத்தபோது மனம் சாந்தியானது. அவன் பயணித்தபேருந்து ஒரு குலுக்கலோடு நின்றபோது எழுந்து பார்த்தாள். வேலை செய்யும் அலுவலகக் கட்டிடத்தின் முன்பாக நிற்பதை அறிந்ததும், முண்டியாடித்த படி பேருந்தை விட்டிறங்கி அலுவலகத்தினுள் ரேணுகா பிரவேசித்தாள்.

மாலையானதும் வேலை முடியும் வேளையது ரேணுகாவின் தொலைபேசி அலறியது. மறுமுனையில் விவேகன் பேசினார் “இன்று வீட்டுக்கு வா, உனக்கு ஓர் அதிர்ச்சி காத்திருக்குது...”. அத்துடன் அட்டகாசமாகச்

சிரித்துவிட்டு மீண்டும் “வந்துபார் ரேணுகா, எல்லாம் தெரிய வரும்...” என்று கூறினார். “என்ன சொல்லுறீங்கள்...?, என்ன அதிர்ச்சி...?” எனத் திருப்பிக் கேட்டபோது “எதுக்கும் வீட்டுக்கு வந்தால் தெரியப்போகுதுதானே, என்ன அவசரம்...?” என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டார் விவேகன்.

ரேணுகாவுக்குத் தலையைச் சுற்றிவிட்டது போல எதுவுமே கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. விரைந்து வீட்டுக்கு வந்தபொழுது மனம் அலை மோதிப் பல விடயங்களை ஆராய்ந்தது. நேற்றிரவு கணவர் பேசியது போல வேறு ஏதாவது புதிதாகப் பிரச்சினை கிளப்பப் போகிறாரோ? விபரமாகக் கேட்டபொழுது கூட விளக்கமாகச் சொல்லாமல் அட்டகாசமாகச் சிரிப்பதென்றால் ஏதோ திட்டம் போட்டுத்தான் செய்கிறாரோ? பதற்றம் ஒரு புறம் பயம் ஒரு புறம், அதிர்ச்சியைக் காண அவசரம் ஒரு புறம் பேருந்துக்குள் இருந்தபடி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ரேணுகா அடிக்கடி மணிக்கூட்டடைப் பார்த்தபடியிருந்தாள். கொழும்பு நகர வாகன நெரிசல்களிடையே பேருந்து மாலை வேளை மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

அப்படியென்ன வீட்டிலே நடக்கிறது? வீட்டிலே இருப்பது நாமிருவர் மட்டுமே. அப்படியிருக்க என்ன ஆச்சரியம், அதிசயம் வந்துவிடப்போகிறது? அதுவும் எனக்குத் தெரியாமல் அப்படியென்ன அது...? கேள்விகள் பல பல வகையிலே உருவாகி ரேணுகாவைச் சுற்றி மொய்ப்பதுபோல் உணர்ந்தாள். மீண்டுமொருமுறை வீட்டுக்குத் தொலைபேசியில் பேசிப் பார்த்தால் விவேகன்

ஏதாவது விளக்கம் தர, அதை வைத்துப் புதிரைக் கண்டு பிடித்துவிடலாம். வீட்டிற்குத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டாள். மனியதித்துக் கொண்டிருந்தது, பதில் இல்லை.

என்ன இது...? வீட்டிலே விவேகன் இல்லை. அப்படியென்றால் இப்பொழுது நான் வீட்டுக்குப் போய் தனியே நிற்கவேண்டும் போலிருக்கிறதே. சரி வருவது வரட்டுமே, அப்படியென்ன விவேகன் செய்துவிடப் போகிறார்? மனத்தையித்துடன் பேருந்திலிருந்து இறங்கி வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தாள். “ரேணுகா வா, வா...” என்று அழைக்கும் பெண் குரல் கேட்டது. அதிர்ச்சியும், பயமும், ஆவலும் கலந்த பார்வையைத் திருப்பியபோது ரேணுகாவின் தாய் முன்கூடத்தில் நின்றார்.

“அம்மா...” என்று சொல்லியபடி அருகே சென்று ரேணுகா தன்னை மறந்த நிலையில் “ஓ” என சத்தமாக அழுதாள், தாயைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதபோது தாயும் கண்ணீர் உகுத்தார். அப்பொழுது இந்தச் சத்தங்கள் கேட்டதும் போல தகப்பன் அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தார். ரேணுகாவைக் கண்டதும் கண்கலங்கியபடி நின்றார். ரேணுகா தகப்பனை ஆர அணைத்தபடி விசம்பி விசம்பி அழுதாள். யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. ஓரே அமைதியாகவிருந்தது. ரேணுகாவின் தாயார் அமைதியைக் கலைத்தார்.

“ரேணுகா, உன்னை இவ்வளவு நாளும் காணாமல் நாங்கள் என்ன பாடுபட்டோம் தெரியுமா...? பல நாட்கள் நாங்கள் சாப்பாட்டை மறந்தே இருந்தோம். பசியில்லை,

நித்திரையில்லை” என்று சொல்லி அழுதார். உடனே தகப்பன் “நீ போன் எடுத்தும் கூட அதை நாங்கள் கோபத்திலே அலட்சியம் செய்துவிட்டுப் பிறகு இருந்து அழுதோம். வேறுவழியெதுவுமே அப்பொழுது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை” என்று சொன்னார். ரேணுகாவுக்கு இவற்றையெல்லாம் கேட்கக் கேட்க கண்கள் சிவந்து கண்ணீர் கசிந்தது.

“எங்கே விவேகன்...?” என்று வினாவியபொழுது “அவர் இப்பொழுதான் வெளியே கடைக்குப் போய் விட்டார்” என்று தாயார் சொன்னார். அப்பொழுது தான் ரேணுகாவுக்கு விவேகன் தொலைபேசியில் “அதிசயம் ஆச்சரியம், இன்ப அதிர்ச்சி” என்று சொன்னது எல்லாமே இதற்காகவேதான். வேறு எதுவும் இல்லை, என்று ஒவ்வொன்றாக ஞாபகம் வந்தது. சே, நான் பயத்தில் வேறு பல காரணங்களைத் தேடியலைந்ததுதான் மிச்கம்.

விவேகன் கடைக்குப் போய், பொருட்களோடு அவசரமாக உள்ளே வந்தார். எட்டிப் பார்த்தபோது முன் கூடத்திலே ரேணுகா பெற்றோருடன் கலகலவெனப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். புன்னகைத்தபடி விவேகன் தானும் கூட அமர்ந்து அளவளாவினான்.

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ? நீண்ட நாட்களின் பின்பு ரேணுகா தன் குடும்பத்தவர்கள் எனும் ரீதியில் பெற்றோருடன் மனம் விட்டுச் சிரித்துப் பேசித் தன் மனச் சமைகளையும் இறக்கிவைத்தாள். ரேணுகாவின் தாய் “நீ போனிலே பேசியபொழுது நாம் பேசாமல், வீட்டில் உள்ள சின்னப் பிள்ளைகளைப் பேசவிட்ட போது

உன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்...?"எனத் தன் துயரை வெளிப்படுத்தினார்.

பேசிக்கொண்டிருந்ததிலே நேரம் போன்றே தெரியவில்லை. அடுத்த நாள். விடுமுறை நாள் என்பதால் அதிகாலையிலே எழவேண்டிய அவசியமில்லை. பகல் ரேணுகாவும் தாயாரும் உனவு வகைகள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விவேகன் திடீரென “ரேணுகா, இன்று விடுமுறை நாள். யாராவது வீட்டிற்கு வரலாம், சாப்பாடு கொஞ்சம் கூடுதலாக இருந்தால் நல்லது...” என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்.

மதியத்தை நெருங்கிய வேளை கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு ரேணுகா யன்னலூடாக எட்டிப் பார்த்தாள். விவேகனின் பெற்றோருடன் வேறு சிலரும் நின்றார்கள். மகிழ்ச்சியோடு கதவைத் திறந்து “உள்ளே வாங்க மாமா, மாமி... எல்லோரும் வாங்கோ” என வாயார் வரவேற்றாள். விவேகனும் வந்து வரவேற்று அனை வரையும் அமரவைத்தார்.

ரேணுகாவின் பெற்றோருடன் விவேகனின் பெற்றோர் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்க, ரேணுகா எல்லோருக்கும் குளிர்பானம் பரிமாறினாள். சம்பந்தி என்ற உறவோடு இருவரின் பெற்றோரும் மகிழ்வாகப் பேசினார்கள். விவேகனின் தகப்பன் தென்னிலங்கையிலே சில ஆண்டுகள் கடைகளிலே வேலை செய்தவர். இதனால் சிங்களம் ஓரளவு பேசக்கூடியவர். ரேணுகாவின் தாய் அக்கம்பக்கத்துத் தமிழ்ப் பெண்களுடன் பழகும் போது தமிழ் ஓரளவு பேசப்

பழகிவிட்டபடியால் விவேகனின் தாயுடன் பேசுவதில் சிக்கல் இருக்கவேயில்லை.

விவேகன் ரேணுகாவின் கல்யாணம் பற்றி இவர்கள் பேசத் தொடங்கியபோது விவேகனின் தகப்பன் தமிழ் முறைப்படி தாலிகட்டவேண்டும் என கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். இதனால் அதிர்ச்சியடைந்த ரேணுகாவின் தாயார் சில நிமிடங்கள் மௌனித்திருந்தார். இது விவேகனின் தாயாருக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்த, “என்ன எதுவுமே பேசாமல் அப்படியே இருக்கிறீங்கள்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினார்.

“நான் சொல்லி என்ன வந்துவிடப் போகுது...” என்று சற்றுக் குத்தலாக ரேணுகாவின் தாய் சற்று உரத்த தொனியிலே சொன்னார். விவேகனின் தாய் “இதை என் போய்க்கேட்டேன்...?” என மனதிற்குள் தன்னைத்தானே சபித்துக்கொண்டார். இருபக்கப் பெற்றோரின் சம்மதத்துடன், “கல்யாணமாகச் செய்வோம், அதுவும் சைவக்கோயிலிலே...” என்ற முடிவாகியது. அடுத்த வாரம் திருமணம் என்று திகதியையும் குறித்து முகூர்த்தவேளையையும் பார்த்துச் சொன்னார்கள். அப்படியானால் இன்றே, அதுவும் இப்பொழுதே வேலைகளையும் ஏற்பாடுகளையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

இடையிலே இருக்கும் நாட்களின் அவகாசம் போதாது. இது மணமகன், மணமகள் இருவரினதும் ஏகோபித்த முடிவு. அப்படி ஏற்பாடுகள் துரிதகதியிலே நடைபெறவேண்டுமெனில் ஓடியாடிச் செய்யக் கூடியவர்கள்

தேவை. விவேகன் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்துபோகும் நண்பர்களை அழைத்து விடயத்தைச் சொல்லிவிட்டார்.

அவ்வளவுதான்! நண்பர்கள் பட்டாளம் ஒடியாடிச் சகல ஏற்பாடுகளையும் இரண்டொரு நாட்களிலே செய்து முடித்தது. விவேகனும் ரேணுகாவும் தங்கள் வீடுகளுக்கு ஊரிலே அறிவித்ததும் மிக நெருங்கிய உறவினர்கள் எனக் கொழும்பிலே வந்திறங்கினார்கள். இருப்பதோ வாடகை வீடு, அதுவும் சிறிய வீடு, இங்கே மணமகன், மணமகள் இரு பகுதியினரும் தங்கித் திருமண ஏற்பாடுகள் செய்வது பெரும் அசௌகரியம் என்பதால் விவேகனின் நண்பர்கள் அருகாமையில் தெரிந்த ஒரு வீட்டை எடுத்து அங்கேயும் தங்கி அலுவல்களைக் கவனித்தார்கள். இதனால் இடநெருக்கடியென்று ஏதுமின்றி வசதிகளுடன் திருமணத் திற்குத் தயாரானார்கள்.

வெள்ளவத்தைப் பிள்ளையார் கோவிலில் மணமக்கள் சென்று சடங்கை ஆரம்பித்தார்கள். உறவினர்கள், நண்பர்கள் என ஏராளமானோர் சூழ்ந்து இருக்க, நடுவே மணப்பெண் ரேணுகா சிங்களப் பாரம்பரிய உடையுடன் தோழியரால் அழைத்து வரப்பட்டு மணமேடையில் அமர்ந்தாள். தவில், நாதஸ்வர இசை முழங்க அந்தணர்களின் வேத ஒலியோடு மங்கலத் தாலியை விவேகன் ரேணுகாவின் கழுத்தில் கட்டினார். விவேகன், ரேணுகா இருவரினது பல்கலைக் கழக மாணவ நண்பர்கள் என அழைக்கப்பட்ட ஏராளமானோர் சமூகமளித்து மணமக்களை வாழ்த்தினார்கள். விவேகனின் பெற்றோர் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ரேணுகாவின் பெற்றோருடன் அவர்களது வீட்டாரும் சேர்ந்து சகல அலுவல்களையும் கவனித்தார்கள்.

மதிய விருந்து அறுசுவையோடு நெய்யும் தயிரும் கம கமவென வாசனை கிளப்பப் பரிமாறப்பட்டது. ரேணுகா வின் உறவினர்களுக்குச் சாப்பாடு, சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. அனைவரும் இரசித்து ருசித்து விருந்துண்டு மகிழ்ந்தார்கள். தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் நடந்தேறியதையிட்டு இருபகுதிப் பெற்றோரும் அகமகிழ்ந்து காணப்பட்டார்கள். காலை முதல் ஓடியோடிப் பல அலுவல்களைக் கவனித்ததால் நன்கு களைத்து விட்டார்கள்.

விருந்தினர்கள் கலைந்துசென்ற பின்பு கோவிலிலிருந்து வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள். நெருங்கிய உறவினர்கள், நண்பர்கள் எனச் சிலர் வீட்டிற்கும் வந்திருந்து அளவளாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். இரவானபோது வீடு வெறுமையானது. பழையபடி இருபகுதிப் பெற்றோர் மட்டுமே மணமக்களோடு இருந்தார்கள், அப்பொழுது விவேகன், ரேணுகாவிடம் “இரண்டு நாள் முழுவதும் வீடே கலகலவென்றிருந்தது. மணநிகழ்வு நிறைவேறியதும் வீடு எப்படியிருக்குது...?” என்று சொன்னார். ரேணுகா உடனே குறுக்கிட்டு “அவர்கள் என்னதான் இருந்தாலும் வீட்டிற்கு வந்து ஒரு கிழமையாக எத்தனை வேலை செய்திருக்கிறார்கள். தங்கள் வீட்டு வேலைகள், படிப்புகள் என்றெல்லாம் எவ்வளவோ இருந்தும்கூட நமக்காகப் பெரிய உதவி செய்திருக்கினம்...” என்றாள். “இந்த உதவிகளை நாம் எப்போது செய்து பிரதியுபகாரம் செலுத்தப் போரோம்...?” என விவேகன் சொன்னார்.

அங்கு இவர்களின் சம்பாசணைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விவேகனின் தந்தை “இப்படியான நண்பர்கள் கிடைக்கக் கொடுத்து வைக்க வேணும். விவேகன், நீ அதிர்ஷ்டக்காரன். உண்மையான நண்பர்கள் தான் இப்படியான சூழலில் வந்து உதவுவது என்றால் எல்லோர்க்கும் முடியாத காரியம் தான்” என்று தன் மன ஆதங்கத்தைக் கொட்டினார். இனி அடுத்த நகர்வு என்ன என்று விவேகனின் பெற்றோர், ரேணுகாவின் பெற்றோருடன் கலந்து பேசினார்கள், திருமணம் என்று சொல்லி இப்பொழுது தானே நடந்திருக்கிறது முறையாக. இதுக்குமுன் பதிவுத்திருமணம் செய்துகொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள்.

“புதுமணத்தம்பதிகள் தேன்நிலவு என்று போய் வரவேண்டாமா...?” என்று விவேகனின் தாயார் அபிப்பிராயப்பட்டார். உடனே ரேணுகாவை அழைத்து “நாங்கள் நாலுபேரும் நீங்கள் தேன்நிலவுக்குப்போக வேணும் என்று விரும்புகிறோம், மறுக்கக் கூடாது...” என விவேகனின் தாய் கேட்டார். உடனே ரேணுகா மறுப்பேதுமின்றி சிறிது வெட்கத்துடன் “இவர் சம்மதிச்சால் சரிதான்...” என இழுத்தாள். உடனே விவேகனின் தகப்பன் “அவரைச் சம்மதிக்க வைப்பது எங்கள் பொறுப்பு, நீ பயணத்துக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்” என்று கூறிவிட்டுப் புன்னகையொன்றை உதிர்த்தார்.

அன்று விவேகனுடன் ரேணுகா பேசும்பொழுது தேன்நிலவு போவது பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தாள் “உனக்கு யார் இந்த யோசனை சொன்னது? அல்லது உனக்குள் ஆசையா...?” என்று விவேகன் கேலியாகப் பேசினார்.

ரேணுகா “என் உங்களுக்கு மட்டும் தேன்நிலவுக்குப்போக ஆசையில்லையா? உங்கள் அப்பாவும் அம்மாவும் தான் வற்புறுத்திச்சொன்னவை” எனத் தெளிவு படுத்தினாள்.

இதற்குள் விவேகனின் தாயார் வந்து “பயணத்துக்கு முதலில் லீவு போடுங்கோ இரண்டு பேரும், கல்யாணமான கையோடு லீவு கட்டாயம் கிடைக்கும்...” என்று சொன்னார். “எதுக்கம்மா இப்ப இதெல்லாம்...?” என்று விவேகன் இழுத்தார். இதைக் கேட்ட தகப்பன் “விவேகா, தேன்நிலவு கிழவன் கிழவியானபிறகு போறதல்ல. கல்யாணமான புதிதிலே போய்ச்சந்தோசம் அனுபவிக்கிறது தான் தேன் நிலவு. தாமதிக்காமல் பார்க்கவேண்டியதைப் பாருங்கோ...” என்று உறுதியாகக் கூறிச் சென்றார்.

விவேகனால் அதை மறுத்துப் பேச முடியவில்லை, “ம் ம்” என்பது போலத் தலையை மட்டும் ஆட்டினார். ரேணுகா தன் பெற்றோரிடம் மறுக்காததால் அவரும் போகவே விரும்புகிறாள் என நினைத்த விவேகன் தேன்நிலவுக்குப் போவதற்கான ஆயத்தங்களிலே ஈடுபட்டார். பிள்ளைகளின் மகிழ்ச்சிதான் எங்கள் மகிழ்ச்சி என்ற ஒருமித்த கருத்துடைய பெற்றோர்கள் நால்வரும் ‘இனியென்ன ஊருக்குப் புறப்படவேண்டியதுதானே’ என்று எண்ணி அதற்கான பயண ஒழுங்குகளைச் செய்தார்கள்.

ரேணுகாவின் பெற்றோர் முதலிலே புறப்பட்டார்கள். மகளையும் மருமகனையும் ஆசீர்வதித்து விட்டுப் புறப்பட்டு வாகனத்திலே ஏறினார்கள். விவேகன் பேருந்து நிலையம்வரை சென்று வழியனுப்பினார். அன்று மாலை விவேகனின் பெற்றோர் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

ஆசிர்வாதம் வழங்கிவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்து சென்றனர். விவேகனும் ரேணுகாவும் தொடருந்து நிலையம்வரை வந்து வழியனுப்பிச் சென்றனர்.

மறுநாட்காலை விவேகன் - ரேணுகா இருவரும் தேன்நிலவுப் பயணத்திற்குத் தயாரானார்கள். ரேணுகா தம்மிருவருக்கும் தேவையான உடுப்புகள், உணவுகள் எனச் சகல பொருட்களையும் எடுத்துவைத்தாள். அப்பொழுது பேச்சோடு பேச்சாக விவேகனை அணுகி “இன்ப அதிர்ச்சி என்று தொடங்கி உங்கள் அம்மா, அப்பா கொழும்புக்கு வந்தது எல்லாம் உங்கள் வேலைதானா?” என ரேணுகா கேட்டாள். விவேகன் சிரித்து விட்டு “உன் அம்மா, அப்பா வந்ததும் என் அம்மா, அப்பாவுக்குப் போன் பண்ணினேன். அவ்வளவுதான், எல்லாமே ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நடந்தது. இந்தத் தேன் நிலவும்தான்...” என்று சொன்னார். உடனே ரேணுகா விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். “இது அவர்கள் நாலு பேருக்கும் தெரியுமா?” என மறுபடியும் கேள்வி யொன்றை ரேணுகா கேட்டாள். “தெரியும்; அவர்கள் கலந்து பேச நல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தைக் குடுத்தோம். அதுவே அவர்களுக்குப் போதும். நம் இருவரின் பெற்றோர்கள் அமைதியானவர்கள், இதனால் சமுகமாக எல்லாமே நடந்தேறினே” என விவேகன் அமைதியாகச் சொல்லிப் பெருமுச்செறித்தார்.

“இதுக்கு ஏன் இந்தப் பெருமுச்சு?” எனக் கேலியாக ரேணுகா கேட்டுச் சிரித்தாள். “கல்யாணம் சுலபமாக முடிந்ததில் சிரிக்கிறோம், ஆனால் இதை நம்ம ஊரிலே செய்திருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு பெரிய ஏற்பாடுகள்

செய்திருக்கவேணும்? இத்தனை சனத்தோடு முடிந் திருக்குமா? என்ன இலேசான காரியமா...?” என விவேகன் சொல்ல, ரேணுகா அமைதியாகக் கேட்டாள்.

மறுநாள் இருவரும் புறப்பட்டுத் தேன்நிலவுக்குச் சென்றனர். நுவரேலியா, கண்டி என்று ரேணுகாவும் விவேகனும் பல இடங்களைத் தேர்வு செய்து பயணத்திட்டம் தாயராகவிருந்தது. இயற்கையான எழில் கொஞ் சும் மலைநாட்டிற்கும் அதனையண்டிய பகுதிகளுக்கும் அவர்களின் வாகனம் சென்று கொண்டிருந்தது.

சங்கரனும் நண்பர்களும் விவேகன் தம்பதிகளை வழியனுப்பிவிட்டு விடுதிக்குத் திரும்பினார்கள். கல்யாணத்திற்கு எனத் தயாரித்த ஏராளமான பலகாரங்கள் மிச்சம் மீதியாகியிருந்தது. அதை விவேகனதும் ரேணுகா வினதும் பெற்றோர்களுக்குப் போகும்போது ரேணுகா கொடுத்துவிட்டாள். இருந்தும் மிச்சம் மீதி உள்ளதை சங்கரனின் மாணவர் விடுதிக்கு விவேகன் ஏற்கனவே அனுப்பிவிட்டார். சங்கரனும் நண்பர்களும் வந்து உணவுகளை நொறுக்குத் தீனியாகத் தொடர்ந்து சாப்பிட்டார்கள்.

நாட்கள் சில வேகமாக நகர்ந்து சென்றன. இறுதியாண்டுப் படிப்பு என்பதால் சங்கரன் நேரத்தை வீணாடிக்காது பிரயோசனமாக்கிப் படிப்பிலே செலவு செய்தான். வழமைபோல் நண்பர்கள் வந்து “வாடா, வெளியில் எங்கேயாவது போய்வரலாம்” என்று கூப்பிட்டால் உடனே செல்ல எழுந்து முன்வருவது சங்கரன்

தான். வேறு நண்பர்கள் எவராவது வெளியே போகாமல் விடுதி அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தால் அவர்களைச் சங்கரன் விடமாட்டான். “இப்பிடியே எத்தனை நாளைக்கு அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கிறீங்கள். படிச்சுக் கொண்டிருக்க இடையிலே அலுத்தால் கொஞ்சமாவது வெளியே எட்டிப் பாருங்கடா...” இப்படி நண்பர்களைச் சங்கரன் சீண்டிப் பார்ப்பான்.

விடுதி நண்பர்கள் சேரன், திவ்வியன் இருவரும் இணைந்து ஊர் சுற்றுபவர்கள். சங்கரன் இவர்களுடன் சேர்ந்திருந்தாலும் தேவை கருதி மட்டுமே வெளியே செல்வது வழக்கம். சேரனும் சரி, திவ்வியனும் சரி, கையிலே காசு இருந்தால் மட்டுமல்ல, இல்லாவிட்டாலும் கூடக் கடன் வாங்கியாவது செலவு செய்வது அவர்களுக்கு பெரிய விடயமல்ல. ஆனால் சங்கரனின் நிலைமை இதற்கு எதிர்மாறானது. அவசியமில்லாமல் யாரிடமும் காசு கேட்கமாட்டான். வீட்டிலிருந்து காசு வந்தால் ஒழிய, செலவு செய்வது என்பது சங்கரனுக்கு ஏதோ உயிரை விடுவது போலிருக்கும்.

அப்பொழுதெல்லாம் ஒருவகையிலே மனதுக்குள் திருப்தி ஏற்படுவதுண்டு. அப்பா, அம்மா என்னை நல்லமுறையிலே வளர்த்திருக்கிறார்கள், கஷ்டம் நஷ்டம் என்பது எதுவெனக் காட்டிக் காட்டப்பட்டே வளர்ந்திருக்கிறேன். “அத்தியாவசியமாகச் சாப்பாடு, படிப்பு வைத்தியம் தவிர மிச்சுச் செலவு எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே” என்பது தாய் சங்கரனுக்கு அடிக்கடி சொல்லி ஒதிய வேதம்.

சங்கரனின் நண்பர்கள் சேரனும் திவ்வியனும் தெரிந்த நண்பர்களிடம் கைமாற்றாக அடிக்கடி வாங்கிய காச மாதக்கணக்கிலே திருப்பிக்கொடுக்கப்படவில்லை. இதையெல்லாம் ஆரம்பத்திலேயே சங்கரனும் விவேகனும் சுட்டிக் காட்டியதுண்டு, செலவுசெய்ய மட்டுமே பழகிப்போன இருவரும் அவற்றைக் காது கொடுத்துக் கூட கேட்கவில்லை. விவேகன் நட்புரீதியிலே அழைத்து இருவரையும் “படிக்கிற வயதிலே இப்படியெல்லாம் கண்ணை முடிக்கொண்டு கடன்வாங்கி வீண் செலவு செய்தால், அதை எப்படித் திருப்பிக் குடுப்பீங்கள்? யோசித்துப் பாக்கமாட்டங்களா?” என்று இடித்துரைத்தார். இருவரில் ஒருவராவது இதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டதாக இல்லை.

காரணம் எதுவென்று சங்கரனும் விவேகனும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அறிந்தார்கள். திவ்வியன், சேரன் இருவருடன் மூன்றாவதாக ஒருவன் சமீபகாலமாக சேர்ந்து திரிவதாக அறிந்தார்கள்.

அவன் வேறு யாருமல்ல - விவேகனை எதிரியாக நினைத்துப் பல மோசடி வேலைகள் செய்த பெனான்டோ வின் நண்பனே. தானே வலிய வந்து சேரன், திவ்வியன் போன்றோரிடம் ஓட்டிக்கொண்ட ஒட்டுண்ணி, மகா கஞ்சப்பேர்வழி மட்டுமல்ல; போதைவஸ்துப் பாவிப்பவன். சேரனையும் திவ்வியனையும் கெட்டித்தனமாக அனுகி ஆரம்பத்திலே கொஞ்சம் செலவு செய்து நற்பெயரை எடுத்து இருவரின் பிரியாத நண்பனாகினான். தனது போதைவஸ்துப் பாவனைக்காக இவர்கள் இருவரையே

மட்டும் நம்பிப் பிழைக்கும் போதைப்பயல், கூட்டிக் கழித்துப்பார்த்தால் நண்பர்கள் இருவரும் கடன் படுவது எல்லாம் இவனுக்காகவே என்று அடித்துச்சொல்லலாம்.

இதையறிந்த பலர் இருவருக்கும் அவசரத்துக்குக் கூடக் கடன் கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள். இதனால் தாம் பாதிக்கப்பட்டோம் என அறியாமலே மேலும் மேலும் கடன் கேட்க முனைந்து இருவரும் அவமானப்பட்டதுதான் மிச்சம், இதை அறிந்த சங்கரன் “அந்தப் போதைப் பயவின் நட்பு என்றுமே உங்களுக்கு ஆபத்தானது” என எச்சரித்திருந்தான். இருவரும் மௌனித்தார்கள், பதில் இல்லை. இறுதியிலே பொறுமையிழுந்த சங்கரன் “டேய், உங்களுக்கு இதை எப்படிச் சொன்னால் மண்டைக்குள் ஏறும்? அதையாவது சொல்லுங்கோடா...” என்று சொல்லித் தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டித்தீர்த்தான். அதன் பிறகு இவை பற்றி எதுவுமே அவன் இருவரிடமும் பேசுவதில்லை.

அன்று விரிவரைகள் எதுவுமில்லாததால் சங்கரன், வெளியே செல்லாமல் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான். வேறு இரண்டொரு நண்பர்கள் வந்து “வெளியிலே போகலாம் வாடா...” என்று கேட்ட போது மறுத்தான். வற்புறுத்திக் கேட்டும் “முடியாது.. படிக்க வேண்டியது ஏராளம் இருக்கு...” என்று உறுதிப்படக் கூறிவிட்டுப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். மாலையில் திடீரெனத் திவ்வியனும் சேரனும் வந்தார்கள், வந்ததும் வராததுமாக “டேய், உனக்கு எத்தனை தரம் போன் பண்ணினோம். ஏன் எடுக்கவில்லை... அதுதான் நேரிலேயே சொல்ல வந்திட்டோம்...” என்று புதிர் போட்டார்கள்.

சங்கரனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை, இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு விழிகளால் வினாத் தொடுத்தான். “என்ன அது?” என்பது போல. திவ்வியன் உடனே “உனக்குத் தெரிந்த கடைக்காரர் இராசலிங்கம் அண்ணே, அவரது கடைக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் அவரது சொந்தக்காரர் பிள்ளை மாலதியை இன்று கண்டோம்...” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினான்.

உடனே பொறுமையிழந்த சேரன் குறுக்கிட்டான். “அவளைத் தனியாக இல்லை, இன்னுமொருத்தனுடன், அதுவும் விகாரமாதேவி பார்க்கில் சோடியாகப் பாத்தோமடா...” என்ற மூச்சவிடாமல் சொல்லி முடித்தான். வாய்டைத்துப் போன சங்கரன் “என்னடா உண்மையா...?” என்று முன்கினான்.

சேரன் “அவர் இராசலிங்கம் அண்ணே பாவும் எனக்கும் தெரிந்த நல்ல மனிசன். இந்த மாலாவை நம்பித் தன் மகனுக்குக் கல்யாணம் செய்துவைக்க இருக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இன்று மாலா...” எனச் சொல்லிச் சின்தான். தன் மனம் ஒரு நிலையிலே இல்லை என்பதை உணர்ந்த சங்கரன், அதைக் காட்டிக் கொள்ளாது சேரனைப் பார்த்து “ஹே, அவன் யாரென்டு பாத்தீங்களா? அடையாளம் தெரியுதா...?” எனக் கேட்டான். திவ்வியன் பயந்தபடி “ஏன்டா, அவனை என்ன அடிக்கப் போறியா...?” என்று பதற்றத்தோடு கேட்டான். உடனே சேரன் சமாளித்தபடி “அப்பிடி ஒன்றுமில்லையடா. ஆள் யாரென்று அறியவில்லை” என்று கூறினான்.

“சரி, அடுத்த முறை ஆளையாவது பார்ப்போம், நானும் வருகிறேன்...” என்று சங்கரன் தன் திட்டத்தையும் சொல்லிவிட்டு எல்லாவற்றிற்கும் முற்றுப் புள்ளியிட்டான், நிசப்தம் சில நிமிடங்களுக்கு நிலவியது. சங்கரன் மீண்டும் “அடுத்தமுறை நீங்கள் அதே பார்க்குக்குப் போனால் நானும் வருகிறேன். எப்போது போற்காக...?” என வினாவினான். சேரனும் திவ்வியனும் திரும்பியபோது சங்கரன் சுவரை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். “இவளின் மனதில் என்ன இருக்கு என்று எடைபோட முடியாதப்பா...”என நினைத்தபடி நண்பர்கள் இருவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

மாலை வெயில் பட மரங்களின் பின்பு நிழல்கள் நீண்டு சென்றன. விகாரமாதேவிப் பூங்காவில் மக்கள் கூட்டம் சற்று அதிகமாகக் காணப்பட்டது. சேரன், திவ்வியன், சங்கரன் மூவரும் பூங்காவின் பிரதான வாசலுக்கு அருகே உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி போவோர் வருவோரை அவதானித்தபடியிருந்தார்கள். பொழுது போக்காகப் பலவற்றையும் பேசியபடி கடலையை வாயிலே போட்டபடி சில மணிநேரம் இருந்தார்கள். இவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கும் மாலதியும் சோடியும் கண்ணிலே தென்படவில்லை.

இருள் கவ்வும் நேரம் நெருங்க ஆரம்பித்தது. களைத்துப் போய் மூவரும் “வீட்டுக்குப் போய் விடலாமா?” எனத் தமக்குள் நினைத்தபடி ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடியிருந்தார்கள். சங்கரன் மற்ற இருவரையும் பார்த்து “டேய், அலுத்துப் போச்சது, இன்னொரு நாள் வந்து பாப்போம்” என அலுத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“இவனுடன் சேர்ந்து நாங்களும் அலைகிறோம்...” என மனதிலே திட்டிய சேரன் “சரி, போவோம்” என்று சொன்னான். மூவரும் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது “சங்கரன்.. சங்கரன்..” என்று யாரோ கூப்பிடும் குரல்கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு இளைஞர் புன்னகைத்தபடி நன்றான். அருகே மாலதி தலை கவிழ்ந்தபடி நின்றிருந்தாள். சங்கரன் அதிர்ச்சியிலே திகைத்துப் போய் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்து நிற்க அவ்விளைஞர் “என்னை ஞாபகம் இருக்கா சங்கரன்?” எனக் கேட்டான்.

அவ்விளைஞர் யாரென்று அறியச் சங்கரனுக்கு அவகாசம் தேவைப்படவில்லை, “ஆம்.. அவன் அண்ணியின் தம்பியே தான். இவள் மாலதி எப்படி இவன் பாவியிடம் விழுந்தாள்?” என்று மின்னல் போன்றொரு கேள்வி மனதிலே தோன்றி மறைந்தது. சங்கரனின் மௌனம் மாலதிக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்.

சங்கரன் அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துவிட்டு “நீர், எங்க அண்ணியின் தம்பி தானே... பெயர் சாந்தன்...” எனக் கேட்டான். உடனே “நான் தான் சாந்தன். வீட்டை விட்டு வந்து இங்கேயிருக்கிறேன். வீட்டிலே யாருடனும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை...” எனச் சாந்தன் தயங்கியபடி சொன்னான். சங்கரனுக்கு மனம் தவித்தது “இவள் மாலதி வாயைத் திறக்கவில்லையே” என நினைத்தான்.

அதற்குள் திவ்வியன் முந்திரிக்கொட்டடையாக “சாந்தன், உம்மைக் கொழும்பிலே கொட்டாஞ்சேனை

யடியிலே கண்டிருக்கிறேன்...” எனச் சொன்னார். “அங்கேதான் பிஸ்னஸ் செய்கிறேன்” எனச் சாந்தனும் பதில் சொல்லியபடி மாலதியைப் பார்த்தான். வெட்கத்தினால் மாலதி வேறுபக்கம் பார்த்துவிட்டுச் சங்கரனிடம் வந்து “உங்கள் வீட்டுக்கு முன்பு ஒருமுறை வந்தேன். ஞாபகமிருக்குதா என்ன?” என்று கேட்டாள். சங்கரன் சிரித்துவிட்டு “ஞாபகம் இருக்கு. இராசலிங்கம் அண்ணையின் கடையிலும் உம்மைக் கண்டிருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

மாலதி சங்கரனைத் தனியாக அழைத்து “இவர் சாந்தனும் நானும் ஒருவரையொருவர் விரும்புகிறோம். இராசலிங்கம் மாமாவுக்கு இந்தக் காதல் எதுவுமே பிடிக்காது. அவர்தான் என்னைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து கொஸ்ரலில் தங்கவைச்சுப் படிப்பிச்சது எல்லாம். இன்று நல்ல வேலையிலே இருக்கிறேன்...” எனத் தயங்கியபடி சூறினாள்.

சங்கரன் குறுக்கிட்டு “சாந்தனின் பழைய வரலாறு ஏதாவது தெரியுமா...?” என்று புதிர் போட்டான். உடனே மாலதி “எல்லாமே சொன்னார், வீட்டைவிட்டு வந்து கொழும்பிலே பிஸ்னஸ் செய்கிறார். தெரிந்த ஒருவர் வழிகாட்டியதால் பெரிய பிஸ்னஸ்காரனாகியிருக்கிறார். பழைய கெட்ட பழக்கங்கள் எதுவுமே இப்பொழுது இல்லை” என்று சொல்லிச் சாந்தனுக்காக வக்காலத்து வாங்கினாள்.

சில விநாடிகள் நிசப்தம் நிலவியது. சங்கரன் திரும்பிப் பார்த்தான். சேரன், திவ்வியன், சாந்தன் முவரும் ஆசனமொன்றிலே அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலதி துணிச்சலை வரவழைத்தபடி “சங்கரன், எனக்கு இந்த விசயத்திலே உமது பெரிய உதவி தேவை. மறுக்காமல் செய்ய முடியுமா...?” எனப் பெரிய குண்டொன்றைப் போட்டாள். “இதென்ன இது? என்னவோ நினைக்க என்னவோ நடக்குது...” என நினைத்த சங்கரன் அமைதியானான்.

மாலதி மீண்டும் “இந்த விசயத்தை இராசலிங்கம் மாமாவிடமும் வவுனியாவிலே இவரது வீட்டிலும் சொல்லிப் பக்குவமாகப் பேசிச் சம்மதிக்கச் செய்யவேணும், இவரது வீட்டிலே பிரச்சினையிருக்காது. இவர் மனம் மாறி வீட்டுக்குப் போனாலே அது பெரிய விசயம்” என்று உதவியை வெளிப்படையாகவே கேட்டாள். சங்கரன் வேறு வழியின்றி “ம் ம்” என்று தலையசைத்தான். மாலதி “இராசலிங்கம் மாமாவுக்குத் தனது மகனுக்கு என்னைக் கல்யாணம் செய்துவைக்கும் திட்டம் இருக்கு என்று கேள்விப்பட்டேன்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினாள். சங்கரன் சற்றுத் தயங்கியபடி “சரி, எதுக்கும் நான் அவரிடம் சொல்லிப் பார்க்கிறேன்” எனச் சொன்னான்.

அன்றிரவு சங்கரனுடன் சேரனும் திவ்வியனும் விடுதியிலே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். “சங்கரா, பார்க்குக்குப் போகும் போது, நீ சொன்னது ஞாபகமாடா...?” எனச் சேரன் பழைய கதையைக் கிளறினான். பதில் ஏதுமில்லாததால் சேரன் மீண்டும் “மாலதியுடன் திரிபவனைக் கண்டால் அடித்து உதைப்பேன் என்றாயே. இன்று கடைசியில் அவர்கள் இருவரையும் இணைத்து வைக்க நீயே தூது போகப் போறாய்” என்று பேசினான்.

குறுக்கிட்ட திவ்வியன் “சரியடா, இரண்டு பேருமே விரும்பிவிட்டதால் இனியென்ன செய்ய முடியும். சேர்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைத்தால் இரு பகுதிக்கும் நல்லது. சங்கரன் தூது போகவில்லையென்றால் இன்னுமொரு ஆள் போவார்...” என்று சொன்னான். திவ்வியனின் கூற்றில் நியாயம் இருப்பதை அறிந்து இருவரும் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தனர். “இப்ப முதல் வேலை, படிக்க ஏராளம் இருக்கு. அதுமுடிக்க ரெஸ்ற் வரப்போகுது. அதுக்குப் பிறகு தான் இந்த காதல் தூது போறதெல்லாம்” என்று சங்கரன் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

நாட்கள் பல வேகமாக நகர்ந்து விட்டன, சங்கரனது இறுதியாண்டுப் பார்த்தைகள் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. திடீரென தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. இந்த நேரம் தொலைபேசி எடுப்பதென்றால் அது நிச்சயம் நிதிலா அக்கா அல்லது அம்மா தான் என நினைத்துவிட்டுக் “கலோ” என்றான் சங்கரன். மறுமுனையிலே பதில் இல்லை. தொலைபேசியிலே இலக்கத்திலே பெயரைப் பார்த்தான். தெளிவாக இல்லை, மீண்டும் “யாரது.. அக்காவா பேசுகிறது...?” எனக் கேட்டான்.

“சங்கரன், நான் மாலதி பேசுகிறேன். நான் கேட்ட விசயம் ஏதாவது நல்ல செய்தி...” என்று மறுமுனையிலே மாலதி பேசினாள். சங்கரனுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. தன்னைச் சுதாகரித்துபடி “இல்லையில்லை, இப்ப எனக்கு பைனல் ரெஸ்ற் நடக்குது. இதனால் நான் யாரிடமும் எதுவும் பேசவில்லை. இது முடியத்தான் போய்ப் பேசிப்பார்க்கிறேன்...” எனக் கூறினான்.

சங்கரனின் பரீட்சைகள் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றன. இத்தனை நாட்கள் எவ்வளவோ கனவுகளோடு வந்து தங்கிப்படித்து விடுதியிலே வழங்கிய உணவுண்டு, நன்பர் களுடன் கும்மாளமடித்துக் கூத்தாடிய நினைவுகளைச் சங்கரன் மீட்டுப்பார்த்தான். படிக்கும் காலத்தில் பல்கலைக் கழக வாழ்விலே எத்தனையெத்தனை நன்பர்கள். பலர் வந்தார்கள், பலர் போனார்கள். இன்றும் பலரிடம் பழகுகிறோம். இவர்களிலே எத்தனை பேரிடம் தொடர்பு இருக்கப் போகிறது. பழகும்போது தங்கள் குணத்தைக் காட்டியவர்களும் உண்டு, பலநாட் பழகியபின்பு கடைசியிலே கெட்ட குணத்தைக் காட்டியவர் பலருண்டு. இவர்களில் நல்லவர் யார்? கெட்டவர் யார்? யாரறிவார்?

சங்கரன் கொழும்புக்குப் படிக்கப் புறப்பட்டபோது தாய் காமாட்சி வழிக்கு வழி சொல்லிவிட்ட வேதம் “நம்ப நட, நம்பி நடவாதே”. இதை அவன் என்றுமே மறந்துதில்லை. வகுப்பு மாணவர்களாகட்டும்; விடுதியில் நன்பர்களாகட்டும்; யாரும் நம்பும்படியே நடந்து நல்லவன் என்று பெயரெடுத்திருக்கிறான். இதற்காக அவன் பயணித்த காலம் பல வருடங்கள். சகித்துக் கொண்ட சங்கடங்கள் எண்ணிலடங்காதவை.

சங்கரன் முதலிலே சேரனுடனும் திவ்வியனுடனும் கலந்தாலோசித்து விட்டு இராசலிங்கம் அண்ணையின் கடைக்குப் போனான். அங்கு அவர் இருக்கவில்லை. “வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்” என்று பதில் கிடைத்தது. அருகேயுள்ள வீட்டிற்குச் சங்கரன் போனதும் “சங்கரன் தம்பியா, வா வா...” என வாயார வரவேற்ற இராசலிங்கம்

அண்ணை பல விடயங்கள் பற்றிப் பேசினார். இதனால் சொல்ல வந்த விடயம் இப்படியே அடிப்பட்டுப் போய்விடுமோ என யோசித்த சங்கரன் “அண்ணை.. ஒரு முக்கியமான விசயம் பேச வந்தேன்...” என இழுத்தான். “சரி, சரி, சொல்லு தம்பி” என அவசரப்படுத்தினார் இராசலிங்கம் அண்ணை.

சங்கரன் சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தான். தாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த முன் கூடத்திலே எவருமிலர். வீட்டிலுள்ளவர்கள் இப்பொழுதுதான் இருவருக்கும் தேநீரை வைத்து விட்டுச் சென்றனர். சங்கரன் மெதுவாக விசயத்தை இராசலிங்கம் அண்ணையின் காதிலே போட்டு வைத்தான். முதலிலே முகத்தைச் சளித்தார். பின்பு சிறிது யோசித்துவிட்டு இராசலிங்கம் அண்ணை “இந்த மாலதியை நம்பி எத்தனையோ பிளான் போட்டு வைச்சேன். எல்லாம் இனி அவ்வளவு தானா?” என முன்று முனுத்தார். சங்கரன் “உங்கள் முடிவு என்ன என்று சொன்னால் சுலபமாயிருக்கும்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினான்.

“நான் என்ன முடிவு சொல்ல முடியும், தாங்களே முடிவு செய்தாச்சே... சரி, எதுக்கும் மாலதியின் தாயிடம் சொல்ல வேணும். அவ, எனக்கு ஒன்று விட்ட அக்கா...” என இராசலிங்கம் அண்ணை தன் ஆதங்கத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் பெருமுச்சொன்றை விட்டார்.

★ ★ ★

சங்கரன் வவுனியாவில் வந்து இறங்கி இன்றோடு நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. மாலதி சொல்லியனுப்பிய விசயத்தை யாரிடம் முதலிலே பேசுவது என்ற குழப்பத் திலே இத்தனை நாட்கள் வீணாகிவிட்டனவே. “சரி எதற்கும் அக்காவிடம் சொல்லுவோம்” என நினைத்துப் பின் “அக்கா ஏதும் சொல்லித் தடுத்தால் எல்லாமே வீண்” என்றமுடிவில் அண்ணியை அணுகவேண்டி வந்தது.

சங்கரன் முதலில் அண்ணன் உருத்திரனின் வீட்டிற்குச் சென்றான். “சங்கரன், வா” என உருத்திரனே உபசரித்தார். சங்கரன் வந்த செய்தி கேள்விப்பட்டதும் அண்ணியும் வந்து விழுந்து விழுந்து உபசரித்தார். சங்கரன் முதலில் “உங்கள் தமிழ் சாந்தனைக் கொழும்பிலே கண்டேன்...” என ஒரு போடு போட்டான்.

“அப்படியா! எப்படியிருக்கிறான், நல்லாயிருக்கிறானா, என்ன உன்னிடம் பேசினான்...?” என அண்ணியே முதலில்

வாயைப் பிளாந்து ஆவலில் விபரமறிய அவசரப்பட்டார். “ஓ! அவனுக்கென்ன.. நல்லாயிருக்கிறான். உங்களிடம் வரவோ, பேசவோ தயங்குகிறான் அன்னி, அது தான்...” எனச் சங்கரன் வார்த்தைகளை இழுத்தான்.

பின்புறம் ஓர் குரல் ஒலித்தது. “சாந்தனை இங்கே வரச்சொல்லு தம்பி, அவன் பிள்ளையின் முகத்தைப் பாத்து எத்தனை வருசமாச்ச...” அன்னியின் தாயார் அருகே நடந்துவந்து சொன்னார். பெற்ற தாய் தன் மக்களை எப்பொழுதும் மன்னிக்கத் தயாராவே இருப்பார். அது தான் தாயன்பு என்பார்களோ. மகன் சாந்தன் தான் பெற்றோரிடம் கோபித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறிப் போனவன். பெற்றோர் தடுத்தும் அவர்களைத் தள்ளி விழுத்திவிட்டுச் சென்றவனால்லவா, எந்த முகத்துடன் அவர்கள் முன் வந்து “அம்மா” என அழைப்பான்? “அப்பா” என அழைப்பான்?

ஆனால் பெற்றோர்கள் உடனேயே மன்னித்துவிட்டார்கள். அவன் இருக்குமிடம் தெரிந்திருந்தால் தாய் வலியத் தேடிச் சென்றிருப்பார். அது தான் அந்தப் பாவிப் பயல் எதுவும் அறிவிக்கவில்லையே... அவன் தாயை நினைத்தானோ? அல்லது மறந்தானோ இல்லையோ, தாய் மகனை மறக்கவில்லை, அவன் வீட்டை விட்டுப் போன நாளிலிருந்து பெற்றோர்களால் ஒழுங்காக உண்ணவோ, உறங்கவோ முடியவில்லை, மகன் எங்கே என்ன கஷ்டப்படுகிறானா? சாப்பிட்டானா? நித்திரையாவது கொண்டானா நிம்மதியாக? கையில் காசும் வேறு இருந்திருக்காது. என்றெல்லாம் பெற்ற உள்ளாம்தான் உருகியதே தவிர பிள்ளையின் உள்ளாமல்ல. ‘பெத்த மனம்

பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு' என்பது இது தானா? தன்னைப் பற்றிப் பெற்றோர் ஏங்குவார்களே என்று கூட எண்ணாமல் கண்ணே முடிக்கொண்டு இத்தனை ஆண்டுகள் சாந்தன் இருந்திருக்கிறான். தான் எங்கே இருக்கிறேன் என்ற செய்தி கேட்டால் போதும். அந்தப் பெற்றோர்கள் இழந்த நிம்மதியில் பாதியாவது மீட்டிருப் பார்கள். சங்கரனின் மனதை இவை வாட்டிவதைத்தன.

சங்கரனின் முன்னால் அமர்ந்து மகன் சாந்தனைப் பற்றி அவனின் தாயார் விசாரித்தார். “சாந்தன் இப்பொழுது பெரிய வர்த்தகப் புள்ளி. பழைய பழக்கங்கள் எதுவுமில்லா மல் ஒழுங்காக இருக்கிறான்” என அவனைப் பற்றிச் சங்கரன் நற்சான்றிதழ் கொடுத்தான். இதைக் கேட்டதும் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தாயாரின் கண்கள் குளமாகின.

புறப்பட்டு வரும்போது அண்ணன் உருத்திரனும் அண்ணியும் வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பினார்கள். இதுதான் தக்க தருணம் என்பதால் இங்கேயே விசயத்தை இவர்களிடம் சொல்லுவது நல்லது. இது சங்கரனின் மனதிலே திமரென உதித்த திட்டம். அண்ணா, அண்ணி இருவரிடமும் சாந்தன் மாலதியின் விசயத்தைச் சொன்னபோது உடனேயே இருவரினது முகங்களும் மகிழ்ச்சியைக் காட்டின. “இது முதல் பச்சைக் கொடி” என்று நினைத்த சங்கரன் விடைபெற்று வீடுதிரும்பினான்.

நிதிலா அன்றிரவு சங்கரனை அனுகி “அண்ணாவின் வீட்டுக்குப் போனியா?” என்று கேட்டாள். சங்கரன் சாதாரணமாக “ஓம்.. போய் வந்தேன்...” எனக் கூறினான். நிதிலா தம்பியை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு “ஏதோ

அண்ணாவும் அண்ணியும் இடையிடையே இங்கே வருகிறதை வைச்ச அண்ணி வீட்டிலுள்ளவர்களின் மனதை எடை போடாதே. அண்ணியின் தாயும் தகப்பனும் எங்க அப்பா அம்மாவை மதிப்பதில்லையே. நீ எதுக்கு அங்கே போக வேணும்...?" என்று சத்தமாகப் பேசினான்.

பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் வந்து விபரம் அறிந்தார்கள். சங்கரன் தாயைப் பார்த்து "அம்மா, ஒரு முக்கியமான விசயம் அங்கே பேசப் போனேன். அதுக்கு ஏன் அக்கா இந்தத் துள்ளால்..." என விளக்கினான்.

சங்கரன் காரணமில்லாமல் அங்கே உருத்திரனின் வீட்டிற்குப் போக நியாயம் எதுவுமில்லை. ஏதோ ஒரு நன்மை தரக்கூடிய விசயமாகவே போயிருக்கலாம். இல்லையென்றால் நிச்சயம் சங்கரன் போயிருக்கவே மாட்டான். இது காமாட்சியின் மனதிலே திடீரென எழுந்த கணிப்பு. சங்கரனைப் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயமே இதனைக் கணித்தது. தகப்பன் எதுவுமே சொல்லவில்லை.

"நேரம் வரும்போது சங்கரனோ, உருத்திரனோ தமது வாயாலே சொல்லுவார்கள்" என்பது அவரது வித்தியாசமான எதிர்பார்ப்பு. நாங்கள் பெரியவர்கள்தான் போக நிலைமை சரியில்லை. பிள்ளைகளாவது போய்ச் சந்தோசமாக உறவாட்டுமே. அண்ணன் வீட்டுக்குத் தம்பி போய்வருவதிலே அப்படியென்ன குறைந்துவிடப் போகிறது? இவர்களுக்குள் அப்படியென்ன பகையா நிலவுகிறது? நிதிலா எதற்கு இதை ஒரு பிரச்சினையாக எடுத்துப் பெரிதாக்குகிறாள்? என்று தன் மனதினுள் எழுந்த

அனுமானங்களை ஓரமாக ஒதுக்கிவிட்டுப் பாக்கியநாதன் தனது அலுவல்களைக் கவனித்தார்.

கொழும்பிலே இத்தனை வருடங்கள் பல்கலைக் கழகமும் நண்பர்களும் என்று ஒன்றாக இருந்து பழகி விட்டு இப்பொழுது ஊரில் வந்து இருப்பது ஏதோ பொழுது போவது கஷ்டமானதாக சங்கரன் உணர்ந்தான். இறுதியாண்டுப் பரீட்சைகள் முடிந்து பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறி வரும்போது பிரிய மனமின்றியே அனைவரும் பிரிந்து சென்றார்கள்.

பல நண்பர்களோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வதால் கொஞ்சப் புதினங்களாவது தெரிய வருகிறது. நண்பர்களானாலும் எல்லோரும் ஒழுங்காகப் புதினம் சொல்வதில்லை. “பரீட்சை முடிவுகள் வரும்போது மீண்டும் சந்திப்போமதா...” என்று சொல்லிவிட்டுத் தொலைபேசி இணைப்பை நிறுத்திய நண்பர்களும் பலருண்டு

சங்கரனின் வீட்டு முன்கூடத்திலே சிலர் பேசிக் கொள்ளும் சத்தம் கேட்டு நிதிலா எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கே உருத்திரன், மனைவி, பெற்றோர் சகிதம் அமர்ந்து காமாட்சியுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அண்ணா, அண்ணி இடையிடையே இங்கு வருவது வழமை. ஆனால் அண்ணியின் அப்பாவும் அம்மாவும் வந்திருக்கிறார்களே. புயல் வெள்ளம் வந்தபோது இங்கேவந்து சிலநாட்கள் தங்கினார்கள். ஆனால் அப்பா அம்மாவுடன் முகம்கொடுத்துப் பேசவில்லை. இப்பொழுது மட்டும் என்ன தேவையாக வந்தார்களாம்? அம்மா சமைத்தச் சாப்பாட்டைப் பரிமாறியபோது நன்கு முக்குப்

பிடிக்கச் சாப்பிட்டார்கள். ஆனால் முகம் கொடுத்துப் பேசுமட்டும் அவர்களால் முடியாதாம். என்ன பிறவிகளோ? போகும் போது நன்றிகூடச் சொல்லாமற் போனவர்கள் தானே. அண்ணாவும் அண்ணியும் திருந்திய அளவிற்கு இப் பெரியவர்கள் மனம் வருந்தவோ திருந்தவோ இல்லையே. இவர்கள் இந்த வயதிலே திருந்தாமல் இனி எந்த வயதிலே திருந்தப் போகிறார்கள்? இப்படியே நிதிலாவினது மனதிலே ஏழந்த அலைகள் போன்ற கோபத்தை அடக்கப் படாத பாடு பட்டாள். திரும்பியபோது சங்கரன் அருகே நின்று நிதிலாவையும் சேர்த்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டி ருந்தான்.

“பாத்தியா, வவுனியாவுக்கு மீண்டும் புயல் வந்திருக்கு சங்கரா...” என நிதிலா நக்கலாகச் சங்கரனுக்குச் சொன்னாள். “வந்தால் நாங்கள் தான் அடைக்கலம் கொடுக்க வேணும். வேறு வழியில்லை...” எனச் சூடாகச் சங்கரன் பதில் கொடுத்தான். அதற்குள் அங்கு வந்த தாய் காமாட்சி நிதிலாவைப் பார்த்து “அண்ணியின் அம்மாவும் அப்பாவும் எதுக்கு வந்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? எங்கள்மீது இவ்வளவு நாளும் கோபித்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்கவும் சங்கரனுக்கு நன்றி சொல்லவும்தான்” என்று புதிர் போட்டார். நிதிலாவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. சங்கரனையும் தாயையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

தாய் வந்த விருந்தினர்களுக்குத் தேநீர் தயாரித்தபடி நிதிலாவுக்கு விளக்கம் அளித்தார். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கரனுக்கு எல்லாமே புரிந்து விட்டது. நிதிலா வந்தவர்களுக்குத் தேநீர் பரிமாறினாள். எல்லோரும்

மகிழ்வாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நிதிலா மனம் மாறிய நிலையில் விருந்தினர்களுடன் கோபம் மறந்து பேசினாள். சங்கரனின் கைகளைப் பிடித்தபடி சாந்தனின் தாயார் கண்களிலே நீர்மலக் நன்றி தெரிவித்தார்.

சாந்தனின் தகப்பன் “தம்பி, சங்கரன் இல்லை யென்றால் எங்கள் மகன் கிடைத்திருக்க மாட்டான்” என்று நா தளதளக்கச் சொன்னார். உடனே சாந்தனின் தாயார் “பல வருசத்துக்குப் பிறகு சங்கரன்தான் நல்ல செய்தி சொல்லியிருக்கிறார். அத்துடன் மகனின் கல்யாணச் சங்கதியையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறார்” என்று கூறினார்.

இரண்டொரு நாட்களில் சங்கரனின் பரீட்சை முடிவுகள் வந்துவிட, கொழும்பிலிருந்து தொலைபேசியிலே தான் சித்தியடைந்த நற்செய்தியைச் சங்கரன் சொன்னான். தாய் காமாட்சி மகிழ்ச்சியில் திருக்கேத்தீஸ்வரத்திற்குக் கேதீஸ்வரநாதனுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்தார். நிதிலா தகப்பனுடன் சங்கரனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். காமாட்சியும் தன் பங்கிற்குச் சில ஆலோசனைகளைச் சொன்னார். தான் கொழும்பிலிருந்து கொண்டு வேலை தேடப்போவதாகச் சங்கரன் போவதற்கு முன் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். இதனால் காமாட்சியின் மனதிலே சிறு ஏக்கம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது.

இத்தனை வருடங்களாகச் சங்கரன் வீட்டிலே இல்லாமல் கொழும்பிலே இருந்ததுபோல இனியும் இருக்கப் போகிறானே. “இந்த ஏக்கம் சிறியது ஆனாலும் விட்டால் பெரிதாகிவிடும்” என்பது பாக்கியநாதன்

அறியாததல்ல. இதனால் மிகப் பக்குவமாக மனவியிடம் பேசினார். ஒரு பிள்ளை படிக்கவோ வேலை தேடியோ வீட்டிலிருந்து பிரிந்து நாலு இடத்திற்குப் போவது அப்படியொன்றும் புதிதல்லவே. இது தாய்மாருக்குத் தெரியாததுமல்ல. பிள்ளைகள் வெளியூருக்குப் போகும் போது பெற்றோர்கள் தமது சோகத்தை வெளியே காட்டாது பிள்ளைகளுக்கு மனத்தெரியம் நன்கு கொடுக்க வேண்டும். பெற்றோரே பிள்ளைகளுக்கு முன்பாகக் கலங்கினால் பயணம் போகும் பிள்ளைகளின் மனதிலை என்னவாகும்? ஒரு தாய்க்கு இது கஷ்டமானதொன்று. ஆனால் வேறு வழியில்லை சகித்தேயாக வேண்டும், இவை பாக்கியநாகன் எங்கேயோ படித்த ஞாபகம் வந்தது. அவற்றின் சாராம்சத்தை காமாட்சிக்கு விளக்கினார்.

அப்பொழுது காமாட்சி மிக்க அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டார். நாட்கள் செல்லச் செல்ல மனம் அமைதியான காமாட்சி, தன் வழிமையான அலுவல்களை நன்கு கவனித்தார். சங்கரன் “கொழும்பிலே தங்கி நின்று வேலைதேடப்போகிறேன்” என்று சொன்னதும் அது பெரிய தாக்கமாகத் தெரியவில்லை. புறப்பட்டுச் சென்ற பின்பே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தார். நிதிலா கூடவே அமர்ந்து ஆறுதல்கள் சொல்லும் போது மகனின் பிரிவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை. நிதிலாவின் அச்சம் பழையபடி தாய் படுக்கையில் வீழ்ந்தால் என்ன செய்வது? ஆனால் அப்படியெதுவுமே இடம் பெறவில்லை. மாறாகக் காமாட்சிக்கு இந்தப் பிரிவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

உருத்திரன் இப்படி ஏதும் இடம்பெறலாம் என முன் கூடியே அனுமானித்துவிட்டதால் சங்கரன் புறப்பட்ட நாளிலிருந்து அடிக்கடி வந்து தாயைப் பார்த்துச் சென்றார். பாக்கியநாதன், தான் வீட்டிலிருப்பதாகவும் நிதிலா, உருத்திரன் ஆகியோர் பக்கபலமாய் இருப்பதாகவும் அடிக்கடி காமாட்சியுடன் நகைச்சுவையாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார். உருத்திரன் அடிக்கடி வந்து போவதே காமாட்சிக்குப் பெரும் ஆறுதலாகவிருந்தது. இன்று கணவரே பக்கத்தில் நிற்கும்போது மற்றவர்கள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே என்ற நிலைதெரிந்தும் பிள்ளைகள் என்ற ரீதியிலே நிதிலாவும் உருத்திரனும் மாறி மாறிக் கண் காணித்தனர். சில நாட்களாக எல்லோரும் காமாட்சியை விழுந்து விழுந்து கவனித்தபோது தானாகவே வாயைத் திறந்தார். “அப்படியென்ன நடந்தது, எல்லோரும் எப்பொழுதும் கூடஇருந்து கவனிக்கிறீங்கள்...” என நிதிலாவிடம் கேட்டார். நிதிலா மழுப்பலாகச் சிலவற்றைப் பேசிச் சமாளித்துவிட்டாள்.

நிதிலா உருத்திரனைப் பார்த்து “அன்னை, நீ அம்மாவை இதே மாதிரிக் கவனித்திருந்தால் அம்மா போன்முறை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருக்க வேண்டிய அவசியமே வந்திருக்காது” எனத் தன் ஆதங்கத்தைச் சொன்னாள். சுற்றும்முற்றும் பார்த்துவிட்டு உருத்திரன் “சரி, அது தெரியும். பழையதை நீ கிளர அது அம்மாவைப் பாதிக்கப் போகுது...” என மெதுவாகத் தங்கையின் காதருகே கூறினார். நிதிலா சுற்றும்முற்றும் பார்த்துவிட்டு “உஸ் அம்மா வாறா...” என எச்சரித்தாள்.

அருகே வந்த தாய் காமாட்சி “என்ன, அண்ணனும் தங்கையும் இரகசியம் பேசுறீங்களா...?” எனக் கேவி செய்தார். “இல்லையம்மா” என உருத்திரன் சிரித்துச் சமாளித்தார். தாயார் “உருத்திரா, நீ ஒழுங்காக வந்து என்னைப் பார்க்காததால் தான் எல்லாமே நடந்தது என்று நிதிலா சொல்லுவராளா? அவள் அப்படித்தான் உன்னைக் குற்றம் சாட்டுவாள். கவலைப் படாதே” என்று சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்னார். உருத்திரனும் நிதிலாவும் இதைக் கேட்டதும் வாய்பிளந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்து நின்றனர்.

காமாட்சியின் மனக்கணிப்பிலே தன்னை இப்படியே அனைவரும் வீட்டிலே விசேடமாகக் கவனிப்பதுதான் பெரிய கண்டம் போல் உணர்ந்தார். இதை இப்படியே விடவோ அல்லது ஒவ்வொருவராக அழைத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவோ விரும்பவில்லை. பாக்கியநாதனிடம் தன் மனதிலுள்ளதைச் சொல்ல முயன்றார். கணவரோ சிரித்தபடி “நாங்கள் அப்படி நினைத்து ஒன்றும் விசேஷமாகச் செய்யவில்லையே” என்று சமாதானம் கூறிச் சென்றார். இதிலே மனத்திருப்தியடைந்த காமாட்சி, தன் வழமையான அலுவல்களை தானே கவனித்தார்.

திடீரென ஒருநாள் இராசவிங்கம் அண்ணை பாக்கியநாதனின் வீட்டுக்கு வந்தார். பாக்கியநாதனால் அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. பின்பு இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்து நெடுநேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது காமாட்சியும் சேர்ந்து அவர்களுடன் பேசினார். எத்தனையோ வருடப்

பழைய நினைவுகளை மூவரும் மீட்டபடி உணவருந் தினார்கள்.

தனது மருமகளான மாலதியினது கல்யாணம் பற்றிச் சாந்தன் வீட்டிலே பேசவே வவனியாவுக்கு அவர் வந்ததாகச் சொன்னதும் பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர். அத்துடன் பாக்கியநாதன் “வேறு என்ன உதவி தேவையோ நீங்கள் தாராளமாகக் கேளுங்க” என்று இராசலிங்கம் அண்ணையைக் கேட்டதும் அவருக்கு மனம் நிறைந்தது. அன்று மாலையில் பாக்கியநாதனும் இராசலிங்கம் அண்ணையும் உருத்திரனின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். அங்கே சாந்தனின் பெற்றோர், உருத்திரன், மனைவி ஆகியோர் மகிழ்வோடு இவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.

“சாந்தன்-மாலதியின் திருமணம் சம்பந்தமாகப் பேச வந்திருக்கிறோம்” எனப் பாக்கியநாதன் பேச்சு வார்த்தைகளை ஆரம்பித்தார். சாந்தனின் பெற்றோர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பேசினார்கள். இராசலிங்கம் அண்ணை “ஏற்கனவே உங்கள் மகனுடன் கொழும்பில் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். தான் அடுத்தடுத்த கிழமையில் இங்கே வரப்போவதாகச் சொன்னார். விபரங்களை உங்களுடன் போனில் சொல்வேன் என்றார்” எனச் சொல்லி முடித்தார். வேறும்பல விடயங்கள் பற்றி அளவளாவி விட்டு இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

நாட்கள் சில வேகமாக நகர்ந்துவிட அன்று மாலை உருத்திரனின் வீட்டுக் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு அவரின்

மனைவி கதவைத் திறத்தார். என்ன ஆச்சரியம்! சாந்தன் தோளிலே ஓர் பயணப் பையுடன் கண் கலங்கியபடி நின்றான். உடனேயே “அக்கா அக்கா...” என அழைத்தான், நா தளதளத்தது. உருத்திரனின் மனைவி “சாந்தன் என்னடா? ஆளே மாறி விட்டாய்... உள்ளே வா” என்று சொல்லியபடி தாயை அழைத்தார். அதற்குள் தாயும் தகப்பனும் உருத்திரனும் வாசலுக்கு வந்ததும் சாந்தன் தன் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விம்மி விம்மியமுதான். அதற்குள் தாயார் வந்து “சாந்தன், எதுக்கு அழுகிறாய், உள்ளே வா...” எனக் கேட்டபோது உள்ளே வர மறுத்த சாந்தன் கதவோரம் நின்றான்.

“உங்களுக்கெல்லாம் நான் பாவம் பழி செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிறேன். உங்கள் முகத்தில் எப்படி முழிக்கப் போரேனோ தெரியாது என்று ஒதுங்கி இருந்தேன். ஆனால் இப்ப நேரில் வந்தும் உங்கள் முகத்தைப் பாக்கவே எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு...” என்று சொல்லி விசும்பினான். உடனே தகப்பன் “உன்னுடன் போனிலே பேசியபொழுது நாங்கள் உன்னை மன்னித்து விட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டோம், பிறகென்ன தயக்கம்... உள்ளே வா” என ஆறுதல் சொன்னார். சாந்தனோ தாய், தகப்பன் இருவரினதும் கால்களிலே விழுந்து “மன்னித்துவிட்டோம் என்று சொன்னால்தான் எழும்புவேன்” என அடம்பிடித்தான். பெற்றோர் வேறுவழியில்லாமல் “மன்னித்து விட்டோம்” என்று கூறியதும் எழுந்து உள்ளே வந்தான்.

நீண்ட பல நாட்களின் பின்பு சாந்தனைக் கண்டதிலே பெற்றோர்க்கும், அக்காவுக்கும் மகிழ்ச்சி பொங்கிட-

வீட்டிலே ஓரே கொண்டாட்டம்தான். முன்பெல்லாம் சாந்தன் என்றாலே உதவாக்கரை, ஊதாரிப்பயல், குடித்துவிட்டு வீதியிலே சண்டையிடுபவன் என்றெல்லாம் பல அடைமொழிகள் இவனுக்குத் தாராளமாகவிருந்தன. கண்ணே மூடிக்கொண்டு எவரிடமும் கடன் வாங்குவான். கெட்ட நன்பர்களின் சகவாசத்தை எப்பொழுதும் பெரிய கௌரவமாகக் கருதியே செலவு செய்வவன். இவனின் இந்தப் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி ஒட்டுண்ணிபோல வந்து ஒட்டிக்கொண்ட நன்பர்கள்தான் பலர்.

சாந்தனின் கையிலே காசு இருக்கும்வரை இவனை விட்டுப் பிரியமுடியாத நன்பர்கள் அவர்கள். கையிருப்புக் கரைந்ததும் எப்படி நழுவிச்செல்ல முடியுமோ நழுவி விடுவார்கள். குடிவகை, புகைத்தல், விலையுயர்ந்த உணவுகள் என சாந்தன் வாங்கும்போதெல்லாம் உடன் இருந்து அவ்வளவையும் காலிசெய்துவிட்டுப் போகும் இவனின் நன்பர்கள் அவசரம், ஆபத்து என்றால் எட்டியும் கூடப் பார்க்காத பாவிகள். வீட்டைவிட்டுக் கோபித்துக் கொண்டு போயும் கூட எந்த நன்பர்களுடனும் தொடர்பு வைக்காமல் கொழும்பிலே தானுண்டு தன் வேலையுண்டென இருந்தது எல்லாம் தன் நன்பர்களின் குணம் அறிந்துதான். வேறு காரணத்தைச் சாந்தன் தேடியலைய வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. வீட்டிலிருந்து வெளியேறியபோது ஊரில் எந்த நன்பர்களின் வீட்டிற்கும் சென்று தன் நிலைமையைச் சொல்லவோ உதவிகேட்கவோ துளியளவும் மனமில்லாமல் ஓரே ஒட்டமாகக் கொழும்புக்குப் போகவேண்டிவந்தது.

இன்று சாந்தனின் வீட்டில் கிடைத்திருக்கும் மரியாதையே தனியானது. சில வருடங்களாகத் தொடர்பு இல்லாமற் போன்றால் ஓர் ஏக்கம் இருந்திருக்கிறது. எங்கே எப்பொழுது வீட்டிற்குப் போவேன் என்றெல்லாம் ஏங்கி இருந்த சாந்தன் இன்று வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாயிற்று. தனது பெற்றோர்களின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சில நிமிடங்கள். தான் சண்டையின் போது கோபித்துக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறப் பெற்றோர்கள் ஒடிவந்து தடுத்தார்கள்.

குடிவெறியிலே அவர்கள் யாரென்றே தெரியவில்லை அந்தப் பாழாய்ப் போன கண்ணுக்கு. ஒரே தள்ளு இருவரையும் சேர்த்தபடி. ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்து படியிலே உருண்டார்கள். திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் தான் சென்றது நல்ல ஞாபகம், நினைவிலே வந்தது. “நான் ஏன் அப்படிச் செய்தேன்? அப்படியென்ன, கோபம் வரவேண்டும் அன்றைய சூழ்நிலையிலே...?” காரண காரியங்களைத் தேடிப்பார்த்தான் சாந்தன். எதுவுமே தெள்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அப்போழுது பெற்றோர்களின் மனதிலை எப்படி யிருந்திருக்கும் என ஒரு கணம் நினைத்துப்பார்த்தான். கண்களிலே நீர் கசியவாரம்பித்தது. “இப்பொழுது கண் கலங்கி என்ன வரப்போகிறது. எல்லாம் நடந்து முடிந்தபின்பு கவலை கொள்வதிலே யாருக்கு என்ன இலாபம். கண் கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் என்பதுபோல” என மனச்சாட்சி ஒலித்தது போலிருந்தது. திரும்பத் திரும்ப அது காதிலே ரீங்காரம் செய்வதுபோலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சரி, அதுதான் போகட்டும், இத்தனை வருடங்களாகத் தான் எங்கேயிருக்கிறேன் என்ற ஏக்கம் பெற்றோருக்கு இருக்குமே. தன்னைத் தேடியிருப்பார்களே, கிடைக்காததால் என்ன பாடுபட்டிருப்பார்கள், அதுவும் வயதான காலத்திலே. வீட்டிலிருக்கும் பெற்றோருக்கு, முதுமைக் காலத்தில் கவனிக்கவேண்டிய பின்னை, எதுவுமே செய்யாது போதாக்குறையாகக் கோபித்துக்கொண்டும் போனால் பாவம் அவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்? இந்த அளவு மோசமாக நடந்தது எவ்வளவு பெரிய பாவம்? இதற்குரிய தண்டனையை இறைவன் அல்ல, காலமே ஒரு நாள் தேடிவந்து வழங்கப்போகிறது.

அதை நீ எதிர்கொள்வதைத்தவிர வேறு வழி இப்பொழுது கிடையாது. உன்னையே நீ தயார்படுத்திக் கொள். அது ஒன்று தான் இன்று உனக்கிருக்கும் மார்க்கம். பாவம் எனத் தெரிந்துகொண்டு செய்பவர்கள், எங்கேயாவது தண்டனையிலிருந்து தப்பியதுன்டா? பிராயச்சித்தம் என்ற பெயரிலே நீ என்னதான் தலைகீழாய் நின்றாலும், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் செய்தாலும், நீ செய்து தொலைத்த பாவமும் பழியும் கழுவப்பட்டுவிடுமா? எத்தனை கங்கையிலே கழுவினாலும் போக்க முடியாதது அது. இதுபோன்ற நினைவுகள்மூலம் சாந்தனது ஆழ் மனதிலிருந்து ஞானம் வந்து அடிக்கடி மனதிலே இடித்துரைத்தபடியிருந்தது. அவற்றை மறக்கமுயன்ற சாந்தன் தோல்வியுற்றான்.

தன் பெற்றோர்க்கு இனியாவது வாழும் காலத்தில் மனம் குளிரும்படி செய்ய என்னென்ன நன்மைகள் உண்டு

என யோசித்துப் பார்த்தான், கண்களிலே கண்ணீர் கசிந்ததே தவிர உருப்படியாக எதுவும் மனதிலே தென்பட வில்லை. இறுதியாகப் பெற்றோரை மனம் நோகாமல் வயதான காலத்தில் வைத்துப் பார்த்தாலே போதும். அதுவே பிள்ளைகளின் கடமையுமாகும் எனத் தீர்மானித்த சாந்தன், பெற்றோரைக் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று தானே வைத்துக் கவனித்தால் என்ன - எனத் தீவிரமாகச் சிந்தித்தான். அப்பொழுது உருத்திரனும் மனைவியும் அருகே நிற்பதைக் கண்ட சாந்தன் “என்னக்கா...?” எனக் கேட்டான்.

உடனே தமக்கை “இல்லை, நீ இங்கு வீட்டுக்கு வந்த நான் முதல் ஏதோ கடும் யோசனையிலே இருக்கிறாய். அது தான்... என்ன பிரச்சினையோ என்று அம்மா உன்னைக் கேட்கச் சொன்னா...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினார், சாந்தன் கலங்கியிருந்த தன் கண்களைத் துடைத்துவிட்டு “அக்கா, நான் சொல்லித்தான் உங்களுக்குத் தெரியவேண்டியதில்லை. நான் செய்ய வேண்டிய முக்கிய கடமையிலிருந்து தவறிவிட்டேன். அம்மா, அப்பா இருவரையும் கலங்கவைத்துவிட்டேன். இப்பொழுது அழுது என்ன பயன்? இதைத்தான் யோசிக்கிறேன்..,” எனக் கூறினான்.

உடனே தமக்கை “அதுதான் நீ இப்பவாவது வந்துவிட்டாயே, அதுவே அம்மா, அப்பாவுக்குப் பெரிய விசயம், சரி இனியாவது இரண்டுபேரையும் நீ வைத்துப் பார்த்துக்கொள்...” எனக் கூறினார். உருத்திரன் சிரித்துவிட்டு “சொல்லப்போனால் நானும் இதே நிலையிலேதான்

இருக்கிறேன் சாந்தன். எனது அப்பா அம்மா என்று இப்பொழுதுதான் சயநலமில்லாமல் கவனிக்கிறேன். அதிலே ஓர் நிம்மதி கிடைக்குது. செய்த தப்புகளுக்குப் பிராயச்சித்தம்போல நினைக்கிறேன்” என உபதேசம் செய்தார்.

இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட சாந்தனின் தாயார் அருகே வந்ததும் “சாந்தா, இப்ப நீ பழைய சாந்தனல்ல. கொழும்பிலே ஓர் பெரிய தொழிலிப்பர். வசதியாக இருக்கிறாய். ஆனால் நிம்மதி யில்லை என்ற அர்த்தத்திலே பேசுகிறாய். செய்ய வேண்டிய உன் கடமையைச் செய். மீதியெல்லாம் தானாக நடக்கும்” எனத் தனது ஆதங்கத்தைச் சொன்னார். வீட்டிலுள்ளவர்களின் ஆறுதல் சாந்தனது மனதைப் பக்குவமாக்கியது. மனதிலிருந்த சுமை குறைந்ததுபோல அவன் உணர்ந்தான். கொழும்புக்கு அடிக்கடி தொலைபேசியிலே பேசித் தனது வியாபாரத்தைக் கவனித்தான்.

மனம் சிந்தனைவசப்பட்டிருந்ததிலே தனக்கு வந்த தொலைபேசி அழைப்புகளையே சாந்தனால் ஒழுங்காகக் கவனிக்க முடியவில்லை. ஒவ்வொரு அழைப்பு வரும்பொழுதும் “நான் பிறகு பேசுகிறேன்...” என்று சொல்லி விட்டு வைத்ததுடன் சரி. அதன் பின்பு தொடர்புகொண்டு பேசியதாக அவனுக்கு நினைவில்லை.

இதேபோலவத்தான் மாலதி தொலைபேசியிலே அழைத்திருந்தபோதும் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு “பிறகு பேசுகிறேன்” எனத் தொடர்பைத் துண்டித்தான். இப்படியே தினசரி நடந்துவிட்டது.

மாலதிக்கு இது அச்சத்தையும் ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தி விட்டது. சாந்தன் தன் வீட்டிற்குப் போனதும் வீட்டிலுள்ளவர்கள் அவரின் மனதை மாற்றிவிட்டார்களா என்ற சந்தேகப் புயல் மாலதியின் மனதிலே எழுந்தது. தனது பயத்தை நீக்க முதலிலே சங்கரனுக்குத் தொலைபேசியில் இதைச்சொன்னாள்.

பதறிய சங்கரனின் அழைப்பு வந்து முழு விசயத்தையும் சொன்னபொழுது சாந்தனுக்குத் தான் செய்த முட்டாள்தனம் எதுவெனப் புரிந்தது. உடனடியாக மாலதியுடன் தொடர்புகொண்டு சாந்தன் தான் இருந்த மனோநிலையை விளக்கினான். மறுமுனையிலே மாலதி இதைக் கேட்டுவிட்டு அமைதியாக முடியவில்லை. காதலிக்கும்போது எதுவும் பேசலாம், ஆண்கள் தம் பெற்றோரிடம் காதலைச் சொல்லும்போது தான் அவர்களின் உண்மைத் துணிச்சல் தெரியவரும். இதனால் மாலதியின் மனதிலே இருந்த அச்சம் நியாயமானதே எனச் சாந்தன் ஒத்துக்கொண்டான். எந்தப் பெண்தான் இப்படியான சூழ்நிலையில் பயப்படாமல் இருக்க முடியும்?

பயணிக்கும்பொழுது, பச்சை விளக்கும் சிவப்பு விளக்கும் ஓரே இடத்தில் தென்பட்டால் நிற்கவும் முடியாது தொடர்ந்து பயணிக்கவும் முடியாதே. இதுபோன்ற சூழலிலே மாலதியால் எதுவும் செய்ய முடியாமல் தவியாகத் தவித்திருப்பாள் பாவம். நான் மட்டுமல்ல; இன்னுமொருவர் ஆறுதல் சொன்னால் மாலதிக்குப் பெரும் ஆறுதல் கிடைக்கும்.

சாந்தன் மாலதியுடன் தொடர்பு கொள்ளத் தொலைபேசியிலே அழைத்தான், மறு முனையிலே மாலதி “கலோ” என்று பதிலளித்ததும். சிலநிமிடம் பேசிவிட்டு “இனி என் அக்காவுடன் பேசு” என்று தமக்கையிடம் தொலைபேசியைக் கொடுத்தான். அதன்பிறகு தாயார் மாலதியுடன் பேசுவிரும்பினார். இருவரும் மகிழ்வாக மாலதியுடன் பேசி முடித்ததும் சாந்தன் “மாலதி எப்படி? நன்கு பேசிப் பழகக் கூடியவர்களா?” எனக் கேட்டான். சாந்தனின் தாயார் “மாலதியின் பேச்சைப் பார்த்தால் உனக்கு ஏற்ற ஆளாகவே இருப்பாள் போலிருக்குது” என நற்சான்றிதழ் கொடுத்தார். தமக்கை தன் பங்கிற்கு பேசினவிதம், மாலதி குடும்பத்திற்கு ஏற்ற ஒர் பெண்ணாகவே தெரியுது. நாங்கள் பேசியபோது மாலதியின் மனதிலே பெரும் ஆறுதல் தெரிந்தது” எனக் கூறினார். சாந்தன் சிரித்து விட்டு “இதற்குத்தான் உங்கள் இருவரையும் பேசச்சொன்னேன்” என்றான்.

காமாட்சியும் பாக்கியநாதனும் வீட்டு முன் கூடத்திலிருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது பேச்சோடு பேச்சாகக் காமாட்சி “இவள் மாலதி சாந்தனிடம் விழுந்திருக்கிறாள். இவனது பழைய வரலாறு ஒன்று கூடக் கேள்விப்படவில்லைப் போலிருக்குது. இவனும் கூடச் சொல்லாமல் மறைத்திருக்கலாம்” எனக் கூறினார். பாக்கியநாதன் உடனே மனைவியைப் பார்த்துவிட்டு “அது இருக்கட்டும், இதுக்கு நீர் என்ன செய்யப்போரீர்...?” என்று கேட்டார். காமாட்சி தயங்கியபடி “வேறு ஒன்றுமில்லை, மாலதி அப்பாவிப் பெண். இவன் சாந்தனைப் பற்றிய பழைய கதையை மாலதியிடம் நாம் சொன்னால் என்ன?

இதைத் தெரிந்தும் நாங்கள் சொல்லாமல் விட்டோம் என்று எங்கள் மீது இராசவிங்கம் அண்ணை குறை சொல்லமாட்டாரா?” எனத் தனது ஆதங்கங்களைச் சொன்னார். அப்பொழுது அங்கு வந்த நிதிலா கொண்டு வந்த தேநீரை மேசையிலே வைத்தபடி “அம்மா, சாந்தன் தன் முழுக்கதையையும் சொன்னபிறகே மாலதி இவனை ஏற்றாள். சங்கரன் இதைச் சொன்னான்” எனக் கூறித் தாயினது ஆதங்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டாள்.

★ ★ ★

பரபரப்பான கொழும்பு வாழ்க்கை என்பது பழகிப்போய் விட்டால் சுலபமானது என்பது விவேகன், ரேணுகாவிற்கு ஏற்கனவே சொல்லிவைத்த ஒன்று. ஆனால் ரேணுகாவோ தினசரி வேலை முடிந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது களைத்துப்போய் அலுத்தபடி வருவதால் கொழும்பு வாழ்க்கை கசப்பதாய் உணர்ந்தாள். “ஓவ்வொரு நாளும் ரெயின், பஸ் எண்டு ஏறி சனநெரிசலில் வேலைக்குப் போய் வருவது ஒருங்கம் கழிந்த மாதிரியிருக்கு. வேலைக்குக் கிட்ட வாடகைக்கு வீடு எடுப்போமா...?” என ரேணுகா விவேகனிடம் இடையிடையே சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

ஆரம்பத்திலே விவேகன் சிரித்துவிட்டு “நானும் இதே மாதிரித்தான் போய் வாரேன். என்ன கஷ்டமாயிருக்கா...?” எனக் கேட்டார். இதைப் பெறிதாய் எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை.

ரேணுகா “நீங்கள் வேலை முடிந்து களைத்து வந்தாலும் அப்படியே இருப்பீங்கள். ஆனால் நான் வீட்டு வேலை, சமையல் என்று எத்தனை வேலை பாக்க வேணும்...” என முனுமுனுக்கத் தொடங்கினாள். இருவரும் பின்பு கலந்து பேசிய பின்பு தேடியபோது ரேணுகாவின் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு அருகே வீடு வாடகைக்குக் கிடைத்தது.

அடுத்த மாதமே வீடு மாறிப் பொருட்களை ஏற்றி இறக்கினார்கள். ரேணுகாவிற்கு வீட்டிற்கு அருகே வேலை என்பதால் மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது. விவேகனுக்கும் புதிய இடம் போக்குவரத்துச் செய்ய இலகுவாகவிருந்தது. பழைய வீடு, வாடகைக்கு என்று தேடியபோது பல்கலைக் கழகத்திற்கு அருகே வேண்டும் என்றே அலைந்து திரிந்து கிடைத்தது.

சமீபத்தில் திருமணம் முடிந்த கையோடு தேன்நிலவு போய் வந்த விவேகன் - ரேணுகா தம்பதினர் மறக்க முடியாதவொரு பயணமாக அதைக்கொண்டனர். வீட்டுக்கு வந்தபோது ரேணுகா விவேகனிடம் நகைப்போடு “இன்னுமொருமுறை தேன்நிலவுக்குப் போயிட்டு வருவோமா...?” என்று கேட்டாள். விவேகன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

விவேகன் “இரண்டாவது தடவை போவது தேன் நிலவு அல்ல. பகல் நிலவு” எனக் கேலி செய்தார். ரேணுகா உடனே அதைச் சமாளித்துவிட்டு “நம்ம எழுத்து, கல்யாணம் இரண்டும் அவசரமாகக் கொழும்பிலே நடந்தது. உங்கள் ஊர், எனது ஊர் இரண்டுக்கும் போகவேண்டுமே.

இதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்...” என விளக்கினாள். “நேரம் வரட்டும், போய் வருவோம்...” என விவேகன் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

சங்கரன் கொழும்புக்கு வந்த நாள் முதல் தினசரி வீட்டுக்குத் தொலைபேசியில் தாயுடன் பேசி வந்தான். நிதிலா தாயினது உடம்பு நிலை பற்றிய தகவல்களை உடனுக்குடன் தெரிவித்தாள். இதனால் தன்னுடன் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருந்தால் அதுவே தாய்க்குப் பெரும் ஆறுதலாகவிருக்கும் என்பது சங்கரனது எண்ணம். கொழும்புக்கு வந்து சில நாட்கள் மனதுக்கு ஒருவகையான ஏக்கம் போலவிருந்தது. பின்னர் அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீங்கியதைச் சங்கரன் உணர்ந்து கொண்டான்.

வேலை என்று தேடி அலையாவிட்டாலும் கூட, உடனேயே வேலை கிடைத்துவிடவேண்டும் எனும் எண்ணம் அவன் மனதிலே மேலோங்கியிருந்தது. பட்டம் பெற்றதும் அரசாங்கத் தினைக் களங்களிலே வழுமைபோல் விண்ணப்பித்து வேலை தேடுபவர்கள் பலர். அதே நேரம் தனியார் நிறுவனங்களிலே வேலை என்றால் கொழுத்த சம்பளம் என்று அவற்றை நாடியவர்கள் பலருமுண்டு.

அரசாங்க உத்தியோகம் என்று வேலை செய்யும் போது சலுகைகள் ஏராளம், வேலை என்று வெட்டிப்பிடுங்க வேண்டியதில்லை. ஓய்வுதியம் என்று அடுக்கிக்கொண்டே போதுமளவுக்கு பலநன்மைகள் பசுமையாக உண்டு. அதேநேரம், தனியார் நிறுவனங்களில் வேலையிலே சேர்ந்தால் சம்பளம், கொழுத்த சம்பளம் மட்டுமே. சலுகைகள் ஏதோ என்று இருக்கும். இதிலே எது பெரியது

என்ற மனக்குழப்பம் பட்டம் பெறும் மாணவர்களிடத்திலே ஏற்படுவது ஒன்றும் புதியதா என்ன? அது ஒவ்வொரு வருக்கும் ஏற்படும்போது புதிய அனுபவமாகவே இருந்துவிடுகிறதே.

அன்று விடுமுறை நாள் என்பதால் விவேகன் காலையிலே சற்றுத் தாமதமாகவே துயிலெழுந்தார். ரேணுகா அதற்குமுன்பாக எழுந்து தேநீரைத் தயாரித்துவிட்டுத் தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வார நாட்களிலே காலையிலே எழுந்து வீட்டுவேலைகளை வரிசையாக முடித்து விட்டு வேலை என்று போனால் மாலையிலே “அப்பாடா” எனக் களைத்த நிலையிலே வருபவன் ரேணுகா. இரவு உணவு தயாரிக்க என்று ஆரம்பித்தால் தொலைக்காட்சி பார்க்க மிகச்சிறிதளவு நேரமே கிடைக்கும். விடுமுறை நாட்களிலே தான் நிம்மதியாக இருந்து சில நிகழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பதுண்டு.

விவேகன் தேநீரைக் குடித்தபடி வந்து தொலைக்காட்சி முன்பு அமர்ந்தார். தொலைபேசி மனியடித்த சத்தம் கேட்டு ரேணுகா எடுத்து “கலோ” என்றபொழுது மறுமுனையில் சங்கரன் பேசினான். “கொஞ்ச நேரத்தில் சங்கரனும் சேரனும் திவ்வியனும் இங்கே வரப்போகிறார்கள்” என ரேணுகா கணவரிடம் கூறினாள், “அப்படியென்றால் நல்லது, அவர்களுக்கும் சேர்த்துச் சமைப்போம்...” என்று சொன்ன விவேகன், ரேணுகாவிற்குச் சமையலறையிலே ஒத்தாசைகள் செய்தார்.

ரேணுகாவின் சமையலின் ருசி நண்பர்கள் மூவருக்கும் நன்கு பிடித்திருந்தது. நகைச் சுவையாக ஐவரும்

பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஊர்ப் புதினம், நாட்டுப் புதினம், பல்கலைக் கழக வளாகப் புதினம் எனப் பலதும் பத்தும் பேச்சிலே வந்து போயின். சங்கரன் விவேகனைப் பார்த்து “வேலை தேடுவதிலே எங்களைப் போல் இளம் பட்ட தாரிகளுக்கு அரசாங்க உத்தியோகமா, தனியார் துறையா நல்ல தெரிவு?” எனக் கேட்டான். உடனே அருகேயிருந்த திவ்வியனும் சேரனும் உசாரானார்கள்.

விவேகன் இவர்களின் துறைசார் கல்வியின் பட்டத்திற்குரிய தெரிவு எது என்பதற்குரிய விளக்கத்தை உரிய முறையிலே சொல்லி முடித்தார். மூவரும் அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு சில சந்தேகங்களைப் போக்கினார்கள். அரசாங்கத்துறைக்கும் தனியார் நிறுவனங்களுக்குமிடையிலான பெரிய வித்தியாசம், அதன் நன்மை, தீமை, சாதக பாதக நிலமைகளை விவேகன் தெட்டத் தெளிவாகச் சொன்னதால் நண்பர்கள் மூவருக்கும் முடிவெடுப்பதிலே சிரமம் இருக்காது என்றே அவர்கள் நம்பிச்சென்றார்கள்.

படித்து முடிந்த கையோடு ஊருக்குப் போய்த் திரும்பிக் கொழும்பு வந்ததும் சங்கரனுடனே சேரனும் திவ்வியனும் தங்கியிருப்பதால் ஒருவருக்கொருவர் நன்கு உதவியாக விருந்தார்கள். சமையல், சாப்பாடு, அறைவாடகை என்று சமமாகப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அரசாங்க வேலைக்குப் போவதுதான் நல்லது என மூவரும் முடிவுசெய்துவிட்டு அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தார்கள்.

சில வாரங்கள் கழிந்துவிட்ட நிலையிலே நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அரசாங்கத் தினைக்களாங்கள் அழைத்திருந்தன.

மூவரும் தோற்றும் முதல் நேர்முகப் பரீட்சை என்பதால் இலேசான பயமும், படிப்படியும் இயல்பாகவே இருந்தன. நேர்முகப் பரீட்சையிலே “எந்தெந்த மாவட்டங்களிலே வேலை செய்ய விரும்புகிறீர்கள்?” என்று சேரனிடம் கேட்கப்பட்டது. சேரன் மூன்று மாவட்டங்களைத் தெரிவு செய்தான், ஆனால் இதே கேள்வி மற்ற இருவரிடமும் கேட்கப்படவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்ததும் மூவரும் சேர்ந்து விவாதித்ததில் நேரம்போனதே தெரியவில்லை. “இன்று பட்டிமன்றத்தை இத்துடன் நிறுத்துவோமடா...” எனத் திவ்வியன் கூறிய போதுதான் நேரத்தைப் பார்த்தார்கள். சில நாட்களின் பின் மூவருக்கும் வேலை கிடைத்ததற்கான நியமனக் கடிதங்கள் வந்தன. ஆவலோடு கடிதத்தைப் பார்வை யிட்டார்கள். சேரனுக்குக் கிளிநொச்சியும், திவ்வியனுக்குப் புத்தளமும், சங்கரனுக்கு மட்டக்களப்படும் எனக் கடிதங்கள் இருந்தன. மூவரும் சில விநாடிகள் வாய்டைத்தப் போயினர். சேரன் சிரித்துவிட்டு “டேய், மூண்டு பேருக்கும் இலங்கையின் மூன்று மூலையிலே வேலை வந்திருக்கு. படமாகக் கீற்னால் முக்கோணம் மாதிரி வரும்...” என்று கூறினான். திவ்வியனது முகம் வாடியபடியிருந்தது.

சங்கரன் இதை அவதானித்துவிட்டு “டேய், இப்பவே வாடிப்போனால் எப்படியா பிரிந்துபோய் நிம்மதியாக அங்கங்கே வேலை செய்ய முடியும்” எனக் கிண்டல் செய்தான். குறிப்பிட்ட துக்கியில் கடமையைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றபடியால் இரண்டொரு நாட்கள் முன் கூட்டியே புறப்படவேண்டியிருந்தது. அதற்கு

முன்பு நண்பர்களுக்குப் பிரியாவிடை விருந்து ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். விவேகன், ரேணுகா மற்றும் பல்கலைக் கழக மட்டத்திலே நண்பர்களுள் நெருங்கியவர்கள் என்று அழைத்து விருந்து சிறப்பாக இடம் பெற்றது.

இத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்த கொழும்பு நகரத்துக்கு விடை கொடுத்து விட்டு நண்பர்கள் மூவரும் கொழும்புக் கோட்டைத் தொடருந்து நிலையத்தில் இருந்து மூன்று திசைகளுக்கும் பயணித்தார்கள். விவேகன், ரேணுகா மற்றும் சில நண்பர்கள் வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். வேலை கிடைத்துப் புதிதாகக் கடமைக்குப் போகும் ஆவல் ஒரு புறமும், நண்பர்களை விட்டுப் பிரிக்கிறோம் எனும் ஏக்கம் ஒருபுறமும் அவர்களின் முகத்திலே வெள்ளிடைமலை போலத் தெரிந்தது.

சங்கரன் புறப்படுமுன்பு இராசவிங்கம் அண்ணையின் கடைக்குப் போய்ப் பயணம் பற்றிச் சொன்னான். “மட்டக்களப்புக்கா தம்பி போகிறாய்? அங்கு தங்கியிருக்க இடம் வேணுமென்றால் தெரிந்தவர் ஒருவரின் விலாசம் தருகிறேன், எல்லா உதவிகளும் தேவையானால் செய்வார்...” என்று உதவி செய்ய முன் வந்தார். அங்கே இராசவிங்கம் அண்ணையின் கடைக்குத் தற்செயலாக வந்த சாந்தனும் மாலதியும் திடீரெனச் சங்கரனைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சங்கரன் தனது வேலையை, மட்டக்களப்புப் பயணத்தைப் பற்றிச் சொன்னபோது தங்களது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.

மாலதி நகைச்சவையாக “நீங்கள் அங்கே போய்விட்டால் எங்களது கலியாணத்தை யார் முன் நின்று

செய்யப் போவது” எனக் கேட்டாள். சங்கரன் சிரித்துச் சமாளித்தான். இராசலிங்கம் அண்ணை உடனே “எப்பொழுது கல்யாணம் என்று சொன்னால் சங்கரன் வந்து உதவி செய்ய மாட்டாரா...?” என்று சொல்லி சங்கரனுக்கும் அவர்களுக்குமிடையே உள்ள பினைப்பை வலுவாக்கினார். உடனே சங்கரன் ஒப்புக்காக “கல்யாணம் எப்போது என்று அறிவியுங்கள். வேலையிலே லீவு கிடைத்தால் கட்டாயம் வருவேன். புதிய இடம். பாப்போம் லீவுகள் பற்றி...” என்று சொன்னான்.

சங்கரனும் நண்பர்களும் மற்றும் பலரும் வேலைகள் கிடைத்து வேறு ஊர்களுக்குச் சென்றதும் விவேகனுக்கும் மாலதிக்கும் தெரிந்தவர்கள் என்று மிகக்குறைவாகவே ஒரு சிலர் இருந்தார்கள். என்ன உதவிவேண்டுமோ? தொலைபேசியிலே சொல்லிவிட்டாலே போதும். பட்டாளம் போல மூவரும் வந்துசேர்ந்து விடுவார்கள். தற்பொழுது இருக்கும் நண்பர்கள் தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்ற பாணியிலே பழகியவர்கள் மட்டுமே.

அன்று விடுமுறை என்பதால் விவேகனும் ரேணுகாவும் பகல் முழுவதும் பல அலுவல்கள் நிமித்தம் ஏராளமான இடங்களுக்குச் சென்று விட்டு மாலையில் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். பேரூந்திலிருந்து இறங்கி வீட்டிற்கு நடந்துகொண்டிருந்தபோது திடீரென ஒரு உந்துருளி இருவருக்கும் இடையிலே புகுந்து வேகமாகச் சென்றது. இருவரினதும் கைகள் மீது பலத்த அடி விழுந்த தால் தடுமாறி விழுந்துவிட்டார்கள். உந்துருளியும் கட்டுப்பாட்டையிழுந்து அருகேயிருந்த சுவரிலே மோதியது. அதிலிருந்த இருவர் காயத்துடன் வீழ்ந்து கிடந்தார்கள்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்திலே சம்பவம் நடந்து விட்டதால் விவேகனும் ரேணுகாவும் அதிர்ச்சிக் குள்ளானார்கள். நடைபாதையில் நடந்தவர்கள் மீது எப்படி உந்துருளி மோதமுடியும்? என்று நினைத்தபடி இருவரும் எழுந்தபோது காயத்துடன் கிடந்த உந்துருளிக்காரர் இருவரும் எழுந்து போதையிலே தள்ளாடினர். ரேணுகாவையும் விவேகனையும் கண்டவுடன் அவர்களுள் ஒருவன் சிங்களத்திலே கண்டபடி ஏசினான். ரேணுகா அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டு “விவேகன், இவன் தானே பெனான்டோ...” என மெதுவாக விவேகனிடம் இரகசியமாகக் கூறினாள்.

இதைக் கண்ட பெனான்டோ மேலும் கோபத்துடன் “நீதானே அந்த ரேணுகா... உன்னை விடமாட்டேன்...” எனப் போதையில் தள்ளாடியபடி கத்தி அமளிப் படுத்தினான். அதற்குள் சனக் கூட்டம் இவர்களைச் சுற்றிச் சேர்ந்து விட்டது. அதற்குள் யாரோ ஒருவர் “இவன் நடைப்பாதையிலே நடந்து போன ஆக்கள் மீது மோட்டார் சயிக்கிலை ஏத்திவிட்டு என்ன அலட்டுகிறான்...?” என்று உரக்கக் கேட்டார். பெனான்டோ பாய்ந்து அவனை அடித்தான். அதற்குள் அங்கு நின்றோர் பெனான்டோவை வீழ்த்தி அடி அடி என்று அடித்து உதைத்த போது கத்திக் குழினான். இதைப் பார்த்துச் சசிக்க முடியாத விவேகனும் ரேணுகாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துவிட்டு “என்ன செய்வது?” எனச் சைகைமூலம் தமக்குள் கேட்டுக்கொண்டனர்.

விவேகன் திடீரெனச் சனக் கூட்டத்தினுள் நுழைந்து “அடித்தது போதும், தயவுசெய்து விட்டு விடுங்கோ...”

என மன்றாடியபோது கூட்டம் விலகியது. உடனே பெனான்டோவைத் தூக்கி “இவர் எனக்குத் தெரிந்தவர். இங்கே யூனிவே சிற்றிலே படிக்கிறார்...” என்று சொல்லியபடி விவேகன் சமாளித்தார். உடைகள் எல்லாம் கிழிந்தபடி தொங்கியநிலையிலே நிற்க முடியாமல் பெனான்டோ நிற்பதைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு குடி போதையிலே நிற்க முடியாது தள்ளாடியவன் இப்பொழுது தர்ம அடி தாங்க முடியாமல் வலியிலே தள்ளாடினான்.

பெனான்டோ மீதிருந்த கோபத்தைக் காட்டாமல் நல்ல நண்பர்கள் போலச்சிரித்து விவேகன் பேசிய பொழுது அங்கு நின்றோர் ஒவ்வொருவராகச் சென்று விட்டார்கள். ரேணுகா அருகே வந்தும் கூடச் சில விநாடிகள் மௌனம் நிலவியது. பெனான்டோ செய்வதறியாது வெட்கத்துடன் கை பிசைந்து நின்றான். அப்பொழுது விவேகன் தன் மௌனத்தைக் கலைத்தார். “பெனான்டோ, சயிக்கினில் இருந்து விழுந்ததும் ஏதோ சத்தமாகச் சொன்னீங்களே, அது எங்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. என்ன அது...?” என்று சாதாரணமாக பெனான்டோவைப் பார்த்துக் கேட்டார். திகைத்த நிலையிலே பெனான்டோவின் வாயிலே வார்த்தைகள் வற்றிவிட்டன. பேசமுடியாமல் தன் விழிகளை உருட்டினான்.

இந்த நிலையிலே இவன் இடித்தது போதாதென்று போதையிலே சொன்னது ரேணுகாவுக்கு ஞாபகம் வந்தது. கோபத்திலே அவனை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அவனால் பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாது தலைகவிழ்ந்து நின்றான். தன்னையறியாமலே “நான் ஒன்றுமே

சொல்லவில்லை...” என வாய்க்குள் முனுமுனுத்தான். பெனான்டோவின் நிலமையைப் பார்க்கச் சிரிப்பாகவும் பாவமாகவுமிருந்தது. உந்துருளியிலே கூடவந்தவன் காயத்துடன் வந்து நின்றான்.

பெனான்டோ “பைக் இடிச்சதிலே உங்களுக்கெல்லாம் காயமில்லைத்தானே...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினான். ரேணுகா கோபத்திலே “இப்ப வெளிக்காயம் ஒன்றுமில்லை. நாட்கள் போகத்தான் உட்காயம் நோவு எல்லாம் தெரியவரும். இதை இடிக்கும்பொழுது யோசிக்க வில்லையா...?” எனக் கடிந்துகொண்டாள். பெனான்டோ கைளைக் கூப்பி “சொறி, சொறி. உங்களை வேணுமென்று இடிச்சும் கூடத் தர்ம அடியிலிருந்து என்னை மீட்டு ஆறுதல் சொல்லுறீங்களே. வேறுயாராவது என்றால் சனத்தோடு சனமாகச் சேர்ந்து என்னை அடிச்சிருப்பாங்கள். அல்லது பொலிசில் பிடிச்சுக் குடுத்திருப்பார்கள். இனி இதுமாதிரி நான் தப்பாக எதுவுமே செய்யமாட்டேன்” என்று கூறிக் கண் கலங்கினான்.

விவேகன் பெனான்டோவின் தோளிலே கை போட்டு “பெனான்டோ, அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இப்பொழுது ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவோம், உட்கார். இருவரின் காயங்களுக்கும் வைத்தியம் செய்ய வேண்டாமா...?” என்று சொல்லியபடி அருகே சென்ற முச்சக்கர வண்டியை நிறுத்தினார். பெனான்டோ, கூடவந்த நண்பன், விவேகன் மூவரும் அதிலேறி ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லத் தயாரானார்கள். உந்துருளியை அருகேயிருந்த கடைவாசலில் நிறுத்திவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியிலே சிகிச்சைகள் முடிந்து “வீடு செல்லலாம்” என மருத்துவர்கள் கூறியபோது தான் பெணான்டோவிற்குப் போதை தெளிந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்குச் செலுத்தவேண்டிய கட்டணம் எவ்வளவு என பெணான்டோ விசாரித்தபொழுது “அதை ஏற்கனவே விவேகனே செலுத்தி விட்டார்” என்று பதிலளித்தார்கள். பெணான்டோவும் கூட வந்த நண்பனும் மனம் நெகிழிந்து போய்ப் பேசவார்த்தைகளின்றி விவேகனிடம் வந்து “எதுக்கு உங்களுக்கு வீண் செலவு...?” என்று கூறி நன்றியைத் தெரிவித்தனர்.

விவேகனோ “இல்லை, வேணுமென்று இடிச்சது நீங்கள். ஆனால் இடிவாங்கின எங்களுக்குக் காயம் ஏதாவது வந்திருந்தாலும் இங்கேதான் மருந்துக்கு வந்திருப்போம். இதுமாதிரித்தான் கட்டணம் செலுத்தி யிருப்போம்...” என்று கூறினார். இருவரும் வாய்டைத்தபடி விவேகனின் பின்னாலே நடந்த படி ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

விவேகன் வீட்டிற்கு வந்தபோது ரேணுகா, “ஆஸ்பத்திரியிலே என்ன நடந்தது? என்ன பேசினீங்கள் மூன்று பேரும்?” என்றெல்லாம் கேள்விகள் பல கேட்டுத் தனது சந்தேகத்தையும் பயத்தையும் போக்கிக்கொண்டாள். திடீரென உந்துருளி வந்து இருவருக்கும் இடையிலே புகுந்து சென்ற அதிர்ச்சியும் மனப்படப்பட்டும் விவேகன், ரேணுகா இருவரிடத்திலும், சில நாட்கள் கழிந்த நிலையிலும் போகவில்லை. ரேணுகாவை விவேகன் மன ஆறுதல் படுத்திவந்தார். “இவன் பெணான்டோ தான் எதிரியாய் இருக்கிறானே... என்று நினைத்திருந்தோம். இப்ப அவன்

சூட மனம் வருந்தித் திருந்தி எங்களுக்கு நண்பனாகிறான்” என்று வார்த்தைகள் சொல்லி மெதுமெதுவாக ரேணுகாவின் மனதை விவேகன் தேற்றினார்.

திடீரெனத் தொலைபோசி மணி ஒலி கேட்டு அதை எடுத்தபோது மறுமுனையில் பெனான்டோ பேசினான். விவேகன் மகிழ்வோடு பதிலளித்தார். உடலிலே ஏதும் காயம், நோவு ஏற்பட்டதா? உடம்பு நிலை எப்படி? என விபரமாகப் பெனான்டோ விசாரித்தான். ஏதும் உதவிகள் இது சம்பந்தமாகத் தேவைப்படின் உடனே எனக்குத் தெரிவியுங்கள் என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறிப் பெனான்டோ விடை பெற்றான்.

ரேணுகா, விவேகனையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். விவேகனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. “ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறீங்க...?” என வினாவினான். பதில் இல்லாததால் மீண்டும் ரேணுகா “உங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எப்படி பெனான்டேவை மன்னித்தீங்க? இவன் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல; எத்தனை நண்பர்களுக்கு எதிராக அட்டகாசங்கள் செய்தான்? இப்பொழுது வேறுவழியில்லாது மன்னிப்பு மாதிரி வருகிறானா?” என கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

விவேகன் சில விநாடிகள் சிந்தித்துவிட்டு “சாரி, இவனை என்ன செய்யலாம் இப்படியான சூழ்நிலைலே...?” என்று ஒரு போடு போட்டார் ஆணித்தரமாக. ரேணுகா இக்கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை போலும், சிலவிநாடிகள் மௌனித்திருந்தாள். பதில் சொல்ல முடியாது விவேகனையே மீண்டும் உற்றுப்பார்த்தாள். அப்பொழுது

விவேகன் “ஆடிய ஆட்டமெல்லாம் அடங்கி, அரசியல் செல்வாக்குச் செல்லாக் காசாகிப் போய்விட்டான். குடிவெறியிலே வந்து இடித்துவிட்டு அழாக்குறையாக மன்னிப்புக்கு வருகிறான் கடைசியிலே. மன்னிக்காமல் அவனை என்ன அடிக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

ரேணுகா உடனே “இவன் நம்மை எதிர்த்தபோது எமக்காக நின்ற நண்பர்கள் இப்பொது எங்களைச் சந்தேகப் படாமல் விட்டால் சரிதான். வேறு ஒன்றுமில்லை” என்று கூறிமுடித்தாள், இவனைப் பற்றி மேலும் பேசப் போனால் நம் இருவருக்குமிடையில் மனஸ்தாபம்தான் வரும். வேறு பிரயோசனமேயில்லை என எண்ணிய விவேகன் அமைதிகாத்தார். மன ஆறுதலுக்காக இதை யாரிடமாவது மனம் விட்டுப் பேச வேண்டுமே என எண்ணியபோது சேரன், திவ்வியன், சங்கரன் என வரிசையாக வந்தார்கள். தொலைபேசியிலே அழைத்தபொழுது இரவு நேரம் என்பதால் மூவருடனும் வசதியாகப் பேச முடிந்தது. பெனான்டோவின் மனமாற்றத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டபோது நண்பர்கள் மூவருமே ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

திவ்வியன் பேசியபொழுது “நான் அப்பொழுதே சொன்னேன், இவனை வழிக்குக் கொண்டு வாறது பெரிய விசயமேயில்லை, அவ்வளவுக்கு இவன் பொல்லாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடியவன்தானே. அரசியல் செல்வாக்குப் போனபிறகு அவ்வளவு தான் ஆள்” என்று தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினான். சங்கரன் பேசிய பொழுது “வேதாளம் மாதிரிப் பழையபடி முருங்கை மரத்திலே பெனான்டோ ஏறாமல் விட்டால் சரி தான்...”

என்றதும் விவேகனுக்குச் சிரிப்பையடக்க முடியவில்லை. “என்ன தான் இருந்தாலும் ஒருவன் மனம் திருந்தி, வருந்தி வரும்போது மன்னிப்பது தானே நல்ல மனிதருக்கு அழகு” எனத் தனக்குள் நினைத்துக்கொண்ட விவேகன் தான் செய்தது சரியே என்பதிலே பூரண திருப்தியடைந்தார்.

ரேணுகா அடிக்கடி விவேகனுக்கு நினைவுடியது “நம் இருவரின் ஊர்களுக்குப் போய் வந்தால் நல்லது” என்ற விடயம், இதுபற்றி இருவரும் கலந்து பேசினார்கள். ரேணுகாவின் சொந்த ஊருக்குப் போய் வருவோம், என்று தீர்மானித்துவிட்டுப் பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். இருவரும் வேலையில் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு ரேணுகாவினது கிராமத்திற்குப் பயணமானார்கள்.

கண்டி நகரத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளியிருந்த சிறு கிராமத்தை இருவரும் அடைந்தனர். வழைமையாகப் பல்கலைக் கழக விடுமுறை என்றால் தவறாது ஊருக்கு ரேணுகா வந்து போய்விடுவான். காதல், பிரச்சினை என்று ஆரம்பித்தபோது ஊருக்குப் போகவில்லை, அதுவும் ஒன்றரை ஆண்டுகளாக. வீட்டிலே வந்திறங்கியபோது எல்லோரும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார்கள். திருமணம் என்று திடீரெனக் கொழும்பிலிருந்து ரேணுகாவின் பெற்றோர் தொலைபேசியிலே சொன்னபோது எல்லா உறவினர்களாலும் புறப்பட்டுக் கொழும்புக்கு வர முடியவில்லை. இப்பொழுது தம்பதிகளாக கொழும்பிலே வந்து இறங்கியதும் உறவினர்கள் என்று தேடிவந்தவர்களால் வீடே நிறைந்து விட்டது. ரேணுகாவின் பெற்றோர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை.

எண்ணற்ற உணவுவகைகள் என்று சில தினங்கள் தொடர்ந்து விருந்துபசாரம் இடம் பெற்றது. பின்பு நெருங்கிய உறவினர்கள் அழைத்துத் தம் வீடுகளிலே விருந்து கொடுத்துபசரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

மலையும், மலைப்பாங்கான கிராமம், அருகே சலசலத்து ஒடும் மகாவலி கங்கை ஆற்றின் செழுமையும் கண்ணுக்குக் குளிர்மையைக் கொடுத்தன. விவேகன் இதுவரை இப்படிப் பின்னணி கொண்ட இயற்கை அழகைக் கண்டதில்லை. தினசரி சென்று ஆற்றிலே குளிப்பது விவேகனுக்கு புதிய அனுபவமாகப் பிடித்திருந்தது. குளிக்கும்போது ஆற்றின் மறு கரையிலே யானைகள் குளிப்பது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விவேகன் நெடுநேரம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். “இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் யானையெல்லாம் போன்பிறகு தான் நாங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம்” என ரேணுகா கேளி செய்தாள். “என் செய்வது? வந்த இடத்திலே இருக்கும் இயற்கை அழகை இரசிக்கவேண்டியதுதானே. இங்கே வந்து நிற்கும்போது பாத்துவிடுவோம்” என விவேகன் கூறினார்.

சில நாட்கள் நின்றாலும் அங்கு கிடைத்த உபசரிப்பும் புதிய அனுபவமும் மறக்கவொண்ணாதனவாய் விவேகன் தம்பதியினருக்கு இருந்தது. ரேணுகா முதலில் வீட்டுக்கு வரும்போது மனதிலே ஒரு சிறு அச்சம் இருந்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் வீட்டாரும் எங்களின் கலியாணத்தை ஆதரித்தாலும், நெருங்கிய உறவினர்கள் அயலவர்கள் கிராமத்தார் எண்டு போது எதிர்க்கவே

செய்வார்கள். இந்த அச்சத்தைப் பற்றிக் கணவரிடம் மூச்சும் விடவில்லை.

பெற்ற மகளாச்சே என்ன செய்வது? இப்படி ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்துவிட்டாலே என்ன இனி நடக்கவிருக்கு? வேறு வழியில்லையென வீட்டுக்காரர்கள் பேசாமல் கொழும்புக்கு வந்து எங்கள் காதலை ஏற்றுக் கல்யாணத்தைச் செய்து தந்திருக்கலாம். ஆனால் மற்றவர்களின் மனநிலையை நாடி பிடித்தறிவது சுலபமானதல்லவே! ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மனோநிலையிலே இயங்குபவர்கள். தம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என அறியாமலே ஆளுக்கொரு அபிப்பிராயம் சொல்லுபவர்கள். இப்படிப் பட்டவர்கள் ஒருங்கிணைந்து எங்களை மனப்பூர்வமாக வரவேற்றி உபசரித்துக்கொண்டது பெரிய விடயம் தான். ரேணுகாவினது மனதிலே எழுந்தவை அவளின் மனதை உவகைப்படுத்தின.

விடுமுறை முடிந்து கொழும்புக்குத் திரும்பும்போது ரேணுகாவின் தாயார் விசம்பி விசம்பி அழுதார். இதைப் பார்த்து ரேணுகாவும் கண் கலங்கினாள். வீட்டிலிருந்து புறப்படும் வேளையிலே அக்கம் பக்கத்தார், நெருங்கிய உறவினர்கள் எனக் குழுயிருந்தார்கள். வாடகை மகிழுந்தில் புறப்பட்டுக் கண்டிப் பிரதான பேருந்து நிலையத்தை யடைந்தார்கள். கொழும்பு செல்லும் பேருந்தில் ஏறிப் பயணமானார்கள்.

பேருந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சரிவான மலைப்பாதைகளிலே பேருந்து வளைந்து நெளிந்து செல்லும்

போது விவேகனுக்கு இலேசான பயம் ஏற்படுவதுண்டு. மலை நாட்டுக்கு இப்பொழுதுதான் முதல் பயணம் என்பதால் தான் இந்தப்பயம் என விவேகன் நினைத்துக்கொண்டார். “ரேணுகா.. உமக்கு மலையிலே பஸ் போகும்போது பயமில்லையா...?” என அருகிலிருந்த ரேணுகாவைப் பார்த்துக் கேட்டார். பதில் இல்லை, “நான் சொன்னது கேக்குதா...?” எனத் திரும்பக் கேட்டார், அப்பொழுது தான் ரேணுகா திரும்பிப்பார்த்தாள்.

“என்ன கேட்டங்கள்...?” என வினாவினாள். விவேகன் எதுவும் சொல்லாமல் புன்னகைத்தபோது “நானோ வீட்டு யோசனையில் இருந்தேன், எதுவுமே கேட்கவில்லை” என ரேணுகா கூறினாள். மனம் சோர்வாகி வாடிப்போயிருந்தது, இதைக் கண்ட விவேகன் “என்ன இது” எனக் கேட்டார். “வேறை என்ன? வீட்டுயோசனை தான். அம்மா, அப்பா வைப் பிரிந்து வாறேன், இருக்காதா...?” என ரேணுகா கேட்டாள்.

கொழும்பு நகர வாழ்க்கை, பல்கலைக் கழகப் படிப்பு என இத்தனை ஆண்டுகள் வீட்டைவிட்டுப் பிரிந்து ரேணுகா வாழ்ந்து வந்தாள், மணமக்களாக முதன் முதலில் வீட்டுக்குச் சென்று வரும்போழுது மட்டும் கலங்குவது இயல்பாகவே பெண்களுக்குண்டான உணர்வு போலும், வேறு பலவித வேடிக்கைக்கதைகள் சொல்லி ரேணுகாவின் மனதை விவேகன் சாந்தப்படுத்தினார். கொழும்பில் பேருந்து வந்து நின்றபோது ரேணுகா மகிழ்வாகவே இறங்கினாள். விவேகன் இதை அவதானித்துவிட்டு மகிழ்ந்தார். பயணக் களைப்புடன் வீட்டையடைந்தபோது மாலையாகிவிட்டது.

★ ★ ★

அன்றிரவு பெய்த மழைக்கும் காற்றுக்கும் வீடு குளிராகவிருந்தது. காமாட்சி போர்வையால் போர்த்தியபடி படுத்திருந்தார். ஓட்டின் மீது மழை நீர் விழும் சத்தத்துடன் காற்றும் வீசிக்கொள்ள மிகுந்த சத்தமாகவிருந்தது. போதாக்குறைக்குப் பக்கத்துவீட்டின் மேலுள்ள தகரத்தின் மீது மழைத்தண்ணீர் விழும் சத்தம் மிகப் பெரியதாகக் கேட்டது. மாரித் தவளைகளும் ஆங்காங்கே சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இத்தனை சத்தங்களும் ஒருநேரத்தில் கேட்டால் நித்திரை கொள்ள முடியுமா? காமாட்சி தலையை நிமிர்த்தி மனிக்கூட்டடைப் பார்த்தார். அதிகாலை நாலுமணியாகிறது. நித்திரை வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்துப் பார்த்தார். நிதிலாவைப் பார்த்தபோது அவளும் நித்திரையின்றியே படுத்திருந்தாள். திரும்பிப் பார்த்தபோது கணவர் பாக்கிய நாதனும் நித்திரையின்றி எழும்பியிருந்து கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அன்று காலை மூவரும் வழுமையை விட நேரத்துடன் துயிலெழுந்தார்கள். நிதிலா காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டுச் சமையலறையிலே தாய்க்கு உதவி ஒத்தாசை கள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்குவந்த பாக்கியநாதன் “காமாட்சி, நிதிலாவின் கல்யாண விசயமாக இன்று தெரிந்த ஒருவர், எனது நன்பர் வாறார். மாப்பிளையைப் பற்றி விசாரிச்சுச் சொல்லக் கேட்டேன். இன்னும் அவர் வரவில்லையே...” என்று சொன்னார். காமாட்சி “விசாரித்து முடிஞ்சால் அவரே வந்திருப்பார்” எனக் கூறினார்.

நேரம் மதியத்தை நெருங்கிய வேளை, முன் முற்றத்தில் மிதிவண்டியொன்று வந்து நின்று மணியடித்த சத்தம் கேட்டு வெளியேவந்த பாக்கியநாதன் “வாருங்கோ, உங்களைத்தான் விடியக் காலையிலிருந்து பாத்துக் கொண்டிருந்தன்...” என இழுத்தார். வந்தவர் நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

பேச்சோடு பேச்சாகத் தான் விசாரித்து அறிந்த விபரங்களை, வந்தவர் பாக்கியநாதனுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார், காமாட்சி கொண்டுவந்த தேநீரைக் கொடுத்துவிட்டுத் தானும் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேசும்போது “அண்ணை! நாங்கள் எதிர்பாக்கிற இடம் எங்களைப்போல் நடுத்தரக் குடும்பமாய் இருந்தாலே போதும். பணக்காரர்களாயிருக்க வேணுமென்றில்லை” என்று சொன்னார். காமாட்சி “நம்ம குடும்பத்துக்கேற்ற மருமகனாக அமைந்தால், அதுவே பெரிய விசயம்” என்று தன் உள்ளக்கிடக்கையைச் சொன்னார்.

வந்தவர் சிரித்துவிட்டு “நானோரு புறோக்கராக இருந்தால் ஆதிமுதல் அந்தம்வரை விலாவாரியாக விசாரிக்கலாம். தெரிந்தவரிடம் தானே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குத்தானே விசாரிக்கமுடியும்...” என்று தன் கஷ்டத்தைச் சொல்லி ஆறுதல் தேடினார். சில விநாடிகள் நிசப்தம் நிலவியது.

சமையலறையிலிருந்து நிதிலா இவர்கள் பேசுவதை நன்றாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும். வெளியே வரவில்லை. தன் காதுகளை நன்றாகத் தீட்டியபடி இவர்கள் தனது கல்யாணத்தைப் பற்றி என்ன பேசுகிறார்கள் என அறிய ஆவலாய்ச் செவிமடுத்தாள். வழக்கமாக யார் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாலும் அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பது நிதிலா தான். இப்பொழுதுமட்டும் எட்டிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. ஒருவேளை வெட்கப்பட்டு வெளியே வராமல் இருக்கலாம். காமாட்சியின் மனம் நிதிலாவைப் பற்றி இப்படிக் கணக்குப் போட்டது. “எதற்கும் வந்தவர் போன்னின்பு பேசுவோம்” எனத் தீர்மானித்துவிட்டு தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

வந்தவர் பாக்கியநாதனின் நண்பர் என்பதால் உரிமையோடு கண்டிப்போடும் நகைச்சவையோடும் சகஜமாகப் பேசிப் பழகினார். அவர் சென்றபின் கணவனும் மனைவியும் இதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டனர். எதையும் ஒளி வுமறைவில்லாமற் பேசுவேண்டும் என்பது காமாட்சியினது கணிப்பு. “நிதிலாவினது கல்யாணப் பேச்சிலே பேசப்படும் ஒவ்வொரு விசயமும் மகஞுடன் நன்கு கலந்து ஆலோசித்தபிறகே அடுத்த கட்டத்திற்குப் போகவேண்டும்” என்று ஆரம்பத்தில் கணவரிடம் பேசி

விட்டார். பாக்கியநாதன் “சரி, அப்படியே செய்வோம்” என்று பச்சைக்கொடி காட்டினார். இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்ட விடயம் நிதிலாவுக்கும் தெரியும்.

நிதிலா அப்பொழுதுதான் சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். காமாட்சி அழைத்தபோது அருகே சென்ற நிதிலா வெட்கம் முகத்திலே படர இருவரையும் உற்றுப் பார்த்தாள். காமாட்சி மகளைப் பார்த்து “இப்ப பேசிவந்திருக்கிற மாப்பிளை அரசாங்க உத்தியோகத்தர், யாழ்ப்பாணத்திலே வேலை செய்கிறார். விசாரிச்ச அளவில் நல்ல இடம். நல்ல கணமானவராம்” எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இடையே குறுக்கிட்ட நிதிலா “சரியம்மா, சந்தோசம்தான். ஆனால் இதுவரை நீங்கள் அவரின் படத்தை இன்னும் என்னிடம் காட்டவில்லையே...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினாள்.

காமாட்சியும் பாக்கியநாதனும் திகைத்து ஒருவரை யொருவர் பார்த்தார்கள். நிதிலா மீண்டும் “சரி, படத்தை நீங்களாவது பாத்திங்களா?” என்று கேட்டாள். பாக்கிய நாதன் “நிதிலா! இன்று வந்தவர் அடுத்தமுறை வரும் பொழுது படத்தைக் கொண்டு வாரேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்” என்று பதில் சொன்னார். உடனே காமாட்சி “இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் கல்யாணம் பேச, ஆரம்பத்திலே கேக்கிறது இந்தப் படத்தைத்தான். ஆனால் உங்கள் நண்பர்தான் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி விசாரிச்ச முடிந்தும் படத்தைக் கொண்டுவரவில்லையே...” என மகனுக்காக வக்காலத்து வாங்கினார்.

உடனே பாக்கியநாதன் தலையைச் சொறிந்தபடி “சாரி, அதுதான் அவரே சொன்னாரே தான் புறோக்கர் இல்லை யென்று. எதுக்கும் போனில் சொல்லி விடுகிறேன். படத்தைப் பற்றி...” என்று சமாளித்தார். பெற்றோருடன் இதுபற்றி விபரமாகப் பேசிக்கொண்டதிலே நிதிலாவுக்கு உள்ளூரத் திருப்தியிருந்தது.

திழெரனத் தொலைபேசியின் மணியோசை கேட்டுக் காமாட்சி எடுத்துப் பேசினார். மறுமுனையிலே சங்கரன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நிதிலாவுக்குப் பேசிய கல்யாண விபரங்கள் பற்றிச் சங்கரன் பல கேள்விகள் கேட்டபடி யிருந்தான். தொலைபேசியை கணவரிடம் கொடுத்து விட்டு “இனி அப்பாவிடம் விபரமாகக் கேள்...” எனக் கூறியபடி அவ்விடத்தை விட்டுக் காமாட்சி மெதுவாக நழுவிக்கொண்டார்.

“அப்பா, படத்தைக் காட்டாமல் எப்படிக் கல்யாணம் பேசறது? எல்லாம் திருப்தி என்று சொல்லிக் கடைசியிலே படத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பிடிக்கவில்லையென்றால் எல்லா முயற்சியும் வீணாகி விடும்” என்று சங்கரன் தனது ஆதங்கத்தைத் தகப்பனிடம் சொன்னான். உடனே பாக்கியநாதனால் இதை மறுத்துப் பேசமுடியவில்லை. தகப்பன் “நிதிலாவுக்கு எத்தனையோ கல்யாணங்கள் பேசியிருக்கிறோம். எதுவுமே திருப்தியாக வந்து அமைய வில்லை. ஆனால் படம் பிடித்திருந்தது. இது தலை கீழாகியிருக்கு. இப்போது இடம் பிடித்திருக்கு, படம் தான் நிதிலாவுக்குப் பிடிக்கவேணும்” என்று சொன்னார்.

சங்கரனின் கேள்விகளும் ஆதங்கமும் பாக்கிய நாதனின் நெஞ்சத்தை நெகிழிச்செய்தது. அக்காவின் வாழ்க்கையிலே தம்பி என்ற ரீதியிலே சங்கரனின் கரிசனை எப்படியிருக்கப் போகிறதோ எனப் பல வருடங்களுக்கு முன் ஒருமுறை பாக்கியநாதன் நினைத்துப் பார்த்ததுன்று. அப்பொழுதெல்லாம் உருத்திரன் வீட்டைக் கவனிக்காமல், கல்யாணம் செய்துகொண்டு போயிருந்த நேரம். “அன்னை வைத்துத் தம்பியை எடைபோட்டு விட்டேன்...” என நினைத்தபோதுதான் சுயநினைவுக்கு வந்தார்.

நிதிலா கணினியின் முன்னால் அமர்ந்து தனது மின்னஞ்சல் பகுதியில், அஞ்சல் ஏதாவது வந்ததா? என மும்முரமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். நேற்று சங்கரன் தொலைபேசியில் பேசும்பொழுது, “கல்யாணம் பேச வந்தவரிடம் மின்னஞ்சல் விலாசத்தைக் கொடுத்து விட்டேன்” என்று சொல்லியிருந்தான். வழமையாக நிதிலா கணினி முன்னால் அமர்ந்தால் இணையத்தளங்களில் சில குறிப்பிட்ட விடயங்களைத் தேடுவாள். இன்று மின்னஞ்சல் பகுதியில் நிற்கும்பொழுது, பெற்றோர்கள் தன்னைப் பார்க்கிறார்களா என்று ஒருவகைக் குற்றவுணர்வு காணப்பட்டது.

அப்பொழுதுதான் ஒரு மின்னஞ்சல் வந்திருப்பதைக் கண்டாள். ஏனையவையெல்லாம் தேவையற்ற வெற்று விளம்பரங்களே காணப்பட்டன. அதை ஆவலோடு திறந்தாள். கணினித்திரையிலே ஒரு புகைப்படம் பெரிதாகத் தெரிந்தது. நிதிலா படபடப்படன் அதை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“மாப்பிள்ளையின் படம் அனுப்பியிருக்கிறோம்” என்ற தலையங்கம் இட்டுப் படம் இருந்தது. படத்தைப் பார்த்த ஆவலில் “இவர் என்னுடன் ரியூசன் வகுப்பிலே கூடப்படித்தவர்...” என நிதிலா தன்னையறியாமலே உச்சரித்தாள். அத்துடன் பெயரும் நினைவுக்கு வர “அட இவர் பாவாணன்...” மீண்டும் உச்சரித்துப் பார்த்தாள். அப்பொழுது தான் படிக்கும் காலத்திலே உள்ள பழைய நினைவுகள் பல மனதிலே வந்து போயின. பாவாணனின் படத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டாள்.

தனக்குப் பேசிய மாப்பிள்ளைகளின் படங்களிலே பாவாணனின் படம் மிகவும் நன்கு பிடித்திருந்தது. “கோற சூற போட்ட படி சுருட்டைத்தலை மயிர் ஆளுக்கு எடுப்பாகவே அமைந்திருக்கு...” என மனதுக்குள் நினைத்த நிதிலா மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு எழுந்து சென்றாள். பெற்றோர் இருவரையும் அழைத்துவந்து படத்தைக் காட்டினாள். இருவரும் கணினித் திரைமுன் எட்டிப்பார்த்துவிட்டு ஆவலோடு மகளின் பதில் என்ன என்று எதிர்பார்த்தார்கள். பதில் ஏதும் இல்லாததால் பாக்கியநாதன் நிதிலாவைப் பார்த்து விட்டு “எங்களுக்குப் படம் பிடிச்சதா. உனக்கு எப்படியோ? படம் பிடிச்சதா...?” எனக்கேட்டார்.

நாணத்திலே முகம் சிவக்க, தலையைக் கவிழ்ந்தபடி சில விநாடிகள் நிதிலா வாளாவிருந்தாள். பின்பு தாயின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு “ம் ம்” என்று சொல்லித் தலையையாட்டினாள். காமாட்சி மகளைப் பார்த்து “பிடிச்சிருக்குத்தானே...?” என்று உறுதிபடக் கேட்டார்.

அப்பொழுதுதான் நிதிலா வாயைத் திறந்தாள். “இவர் என்னுடன் ரியூசன் வகுப்பிலே படித்தவர். எனக்குப் பின்னால் கொஞ்ச நான் திரிந்தார். நான் கண்டபடி பேசிவிட்டேன். அதன் பின் ரியூசனுக்கே வரவில்லை. நான் ஆளைக் காணவில்லை. நல்ல அமைதியான, குணமுள்ளவர் எனக் கேள்விப்பட்டேன்” என்று நிதிலா சொன்னாள்.

பாக்கியநாதன் இதைக்கேட்டதும் சற்று யோசித்தார். காமாட்சி கணவரைப் பார்த்து “அப்போ நிதிலாவின் படத்தை அவர் இன்னம் பாக்கவில்லையோ?” எனக் கேட்டார். பாக்கியநாதன் “எனது ஆளைத்தான் கேட்கவேண்டும், போனிலே கேட்டு விடுவோம்...” என்று பதிலளித்தார்.

உடனேயே தனது நண்பரிடம் தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தார். தாயும் மகனும் தகப்பனின் முன்பாக நின்று, என்ன பதில் வருகிறது? என்று அறியும் ஆவலிலே காதைக் கூர்மையாக்கினார்கள். தொலை பேசியை வைத்துவிட்டுப் பாக்கியநாதன் புன்னகை முகத்திலே தவழக் காமாட்சியையும் நிதிலாவையும் பார்த்து “சந்தோசமான விசயம்தான். இதேமாதிரி அங்கேயும் நடந்திருக்குது பாத்திங்களா...?” எனப் பீடிகை போட்டார்.

தாயும் மகனும் ஒருவரையொருவர் ஆவலோடு பார்த்துவிட்டுப் பாக்கியநாதனைப் பார்த்தார்கள். தான் பேசியபோது அறிந்த விபரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். மாப்பிள்ளை சில தினங்களுக்குமுன் நிதிலாவின் படம் கிடைத்தபோது, முன்பே

தெரிந்தவர்தான், படம் பிடித்திருக்கு என்று சொன்னார்! பெண்பார்க்க என்று போனால் நேரில் பார்க்கலாம் தானே, என்று தாய் கேட்ட போது மாப்பிள்ளை “பெண் பார்க்கவே தேலையில்லை” என்று சொல்லிவிட்டாராம். சம்பிரதாயம் என்று ஒன்று இருக்கு. அதனாலே பெண் பார்க்க என்ற ஒரு நாள் ஏதாவது கோயிலிலே இரு பகுதியும் சந்திப்போம், என்று பாக்கியநாதனின் நன்பர் சொன்னாராம்.

இதைக் கேட்டதும் நிதிலாவுக்கும் காமாட்சிக்கும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை ஏது? பாக்கியநாதன் மகிழ்ச்சியை மனதோடு வைத்துக்கொண்டார். காமாட்சி தான் வழிபடும் திருக்கேதிஸ்வர நாதனை மனமுருகி வேண்டி “மகஞாக்குப் பேசிய கல்யாணங்களிலே இப்பொழுது தான் எல்லாம் திருப்தியாக வந்திருக்கு. இது நல்ல படியாக நடந்து ஒப்பேற நீ தான் அருள் புரியவேணும்” என வழிபட்டுக் கொண்டார்.

பாக்கியநாதன் விபரத்தினை இரு மகன்களுக்கும் தொலைபேசியிலே சொல்லியபோது இருவரும் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். அன்று மாலையே உருத்திரனும் மனவியும் வருகை புரிந்தனர். தங்கையின் முகத்திலே தெரிந்த நாணமும் கல்யாணக் களையும் உருத்திரனின் நெஞ்சை நெகிழவைத்தன. நிதிலாவோ அண்ணன், அண்ணியினது கிண்டல்கள் கேட்டு வெட்கப் பட்டாள். உருத்திரன் தாயிடம் வந்து “அம்மா, நான் இதுவரை நிதிலாவுக்கு அண்ணா என்ற ரீதியிலே என் உழைப்பிலிருந்து எதுவுமே செய்ததில்லை. கல்யாணத் துக்குரிய நகை செய்வது என் பொறுப்பு” என்று

சொன்னார். இதைக் கேட்டபோது காமாட்சியும் நிதிலாவும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

அங்கே பாக்கியநாதன் முன் கூடத்திலே வந்தமர்ந்து உருத்திரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பேச்சோடு பேச்காக உருத்திரனின் மனைவி “என் தம்பி சாந்தனின் கல்யாணம் இன்னம் இரண்டு மாதங்களில் வருகிறது” எனச் சொன்னார். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காமாட்சி “நிதிலாவுக்குக் கல்யாணம் சரி வந்தால் தாமதிக்காமல் அடுத்தடுத்த மாதமே செய்யவேணும்...” என்று தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

நிதிலாவுக்கு மனம் காற்றிலே பறப்பது போல் இருந்தது. மாப்பிள்ளையின் படம் என்று பார்த்தபோது பாவாணனின் படத்தைப் பார்த்த வினாடி முதல் மனம் அவரைச் சுற்றியே வலம் வருகிறது. படிக்கும் காலத்திலே திடீரெனப் பாவாணன் வகுப்புகளுக்கு வராமல் போனதிலே அவர் மீது இனம் காணாத ஈர்ப்பு இருந்ததை அவள் மனம் அடிக்கடி இப்பொழுது நினைத்துப் பார்க்கிறது. அந்த வயதிலே அது அப்படியே அடிப்பட்டு மனதிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டது.

இப்பொழுது அதே பாவாணனைக் கல்யாணம் பேசி வருவதால் மனதுக்குள் ஒருவிதக் கிணுகிணுப்பும், எதிர்பார்ப்பும் ஏற்பட்டிருப்பதை நிதிலாவால் நன்கு உணர முடிகிறது. பெண் பார்க்க என்று போனால் முதன் முதலாக அவரைப் பார்க்கும் பொழுது எப்படி முகத்திலே முழிப்பது? கடைசியாக நான் அவரைப் பார்த்தபோது நன்கு திட்டியல்லவா பேசிவிட்டேன், அந்தக் கோபத்தை

யெல்லாம் மனதிலே வைத்திருப்பாரா? அல்லது இப்பவாவது தனது காதல் கைகூடப் போகிறதே என்ற ஆவலிலே மகிழ்ச்சியுடன் பேசவாரா? என்ன வெல்லாம் கேட்பார்? அதற்கு நான் எப்படிப் பேசவேண்டும்? அத்துடன் விட்டுவிட முடியுமா? நான் என்னென்ன அவரைக் கேட்கவேண்டும்? இப்படிக் கணக்கில்லாத கேள்விகளையும் பதில்களையும் கொண்ட ஒத்திகைகளை மனமேடையிலே நிதிலா அடிக்கடி அரங்கேற்றினாள்.

இருந்தாலும் இப்படிக் கணவுகள் போலக் காண்பதிலே தான் எத்துணை சுகம் தெரிகிறது. அடுத்த கணவு எப்பொழுது காண்பேன் என்று நினைத்த போதே இனிக்கிறதே. அப்போ கனவெல்லாம் நனவாகி விட்டால்? அப்பப்பா நினைக்கவே காற்றில் மிதப்பதுபோல் இருக்கிறதே. கொஞ்ச நாட்களாக நிதிலாவை அவதானித்த பெற்றோர் இவற்றை அவதானிக்கக் கூட தவறவில்லை. கல்யாணமாகப்போகும் இளம் பெண்களுக்கு இயற்கையிலே இதுபோல ஏற்படுவது சுகஜம் என்றவுண்மையை உணர்ந்தவர்கள் அல்லவா?

இதற்குள் இராசவிங்கம் அண்ணை வவுனியாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார். தான் வரும்பொழுது தனது குடும்பத்துடன் வருவதாகக் கடைசியாக வந்து சென்ற போது ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார். காமாட்சி வீட்டில் தங்கியவாறு மாலதியின் கல்யாண ஒழுங்குகளைக் கவனித்தார். இதனால் அடிக்கடி சாந்தனின் வீட்டிற்குப் போய்வர வேண்டியிருந்தது. சாந்தனும் மாலதியும் காதல் கல்யாணம் செய்வதால் இராசவிங்கண்ணைக்கு “இது பெரிய வேலைபோலத் தெரியவில்லை” என்று பேச்சோடு

பேச்சாகக் காமாட்சியிடம் கூறியிருந்தபோது தனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். “பேசி வாற இடம், நல்லதாய் இருந்தால் விட்டுவிட வேண்டாம்” என்று தன் பங்கிற்கு இராசவிங்கம் அண்ணை கூறினார்.

இராசவிங்கம் அண்ணை வந்த முக்கியமான அலுவல்களை முடித்துவிட்டுக் கொழும்புக்குப் பயணமானார். போகும் போது “காமாட்சி, இனி மாலதியின் கல்யாணத்துக்கு வரும்பொழுது குடும்பத்தோடு கட்டாயம் வருவேன்” என்று சொல்லிச் சென்றார். மறுநாள் பாக்கியநாதனின் நண்பர் திடீரென வந்து கதவைத் தட்டினார். காமாட்சி கதவைத் திறந்து அவரை வரவேற்று உபசரித்தார். அப்பொழுதான் பாக்கியநாதன் முன் கூட்டத்தில் வந்து அமர்ந்தார். வழக்கமாகத் தொலைபேசி யிலே “வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வருபவர், இன்று திடீரென வந்து கதவைத் தட்டியிருக்கிறார். இது காமாட்சியின் மனதைக் குடைந்தெடுத்தது. பாக்கிய நாதனோ தலை சுற்றாத குறையாக இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். நிதிலாவுக்கு இனியென்ன “பெண் பார்க்கவேண்டியது தான் பாக்கி” என்றிருக்க, பாக்கிய நாதனின் நண்பர் திடீரென வந்திருக்கிறார். இது பற்றி வாய் திறக்கவில்லை, என்ன வில்லங்கம் சொல்லப் போகிறாரோ? காமாட்சியும் பாக்கியநாதனும் தலையைப் பியக்காத குறையாக இருந்தனர். பாக்கியநாதன் பொறுமையிழந்து இறுதியில் “பெண்பார்க்க மாப்பிள்ளை வீடு தயாரா...?” என்று வார்த்தைகளை விழுங்கினார். உடனே வந்த நண்பர் சிரித்துவிட்டு “நீங்கள் இதுவரை இதைப்பற்றிக் கேட்பெங்கள் என்றே எதிர்பார்த்தேன்.

நிதிலாவைப் பெண்பார்க்க அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இங்கே வவுனியா முத்துமாரியம்மன் கோவிலுக்குப் பத்துமணி அளவில் மாப்பிள்ளை வாறார். நீங்க தயாராய் இருங்கோ...” என்ற முடித்தார்.

பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் பெருமுச்செறிந்தனர், ஆனால் தங்கள் அச்சத்தைக் கடைசிவரை காட்டிக் கொள்ளவேயில்லை. வந்த நண்பர் புறப்படும் போது “இனிக் கோயிலிலே சந்திப்போம்” என்று கூறி விடைபெற்றார். நிதிலாவுக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. எப்பொழுது ஞாயிற்றுக் கிழமை வரும் என்று பெற்றோரும் ஆவலிலே மிதக்க,

நிதிலா, பாவாணனின் முகத்தை எப்பொழுது பார்ப்பது எனும் ஆவலிலேயிருந்தாள். இடையிடையே தன் மின்னஞ்சலில் உள்ள பாவாணனின் படத்தைப் பார்த்து வருவாள். “முன்பு பார்த்ததைவிட ஆள் இப்போது மூக்கும், முழியுமாக நிறத்துடன் இருக்கிறார் படத்திலே. நேரில் எப்படியோ? என்று மனதுக்குள் ஓர் அளவீடு, எதிர்பார்ப்புடன் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

கோயிலிலே வழிபாடுகளை முடித்துக்கொண்டு பாக்கியநாதன் குடும்பத்தினர் வாசலில் உள்ள மரநிழலில் காத்து நின்றார்கள். சங்கரனும், உருத்திரனும் அடிக்கடி மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார்கள். வாகனம் ஒன்று வந்து வீதியிலே நின்றது. அதிலிருந்து பாக்கியநாதனின் நண்பர் முதலிலே இறங்கினார். தொடர்ந்து பாவாணனும் குடும்பத்தினரும் இறங்கினார்கள்.

நிதிலா, பாவாணனைக் கண்டதும் முதலில் வெட்கத்தினால் மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பினாள். அதற்குள் பாவாணன் நிதிலாவைக் கண்டதும் புன்னகைத்தான். அதை நிதிலா காணவில்லை, சங்கரனும், உருத்திரனும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தனர். இதற்குள் நண்பர், பாக்கியநாதனிடம் வந்து, “முதலில் கோயிலைக் கும்பிட்டு விட்டு வாரோம்...” என்று சொல்லியபடி கோவிலுக்குள் நுழைந்தார். கூட வந்தோரும் சென்று வழிபட்டுவிட்டு வாசலிலுள்ள மரத்தடிக்கு வந்தார்கள்.

வரும்பொழுது பாவாணன் நிதிலாவைப் பார்த்த படியே வந்தான். பாக்கியநாதன், தன் நண்பருடன் பேசியவுடன் இரு குடும்பத்தினரும் அறிமுகம் செய்யப் பட்டார்கள். பாக்கியநாதனின் குடும்பமும், மாப்பிள்ளையின் குடும்பமும் பேசிக் கொண்டார்கள். பாக்கியநாதனிடம் நண்பர் ஏதோ காதுக்குள் இரகசியம் பேசினார். நண்பர் “தம்பி பாவாணன், நிதிலா இரண்டு பேரும் தனிப்பட்ட முறையிலே ஏதாவது பேச விரும்பினால் தாராளமாகப் பேசலாம்” என்றார் சிரித்தபடியே. பாவாணன் நிதிலா இருவரும் ஏற்கனவே எல்லோர் முன்னிலையிலும் பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். இப்படிச் சொன்னதும் பாவாணன் நிதிலாவைச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த இடத்திற்கு அழைத்துப் பேசினான்.

இரு பக்கத்துக் குடும்பத்தினரிது முன்பு சில விடயங்களைத் தனிப்பட்ட முறையிலே இருவரினாலும் துணிந்து பேச முடியவில்லை. “தனியாகப் பேசவேண்டும்” என்று பாவாணன் முன்பே கூறிவிட்டான். இதனால்

அங்கே இளம் சோடிகளுக்கு நன்கு வசதியாகப் பேச வாய்ப்பாகி விட்டது. பல நாட்களாகப் பேசிப் பழகியவர்கள் போலச் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பாவாணனின் தாய் இடையிடையே எட்டிப் பார்த்தார். இப்படி எட்டிப் பார்த்தது பாக்கியநாதனுக்குப் பிடிக்கவில்லைப் போலும். தன் நண்பரிடம் கண்களால் சைகை காட்டினார்.

உடனே நண்பர் “பேச வேண்டிய முக்கிய விசயங்களை இங்கேயே பேசிக்கொள்ளலாம். பிறகு இடையிலே நிற்கும் என்னைக் குற்றம் சொல்லக்கூடாது” என்று எல்லோருக்கும் கேட்கும்படிக் கூறினார். இப்படிச் சொன்னபோது பாவாணனின் தாய் அமைதியாக நின்றார். இளம் சோடிகளும் தங்களுக்கு வசதியாகப் பேச இன்னும் நேரம் இருக்கிறதே என்று துணிந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இடையிடையே தம்முடன் வந்து குடும்பத்தினர் தங்களைப் பார்க்கிறார்களா? என இருவரும் கடைக்கண்களால் பார்க்கத் தவறவில்லை.

தாங்கள் பேசிக்கொண்டது போதும், எனத் தீர்மானித்து இளம் சோடி பேச்சை முடித்தபடி திரும்பி வந்தனர். அதற்குள் இரு குடும்பத்தினரும் பேச வேண்டிய விடயங்களைப் பேசி விட்டார்கள். அப்பொழுது பாவாணன் தாயிடம் சென்று தன் விருப்பத்தைச் சொன்னான். பாக்கியநாதன் காமாட்சியிடம் நிதிலாவைக் காட்டி “விருப்பத்தைக் கேள்” என்று காதருகே குனிந்து சொன்னார்.

அதற்குள் “நிதிலா ஏற்கனவே தன் விருப்பத்தை என்னிடமே சொல்லியாச்சு...” எனப் பாவணன் சிரித்தபடி சொன்னான். எல்லோரும் ஏகமனதான மனதுடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்கள். அப்போது நடந்து நடந்து பேசியபடி சென்று மீண்டும் கோயிலைப் பார்த்து வணங்கிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். காமாட்சி திருக்கேதிஸ்வரத்தானையும் முத்துமாரியம்மனையும் மனமுருக வேண்டி “கல்யாணம் சிறப்பாக நல்லபடியாக நடந்தேற அருள்புரிய வேண்டும்” என நினைத்துக் கொண்டார்.

உருத்திரனும் சங்கரனும் வீட்டுக்கு வந்ததும் தகப்பனுடன் அமர்ந்து கல்யாண ஏற்பாடுகள் பற்றிப் பேசினர். அப்பொழுது நிதிலாவும் தாயும் கூட இருந்து பல யோசனைகளை முன்வைத்தனர். உருத்திரனின் மனைவி இருந்து ஒத்தாசைகள் செய்தாள்.

புத்தம் புதிய வடிவமைப்புகளிலே தங்க நகைகள் செய்யக் கடைகளிற்கு நிதிலாவும் பெற்றோரும் சென்றார்கள். அப்படியே சேலைக்கடைகளுக்கும் சென்று பார்வையிட்டார்கள். உருத்திரன் தனது செலவிலே நகைகள் அனைத்தையும் வாங்க, மீதிச் செலவைப் பெற்றோர் ஏற்றார்கள். குறிக்கப்பட்ட முகூர்த்த நாளும் நெருங்கியது. தினமும் மாலையில் பாவாணன் வேலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும், நிதிலாவுடன் தொலைபேசியில் பேசிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பான். தொலைபேசியில் பேச ஆரம்பித்தால் எவ்வளவு நேரம் பேசுகிறோம் என்பதை மறந்து இருவரும் பேசினர்.

உருத்திரன் மனைவி அங்கும் இங்கும் என இருவீடுகளுக்கிடையிலே வீடித் திரியவேண்டி வந்தது. தனது வீட்டிலே தம்பி சாந்தனுக்குக் கல்யாணம். அதே நேரம் கணவரின் வீட்டிலே மைத்துனி நிதிலாவுக்கும் சிலநாட்கள் கழித்துக் கல்யாணம் நடக்கவிருக்கிறதே என்ன செய்யமுடியும்? “ஓரு கல்யாணம் என்றாலே பெரிய வேலை, இது இரண்டு கல்யாண வேலையை நான் பார்க்க வேண்டி யிருக்குதே...” என உருத்திரனின் மனைவி தன் தாயிடம் அலுத்துக்கொண்டாள். தாயார் உடனேயே தன் பதிலடியாக “இங்கே உன் கல்யாணமும், அங்கே உருத்திரனின் கல்யாணமும் அவசரமாய் இரகசியமாகச் செய்தது. இப்ப தான் சிறப்பாகக் கல்யாணம் செய்ய நேரம் வந்திருக்குது. அதை இரு வீடுகளிலும் முன்னின்று செய்ய வேண்டியது உங்கள் இருவரின் கடமை...” என்று கூறினார்.

சாந்தனும் மாலதியும் வவுனியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். மறுநாள் இராசவிங்கம் அண்ணை குடும்பத்தோடு வந்து மாலதியின் வீட்டிலே தங்கினார். அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்ட நிலையிலே நாளை மறு நாள் காலையில் திருமணம் என்றிருக்கச் சாந்தனின் வீட்டிற்குச் சில தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன. உருத்திரன் தொலைபேசியை எடுத்தபொழுது சில உறவினர்கள் “தம்பி, சாந்தன் கல்யாணம் செய்ய மாட்டேன் என்று அடம்பிடிப்பதாகச் சிலர் போனிலே எடுத்து எல்லோருக்கும் சொல்றாங்களே, உண்மையா?” எனக் கேட்டார்கள். உடனடியாக இதை மறுத்த உருத்திரன் “அது வதந்தி, குறித்த முகூர்த்தத்திலே கல்யாணம் நடக்கும்” என்று கூறினார்.

வீட்டிலே விசாரித்தபொழுது “போன கிழமையும் இதே போல் போன் கோல் வந்தது...” என்று சொன்னார்கள். சாந்தனின் பழைய நண்பர் கூட்டத்தில் சிலரைச் சாந்தன் ஒதுக்கிவைத்துள்ளதால் இது அவர்களின் வேலையாக இருக்கலாம், என்று நினைத்து இதை அலட்சியமாக விட்டு விட்டார்கள். இப்பொழுது வீடு வீடாகத் தொலைபேசியிலே சொல்லிக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியபோது சாந்தனின் வீட்டார் விழித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியான வீடுகளுக்குத் தொலைபேசி மூலம் விசயத்தை எடுத்துச் சொல்லவேண்டி வந்துவிட்டது. சாந்தனின் பெற்றோர் இதனால் கடும் மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டனர். சாந்தன் இதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் “கல்யாணம் மாதிரி ஒரு விசேசம் நடக்கிறபோது ஏதோ ஒரு குறை எங்கேயோ இருக்கும், இதுதான் அந்தக் குறையாக இருக்குமோ?” என ஆறுதல் சொன்னான்.

இதற்குள் சாந்தனின் நண்பர்கள் வீட்டிற்கு வந்து விட்டார்கள். “கல்யாணத்திலே உதவிகள் ஏதும் தேவையென்றால் சொல்லு. என்ன உதவியாயினும் செய்கிறோம்...” என்று கூறிய நண்பர்கள் சிலர் வீட்டு முற்றத்திலே போடப்பட்ட பந்தலுக்குள் அமர்ந்திருந்தார்கள். சாந்தனால் ஒதுக்கப்பட்ட சில நண்பர்களுடன் சமாதானம் பேசிய நிலையிலேயே அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். இதைச் சாந்தனும் மனதார ஏற்றுக் கொண்டான். வந்திருந்த நண்பர்கள் தொலைபேசியிலே அழைத்துச் சாந்தனுடன் பேச வைத்தார்கள். சமாதானம் ஆகியபோது சாந்தனின் மனம் மதிழ்ச்சியிலே இருந்தது.

அப்படியே சாந்தன் கல்யாணத்திற்கு வருமாறு அழைப்பையும் விடுத்தான். நண்பர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு “கட்டாயம் நாங்கள் வருவோம்” என்று உறுதி கூறியிருந்தார்கள்.

திருமண நாளன்று காலையில் சாந்தனின் வீட்டில் உறவினர்கள், விருந்தினர்கள், அயலவர்கள், நண்பர்கள் என்று ஏராளமானவர்கள் கூட ஆரம்பித்தார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டிலே சடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு மாப்பிள்ளை புறப்பட்டு பெண் வீட்டையடைந்தபோது நண்பகலாகி விட்டது. மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க மாப்பிள்ளையாக மணப்பந்தலுக்கு சாந்தன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். முகூர்த்த நேரத்தில் மாலதியின் கழுத்திலே மங்கலத் தாலியைச் சாந்தன் கட்டினான். சாந்தனின் வர்த்தகப் பெரும் புள்ளி நண்பர்கள் என்று ஏராளமானோர் கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். மணமக்களை வாழ்த்தினார்கள்.

சாந்தன் கொழும்பு வர்த்தக நண்பர்களோடு பழைய உள்ளூர் நண்பர்களையும் சேர்த்து குழுவாக நின்று புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டான். வர்த்தக நண்பர்களைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளூர பழைய நண்பர்கள் மூக்கிலே விரலை வைத்தார்கள்.

“அட சாந்தா நீ பெரிய ஆளாகிவிட்டாய்...” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். “சிறப்பாக நடந்து முடிந்த கல்யாணம் இது” என்று உறவினர்கள், சாந்தனின் குடும்பத்தினரும் கூறிச் சென்றார்கள்.

வரவேற்புபசாரம் மறுநாள் மாலை இடம்பெற்றது. சில தினங்கள் புது மணத்தம்பதிகள் வவனியாவில் கோயில், உறவினர்களின் வீடுகள் எனச் சென்று வந்தார்கள். சாந்தனுக்குத் தினசரி கொழும்பு வர்த்தகம் சம்பந்தமாகத் தொலைபேசி அழைப்புகள் ஏராளம் வந்தன. “இங்கே அதிக நாட்கள் தங்கியிருக்க நன்றாகத்தானிருக்கு. அங்கே நான் கொழும்பிலே நின்றால்தான் வியாபாரத்தைக் கவனிக்க முடியும். நான் அங்கே நிற்பது போல் வராது...” எனச் சாந்தன் வீட்டாரிடம் கூறினான். சாந்தனும் மாலதியும் புதுமணத் தம்பதிகளாகப் புறப்பட்டுக் கொழும்பை யடைந்தனர். பம்பலப்பிடியில் ஓர் வசதியான அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்பில் இருவரும் குடிபுகுந்தனர்.

சாந்தன் - மாலதியின் திருமண அமளிகள் ஓய்ந்தது. பாக்கியநாதன் நிதிலாவின் கல்யாண வேலைகளில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டார். சங்கரன் கூட நின்று எல்லா வேலைகளையும் கவனித்தான். உறவினர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று அழைக்கும் பணியை உருத்திரனும் மனைவியும் செய்தார்கள். அச்சடித்த அழைப்பிதழ் களுடன் உந்துருளியிலே இருவரும் நீண்ட பயணமாகவே போய்ப் போய் வந்தனர்.

காமாட்சி, பாக்கியநாதன் இருபகுதியிலும் நெருங்கிய உறவினர்கள் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், முல்லைத் தீவு என நாலா திசைகளிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தார்கள். காமாட்சியின் வீடு கல்யாணக் களை கட்டத் தொடங்கியது. சில உறவினர்கள் தம் நெருங்கிய உறவினர்கள் வீட்டிலே

தங்கினார்கள். இதனால் உறவினர்களின் சமை காமாட்சிக்கும் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. இராசலிங்கம் அண்ணை மாலதியினது வீட்டிலேயே நின்று, எல்லா அலுவல்களையும் ஓடித்திரிந்து கவனித்தார். கூட வந்த அவரின் மனைவியும் காமாட்சியோடு சேர்ந்து சிற்றுண்டிகள் தயாரித்து உதவினார். இன்னும் சில தினங்கள் மட்டுமே கல்யாணத்திற்கு உள்ளன.

தினசரி இரவிலே இராசலிங்கம் அண்ணை, உருத்திரன், சங்கரன், நிதிலா, அப்பா, அம்மாவுடன் அமர்ந்து பேசி, பணிகளிலே என்னென்ன செய்தார்கள்? என்னென்ன வேலைகள் வேறு நாளைக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கும்? என்று அலசி ஆலோசனைகள் பல சொன்னார்கள்.

காமாட்சி அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வது, “எந்தவிதமான குறைகள் இல்லாமற் கல்யாணம் நடத்தி முடித்தேயாக வேணும்” என்ற வாசகம்தான்.

பாக்கியநாதனே, “இப்பொழுது இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. கல்யாணம் முடிந்த கையோடு குறை எதுமில்லாக் கல்யாணமா? என்று பார்ப்போம்” என்று கூறி மனைவியைக் கிண்டலடித்தார்.

திருமண நாளன்று காலையிலேயே உறவினர்கள், நண்பர்கள், அயலவர்கள் எனப் பலர் பாக்கியநாதனின் வீட்டிலே குவிந்தார்கள். அனைவரையும் வரவேற்று உபசரித்து மகிழ்ந்த பாக்கியநாதன் தம்பதியினர் அவர்களை

விருந்துண்ணுமாறு அழைத்தனர். வளவுக்குள் போடப்பட்ட பந்தலிலே விருந்து பரிமாறப்பட்டது.

சங்கரனும், நண்பர்களும் விருந்தினர்களைக் கவனித்து உணவு வகைகள் பரிமாறினார்கள். கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு எனப் பல இடங்களிலிருந்து சங்கரனின் நண்பர்கள் வந்திருந்தார்கள். விவேகனும், ரேணுகாவும் முதல் நாளே தொடருந்து மூலம் வந்து சேர்ந்தனர். சாந்தன் - மாலதி தம்பதியினர் அன்று காலையில்தான் வந்தனர்.

மணமகள் நிதிலாவுக்குரிய சமய சம்பிரதாயச் சடங்குகள் முடிந்தன. பந்தல் நிறைய விருந்தினர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். மனவறையின் முன்னே அந்தனர்கள் சமயச் சடங்குகளை ஆரம்பித்தார்கள். மணமகன் பாவாணன் மாப்பிள்ளைக் கோலத்திலே கம்பீரமாக மணமேடையில் அமர்ந்திருந்தான். தோழியர் புடைகுழு மங்கள இசை முழங்க மணமகள் நிதிலா மணமேடைக்கு அழைத்து வரப்பட்டாள். செவ்விள நிறத்திலான பட்டுக் கூறைச் சேலையும் அலங்கார நகைகளும் அணிசேர்த்து நிதிலாவின் இயற்கை அழகுக்கு மேலும் அழகு சேர்த்தன.

சடங்குகள் மும்முரமாக நடைபெற்றன. முகூர்த்த வேளையில் பாவாணன், நிதிலாவின் கழுத்தில் மங்கலத் தாலி கட்டினான். வந்திருந்தோர் மணமக்களை வாழ்த்தி ஆசிர்வாதம் செய்தார்கள். மதிய வெயில், புழுக்கம் எனக் காலநிலை வாட்டியது. எல்லோருக்கும் குளிர் பானங்கள் வழங்கப்பட்டன. குளிர்மையாகப் போடப்பட்ட பந்தலுக்குள் இப்படியென்றால், புழுக்கம் கட்டிடங்களுக்குள் எப்படி

இருக்கும்! மின் விசிறிகள் பல சூழன்றிடத்துக் காற்று விசிறிக் கொண்டிருந்தன. மதிய விருந்து ஆரம்பமானது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் பலர் வந்திருந்த பெண் வீட்டாருக்குப் பாக்கியநாதனால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டார்கள்.

புழங்கல் அரிசிச் சோறு, அறுசவையோடு பத்துக்கு மேற்பட்ட கறி வகைப் பதார்த்தங்கள், வடை, பாயாசம், நெய், தயிர், பழங்கள் என்று மூக்கைத் துளைக்கும் வாசனை கமழு மதிய விருந்து பரிமாறப்பட்டது. வருகை தந்த விருந்தினர்கள் அனைவரையும் பாக்கியநாதன் குடும்பத்தினர் நன்றிப் பெருக்கோடு வழியனுப்பி வைத்தார்கள். மாப்பிள்ளை பாவாணன் நண்பர்கள் புடை சூழ நிதிலாவுடன் நின்று படங்கள் எடுத்தான்.

மாலை மணமக்கள், மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள். நிதிலாவின் வீட்டாரும் நெருங்கிய உறவினர்களும் வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள். மணமகள் நிதிலா மகிழுந்தில் ஏறும்போது கண் கலங்கினாள். இதைக் கண்ட தாய் காமாட்சி தன் கண்களிலே வழிந்தோடிய நீரைத் துடைத்துக் கொண்டார். மணமக்களை வழியனுப்பிவிட்டுப் பாக்கியநாதனும் காமாட்சியும் மகிழ்ச்சி ஒருபறமும் பிரிவத் துயர் ஒரு புறமும் மனதிலே நிழலாட வீட்டிலே மீதி வேலைகளைக் கவனித்தார்கள். கடந்த சில நாட்களாகத் தொடர்ந்து பல வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்ததில் உடம்புக்கு ஓய்வில்லாமற் போய்விட்டது. காமாட்சியும் பாக்கியநாதனும் கால், கை நீட்டி அமருவதற்கு அப்பொழுதுதான் நேரம் கிடைத்தது.

உருத்திரன், மனைவி, சங்கரன் ஆகியோர் வீட்டிலே நின்று பல வேலைகளைச் செய்தும் நிதிலா இல்லாத குறை அங்கே தெளிவாகத் தெரிந்தது. விவேகனும், ரேணுகாவும் சங்கரனின் வீட்டிலே தங்கி நின்றனர். ரேணுகா, தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் காமாட்சியுடன் உரையாடிக் கொண்டாள். மகளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்ட மகிழ்ச்சியைக் காமாட்சி ரேணுகாவிடம் கதை கதையாகச் சொன்னார்.

மனைவி ரேணுகாவுடன் தம்பதிகளாக விவேகன் இப்போதுதான் சொந்த ஊர் கிளிநொச்சிக்கு முதன்முதலாகப் போகப் போகிறார். “வவுனியா வரை வந்து விட்டுப் பக்கத்திலுள்ள கிளி நொச்சிக்குப் போகாமல் கொழும்பு திரும்புவது நல்லதல்ல” என விவேகன் ஏற்கனவே ரேணுகாவிடம் சொல்லியிருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல! விவேகனின் பெற்றோரும் அடிக்கடி தொலைபேசியில் பேசும்பொழுதெல்லாம் “எப்போ இரண்டுபேரும் ஊருக்கு வாறீங்கள்?” என்று கேட்டபடியேயிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி ஒன்று கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்த விவேகன் தம்பதியினர் கிளிநொச்சிக்குப் பேருந்திலே புறப்பட்டனர். சங்கரன் பேருந்து நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தான். நன்றியுணர்வோடு விவேகன் தம்பதியினர் கையசைத்து விடைபெற, பேருந்து புறப்பட்டுச் சென்றது. கண்ணிலிருந்து பேருந்து மறையும் வரை சங்கரன் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

அப்பொழுது அவனது மனதுக்குள் சில சம்பவங்கள் வந்து நிழலாடின. அவற்றை அசைபோட்டுப் பார்த்தான். அங்கே கொழும்பிலே இருவேறு மாறுபட்ட இனங்களைச்

சேர்ந்த விவேகன், ரேணுகாவின் காதல் திருமணம் நடந்திருக்கிறது. இதை எதிர்த்த பெனான்டோ மனந்திருந்தி இறுதியிலே இவர்களுடன் நட்பாகிறான். அடுத்தவர்களின் காசைச் செலவுசெய்து ஊதாரியான சாந்தன் திருந்தியதுடன் பெரிய தொழில்திபராகி மாலதியைக் கல்யாணம் செய்கிறான். இவன் பழைய சாந்தனாயிருந்தால், அவனை நாய் கூட மதிக்காது.

படிக்கும் காலத்திலே தன் பின்னால் சுற்றிய பாவாணன் நிதிலாவினால் வெறுக்கப்பட்டான். நிதிலா, பின்பு அவனையே ஏற்றுக் கல்யாணம் செய்திருக்கிறாள். தன் வீட்டுக்கு உதவாமற்போன மகன் உருத்திரனே பின்பு திருந்தி வந்து தன் தங்கை நிதிலாவின் கல்யாணத்திற்கு உதவுகிறார். அதுவும் மனைவி சகிதம். உருத்திரனின் மாமா, மாமி இருவரும் உருத்திரனின் பெற்றோரை மதிக்காது இருந்தனர். பின்பு நன்றாகப் பட்டுக் கெட்டபின் வீடுதேடி வந்து உறவாடினார்களே, இவர்கள் அனைவரும் எதிரும் புதிராக இருந்தவர்களால்லவா? என்றல்லவோ மனம் நினைத்துக் கொள்கிறது, ஆனால் ஏதோ ஒரு வகையிலே இணைந்து இப்பொழுது பயணிக்கிறார்களே. அப்பாடா! “அந்த நிம்மதியே போதும்,” என்றெல்லாம் நினைத்த போது சங்கரன் விழித்துக்கொண்டதுடன் வீட்டுக்கு நடையைக் கட்டினான்.

★ ★ ★

222 நேற்று நான்... இன்று நாம்...

குறிப்புகள்